

KULA VETROVA

Biblioteka
HIPERBOREJA

Urednik:
Aleksandar Dramićanin

Katarina Ristić Aglaja

KULA VETROVA

POTRAGA ZA PARAMETROM ZLA

METAPHYSICA
ZLATNO RUNO
BEOGRAD, 2019.

Knjigu preporučuju za čitanje:

Jovica Aćin

Bojana Bratić-Ivić

Boško Tomašević

SADRŽAJ:

Kula vetrova; potraga za parametrom zla	11
EXTRAITS – prevodi podteksta novele	119
Le Mal du Grand Frère	121
La nostalgie d'une jeune fille d'Atlantide	122
La Lémourie	124
Étoile insulaire anonyme	126
Maïa de Lémourie – précipité par le trou des Temps	129
Apendice	133
Stena majčinske sile	135

Novelu posvećujem svojoj pretkinji iz devetnaestog veka – Margaret de Hemptinne, čije su knjige bile spaljene od strane matične protestantske crkve u severnoj Francuskoj – u mestu De Hemptinne.

Negde na pustošnom severu Engleske, na samom početku devetnaestog veka, kule oronulog zamka – provirujuće kroz bledozelena močvarna isparenja – isticale su u visini svoj *lebdeći savez*: onaj koji nije imao nikakve veze sa njihovim zemaljskim temeljima, iz kojih su ove nevezano – stalnim dozidavanjem – ponikle.

U tom zamku su – svako u zasebnom odeljku – stanovali odabrani stranci; znalci iz raznih oblasti, koji su se okupili s raznih strana sveta oko zadatka tumačenja jednog – mimo znanja javnosti uvezenog – drevnog svitka; on je iz Egipta dospao u Englesku: posredstvom mreže tajnih akademija, odnosno novijih istraživača iz redova protestantskih nekonformista. Njeno skoro osnovano sedište, kao ustrajali ogranak iste, bilo je u Francuskoj, ali zbog toga što je oko postrevolucionarne države tamo onemogućavalo svaku neprijavljenu delatnost bilo je sigurnije da se tumači ovog svitka okupe u Engleskoj.

Ova mreža se bila plašila posledica koje bi za tadašnju evropsku svest donelo razotkrivanje ključnog (potresnog) detalja cele iznete (njime samim neuokvirene ali bitno preusmerene) priče – vezane za postanak ljudskog roda: intervencijom izvesnog vanzemaljskog uma na pojedinim životinjama. Po njemu, *bol* – narušenje atlantskog raja – beše jedini način da predstava o postojanju viših sfera uđe u umove stvorenja niže prirode; a ne da ona prva ovim drugima upravljaju. A upravo je ta najviša namera usadila u prvobitnu zajednicu *klicu izvesnog zla*.

Iz pomenutih razloga, egipatski papirus (– nađen u Bahariji, i to zajedno sa svojom grčkom i latinskom verzijom, koje su se na određenim mestima činile autentičnijima od originala –) stigao je u englesku zabit. Tek tada je i ovaj oronuli gotiski zamak obnovljen za potrebe privatnih znanstveno-opitnih okupljanja.

Među pozvanima je bio i jedan filozof-alhemičar, po imenu Albert, koji je stanovao u istom kraju. Njemu je – još pre sedam godina – na posebnu vrstu školovanja predata jedna darovita devojčica, s jugozapadnog priobalja Kornvala. Njeni roditelji – koji su poticali iz starih građanskih porodica – umrli su od afričkog virusa, dok je ona još bila beba. Osim bake koja je umrla i tetke koja je stalno putovala nije imala drugih pogodnih staratelja, te je sa deset ipo godina napustila rodnu kuću. Upravo kada je napunila sedamnaest godina formirao se i ovaj tajanstveni skup u njenom susedstvu.

Bilo je potrebno preći samo dva brega da bi se stiglo do oštre strmine na kojoj je počivao zamak – a koji je, u odnosu na alhemičarevu kuću, bio okrenut na suprotnu, negostoljubiviju, severoistočnu stranu. Devojčica Eleonora je i ranije, tokom dugih šetnji sa svojom tetkom Telmom, svraćala do napuštenog zamka; ulazile su kroz razrušena vrata u uzane hodnike, i zajedno su pri tome sklapale priče o tome ko tu sve noću gostuje! A zamak je bio ugnut, budući smešten na valovitom tlu, odnosno na klizištu prekrivenom tresetom. Bio je njime zanošen k raznim stranama, što je uticalo na to da središnji prostor – salon za okupljanje diskutantata – bude (poput uklete lađe) neobično asimetričan; te usled stalnog izbegavanja ruba glavne strmine ljuljajući: – kao ruža vrtložnih vetrova, buket prelomljenih lukova, ili presek višesmernih šiljaka.

Kao sušta suprotnost tome, Albertova kuća beše blaženo ukotvljena – u prostranoj udolini nicanja mnogo većeg i stamenijeg drveća! Stoletno

hrastovo drvo prolazilo je kroz središte njihove kuće, ili je ona bila obzidana oko njega, tako da su joj odžaci – odgurnuti na obode krova – štrčali ukoso. Upravo kao i kule zamka, ali su ovde bela usijanja s mnogih bočnih ognjišta zamenjivala svetlosti uljanih lampi unutar nizova lučnih prozora. Duga puzavica je – na zidovima oba zdanja – omogućavala lak spust s krovova mnogim lakomo uspetim mačkama. U maloj kući otkucavalo je mnoštvo klepsidri, a u salonu zamka jedan jedini zidni sat. Za razliku od planirane opreme Albertove kuće, unutrašnjost obnovljenog zamka bila je sasvim nasumično popunjavana starim knjigama i kulturnim predmetima, donetih s raznih strana sveta, ali posebno iz Škotske i Irske.

Pažnju pridošlih znanstvenika privukla je Albertova ne toliko obimna koliko probrana biblioteka: ona se sastojala iz retkih i nedovoljno poznatih knjiga novijeg vremena – koje obrađuju tamna mesta i skrivene uglove opšte-prihvaćenih istina. Stoga, primljeno gradivo nije iz Eleonore teklo u povezanim rečenicama, nego se u zgusnutim nemuštim slikama – sasvim ispreturanim redosledom – skladištilo u arhivu njenog uma; odatle je čekalo na čas svog sazrenja.

Eleonora je još kao dete pravila sopstvene skice primljenih znanja; osećala je u utvrđenim stvarima procep i iznosila ga na videlo; – postavljala ga je kao novo, sebi zadato težište tumačenja, te s njega odapinjala strelu čežnje *k obali drugog shvatanja*. Albert je i sam učio posmatranjem deteta, i ophodio se prema njoj kao prema sebi ravnoj. Sedam godina je provela odvojena od društvenog života, uz povremena kratka edukativna putovanja do Londona, a tetka Telma – koja je bila vrlo elokventna u prepričavanju velegradskih doživljaja – bila joj je jedina preostala veza sa tim davno ostavljenim svetom. Jedna stara gospođa iz susedstva podučavala ju je francuskom jeziku, teoriji muzike i sviranju na klavikordu. U crkvu je išla samo da bi slušala orgulje, nikad na propoved.

Tokom proleća i leta Eleonora je dobro podnosila samoću, odnosno odsustvo svojih vršnjaka. Ali u poznu jesen često je prinosila svoje bade-masto zagasito-zelena oko prozoru, kraj koga se njihala mrka grana stoletne jelke i na njoj mlada šišarka boje i oblika kao i u njenog oka. Tako je – poistovećena s njome – sticala utisak da samu sebe i sve stvari u sobi posmatra iz spoljašnje perspektive! Njeno oko (nadsvođeno zmijorepom obrvom i uz to još nadovezujućim šiljkom uha) kao da je – ogledanjem u prozorskom staklu – izgubilo treću dimenziju! Najzad se i vinulo – putem otvaranja okna – ka daljnim prostorima i obuhvatnijim vizurama, *iz kojih ova kuća samu sebe otuđeno posmatra.*

I zaista – nije bilo jasno šta je bila osovina njenog lika i pokreta; lice joj je bilo prevojito, baš kao i klizno tlo koje je oblikovalo zanoseće kosine obližnjeg zamka; posebno njegovu središnju a isturenu odaju – kroz koju se naginjalo, prema spoljašnjim predelima, njegovo najunutrašnjije Lice! Upravo kao i *to lice*, Eleonora je imala naglašen ispitivački otklon spram svih stvari kojih bi se doticala. Bila je prava Artemis: razborita sred naivnosti, nesalomljiva sred osetljivosti. Kao i u boginje lova: udovi su joj bili vretenasti, grabeći u širokim lukovima daljne nepoznavane predele – kroz koje je bez daha protrčavala! Bezumno setne oči, prevučene sivoplavičastom maglinom, postajale su joj vrcave – čim bi ugledala makar i artificijelnu sliku kakvog predela.

A taj poseban četinarski nektar u očima, što se pun tonova i zimski rasevalih izdanaka krunio iskrama, Eleonora je (već razređen) dobila od svoje bake po majci, koju nikad nije upoznala – od bake koju su svoje-vremeno nazivali *ženom-mačkom* i *ženom-pticom*; zato jer je – sklupčana u svojoj zelenim zastorima zamračenoj kući – krilato vaskrsavala s dahom proleća. Njena baka po ocu, koja je za nju bila stvaran ljudski lik (jer ju je zaista čuvala kao malu), bila je ne manje markantna: imala je oštar kukasti nos i krupne oči pune oplemenjene starine – čiji je fokus sjaja često lutao po kosoj tavanici trema, i otkopavao otuda svoja memorijalna blaga.

U svemu tome beše izvesno istovremeno zaštićujuće i opterećujuće nasleđe predaka: šifarski uslikovljeno znanje davnine, predato, kao zaveštanje obeju strana, mladoj Eleonori. Međutim, tom njenom starom – zaštićenom – životu bližio se kraj.

– Moram je nekako povesti sa sobom u zamak, i to u vreme odigravanja debata – rekao je ostareli Albert. – Najpre samo da sluša; a kasnije bih pokušao da im je predstavim.

– Ali ona ne zna da se ponaša u visokom društvu – odvrati Telma. – Čas je nestašna i luckasta, čas tiha i zamišljena.

– Eleonora – obrati joj se Telma – moraš se ponašati ujednačenije. Ljudi nisu naviknuti na takve suprotnosti.

– I biti i dalje u svojoj pravoj prirodi neprepoznatljiva – dodade Albert. – Jer tamo nema ni jedne devojkice.

– Zaista je neobično to da je nema – odvrati Eleonora. – Zar se cela njihova rasprava ne vrti oko Sofije?

Mlada Eleonora – usled svog povlašćeno samosvojnog života – nije još stigla da upozna sve licemernosti patrijarhata.

Počela je da se sprema za odlazak u zamak. Obukla je novoskrojeno lovačko odelo i riđe zlatne slapove kose podgurala pod kapu ukrašenu nojevim perom. Ustanovila je da može da prođe kao dečak.

– Ali to je samo privremeno prerusavanje – naglasi ona. – Činim to samo zato da bih na kraju otkrila svoj pravi identitet.

Prvi Eleonorin utisak o okupljenom društvu, prilikom ulaska u salon zamka, bio je sledeći:

Za okruglim stolom sedi – kao gavrani prisleteli s raznovrsnih stabala – *retka skupina*: upućeni u jezik atlantske kraljice; *oni* koji – na

ostrvu ohlađene lave – slave povratak *izgnane*; debata u čast *one* čiji je *fitilj nekadašnjice* – čuvan u dubini ostrvske pećine – najzad dogoreo i prosvetlio okrugli sto.

*

Eleonora je zahvaljujući uzdržanom ponašanju i bezazlenom detinjem izgledu prošla kao neopažena pratnja svog učitelja – slušajući narednih pola godine debate u ovom zamku. Pri samom njihovom kraju, koji nije izneo rešenje, iznenada je progovorila i iznela svoj stav: povodom pitanja nemogućnosti izgradnje drugačije poredbe za onozemaljsku realnost Plejada do li preko predstave o prausađenoj klici zla – koja je istorijski razvojna. Ono što je u višim sferama zapečaćen izraz jedne najplemenitije namere, u nižim se očitava kao bezizlaz istorijskog uma: odnosno, kao proizvod jednosmerne razvojne linije tog istog.

Njen komentar – prihvaćen uz kratko čestitanje Albertu kao njenom podučivaću – podstakao je produžavanje diskusije u sledećem pravcu: izvesna *topografija zla*, utisnuta na planetu Zemlju tako da odgovara višim zvezdanim rasadima – prošlim kroz kapiju paralelne vasseljene – mora biti dekodirana jezikom te iste vasseljene. Ako ne, jedno šire-smisleno zlo ostaće naprosto zlo u zemaljskim okvirima. A otkrivanje mesta njegove koncentracije – za jednu određenu epohu – donelo bi čovečanstvu više štete nego koristi; umnožile bi se njegove snage, te bi to bilo isto što i otvaranje Pandorine kutije.

Albert je zatim okupljenima izneo sledeću hipotezu:

Tamna mesta određenih tradicija – onda kada prestanu da budu predmet razmatranja – ispovrću svoj poslednji nus-produkt: sliku izolovane sadašnjice, koja zaboravlja proces koji ju je izneo; briše *trag pramajke*, čija je *nit povesnog tkanja* prošla kroz presek paralelnih svetova.

Lukavstvo *starog samodršca*, Saturna, beše u tome da – nakon što je uništio otkrivače mape *njime patvorene* preistorije – postavi *sebe* kao merilo pravdonosne promene.

„Novi svetski poredak“ je tako nastao kao falsifikat prastanja – koje je poricalo premoć vladara, te začelo novinu u vlastitom tumačenju. On znači potisnuće, iz dubine Zemlje izronelog, *okidača društvene promene*.

A zatim je još priložio reprezentativni odlomak iz svoje mitopoetske pripovesti:

Pra-pra-majčin zbrisano-imeni identitet jeste topografija još neispoljenog zla, ili mapa patoloških tačaka unutar sveopšte duše, – on je, dakle, svitak plamenog jezika *njene* volje, koji teži da se otrgne iz mreže sveopšteg, bespovratno da odbegne iz Crne Kutije i vine se u prostranstva neodređenosti. Njen jedini ključar je Tot-Hermes, ali to samo zbog toga što je njegova „smrtna rana“ (duševna mrlja) upravo onolika koliki je i prostor dorasta Majčinog supstrata do tačke samouotpunjenja! Jer taj prostor bezdane mogućnosti se sobom probija/istrgava/osvetljuje, zahvaljujući *nestanku svog uporednika* – prvog oblika znanja iz-haosa-izdigle svemajke o samoorientaciji u vakuumu. Jer, jedino što ta majčinska sfera u-sebi-beskrajne mogućnosti može (budući fluidna) da žrtvuje (tj. da opredmeti, kao žrtvu-paljenicu) jeste **znajanje-o-skretnicama** – na svom putu kroz neizmerje.

Patent sprečavanja zloupotrebe Sadržaja-iz-Kutije radi po tom principu što se – prilikom pokušaja nečijeg nasilnog otvaranja te iste – žrtvuje jedan njen u-ovomsvetu (instantno) primenjiv deo (a to su, na primer, natalne karte stanovnika neke određene teritorije, koje u svom uzajamnom preseku omogućuju apsolutnu kontrolu nad patogenim elementima istih), čime se on sam od dovršenog (iako do kraja nerazmrsivog) oblika znanja prevodi u ekstatički ili poetički oblik – čija je svrha alhemijaska preobrazda ljudske vrste, a ne kontrola nad njom kao nepreobraženom, suzbijenom u svom prekomerno stvaralačkom kapacitetu.

Upravo taj do kraja neuspeli pokušaj suzbijanja zla, putem preduviđanja (zastarelim merilima – jer se zvezdano nebo već promenilo) mesta njegove pojave, učinio je Tot-Hermes. A zatim je uništio *mapu zla, svitak majčine volje*, radi toga da ona (kao još neprotumačena) ne oda *baš njega* – kao onog jedinog koji ima jasno premerljivu mrlju unutar staro-eonske elite (jer zbiljski nije iz nje ni ponikao, već joj se samo prišunjao).

Dakle Tot-Hermesov (doslovni, neartistički) falsifikat ove mape nastaje **automatski** – samim činom (u biti nasilnog – i uprkos posedovanome ključu) otvaranja Kutije. Ali, sama Ananke (kao Zvezdana Noć) ga je na sve to (pred-svesno) izazvala: zato jer je on, kao deo staro-eonske (za Daimona Njenog Vihora bezmalo ograničavajuće) elite, upravo njena (neprotumačena) nemogućnost zatvaranja u sebe!

Da bi zataškao otkriveno a ujedno sprečio provalu zla iz ljudske prirode (požarem praćen izlazak iz rajskog stanja – kraj prekrasne Lemurije!) on (čekićem – uzdi-gnutim ključem) odvaljuje glavu/kupolu/toranj Gospi Zvezdane Noći, premeštajući je u Podzemni Svet (gde ona još huči bitkom svog predživotnog korenja). On pri tom dobro skriva svoju tamnu stranu, ali tuđu eksponira – jer odbija da prihvati postojanje onog što je iznad mere njegovog dobra, a što prelazi u meru njegovog (uporedo: nadiindividualnog) zla.

Shodno rečenome, egipatski zapis o Plejadama – glavni povod ovog okupljanja – imao je svog **zlog blizanca**: *zapis o tačkama geopsihičkog zla*, koje se na tačno određenom mestu i trenutku aktiviraju u ljudskoj prirodi. To je isprva bila samo pretpostavka, jer takav svitak u Bahariji nije bio nađen. Međutim, ubrzo se u zamku pojavio jedan indijski ekspert – ušavši na skup lica skritog ispod kapuljače – koji je tvrdio da u rukama ima prepis milenijumski stare *mape zla*: rezultat visoko razvijene astrološke matematike u drevnoj Indiji. Izneo je zatim tezu da je ta mapa korisna za ovladavanje silama zla u svetu – iako se ove nikad ne mogu sasvim razlučiti od sila dobra.

Njegov iznenadni dolazak i nastup izazvali su – na ovom kosmopolitskom skupu – opštu pometnju. Nakon dugih razmatranja autentičnosti dokumenta (koji je prepis davnog prepisa – pa ipak i sam veoma star) došlo je do podele među znanstvenicima: jedni su smatrali da je spoj ta dva elitna koda (staroegipatske *mape postanja* i staroindijske *mape zla*) doneti traženo rešenje; drugi, pak, da neće – jer je unakrsno pretumačivanje tih dvaju kodova opet proizvesti jedan zatvoren (praktički neupotrebljiv) kod. Ovo drugo mišljenje je preovladalo, bivajući prihvaćeno i od samog Indusa. Ali, ovaj se i dalje držao stava o korisnosti svoga donesenog zapisa – jer ovaj, ako i ne donosi rešenje zagonetke zla, ipak omogućava kontrolu nad elementima istog u *ovom* svetu.

Albertov prethodno izneti argument, koji je išao direktno protiv Indusovog stava, bio je taj da bi ljudska duša – pod takvom kontrolom – izgubila moć alhemijskog preobražaja, i sposobnost za samovođstvo. A i pitanje je ko bi vršio tu kontrolu.

U svakom slučaju, moralo se opredeliti između ova dva uzajamno poništavajuća skripta – potekla iz sasvim različitih tradicija. Ukoliko bi se izabrao onaj staroegipatski (možda: pitagorejski), on bi – da bi izašao iz svog privatno slikovnog koda – morao biti zacenjen za jedan svoj deo. Ali pitanje je – za koji deo. Da li za središnji, tj. za odgovor na pitanje o tome *gde i kako* je došlo do stvaranja ljudske vrste? I pitanje je šta od celog teksta tad ostaje, odnosno, da li se njegovo poništeno središte da nečim nadomestiti. Na kraju se došlo do zaključka da je najbolje ostaviti ga takvog kakav jeste, u njegovom privatnom kodu, koji je dostupan samo za njih okupljene – probranu manjinu. Vest o njemu ne treba dalje da se širi, jer bi ga neupućeni samo iskrivili.

Eleonori je u tom trenutku sinula ideja da bi žrtvovanjem središnje informacije staroegipatskog teksta mogao da se otkoči patent njegovog autotumačenja: – njegov živ, samopokretan dah (pustinjsko ili animalno

slovo), koji bi (u jednom trenutku) postao puno smisleniji od samih činjenica iz prošlosti. Dogodio bi se prevrat u samom biću prateksta, i on bi tad pružio utočište svom novom tumaču – omogućio bi isprepletan suživot s njime! Umesto da opisuje jedan spoljašnji događaj, pratekst nastavlja liniju autopoeitike – produžavajući dejstvo vlastitog patenta – sve dok ne ispovrne iz svog središta sam praset, i to kao apsolutnu novinu!

Na taj način bi se dogodio **obrnut paralelizam** između staroegipatskog i staroindijskog teksta; ovaj drugi bi mogao biti dekodiran prvim, ali tako da pritom ne bi bilo moguće i obratno! Onaj prvi ostao bi rasklopljen ali neproziran, a ovaj drugi više ne bi predstavljao pretnju već samo negativni podsticaj prvom: – okidač promene koja se već jednom desila, i to u davnom atlantskom carstvu.

Eleonora je ove svoje misli oprezno saopštila Albertu, i on ih je najpre izneo u svoje ime. Ideja je bila oprobana i donela konkretan – Eleonorinim perom uobličen – rezultat: malu ali suvislu pripovest o načinu otelovljenja klase izvangelaktičkih duhova kroz izvesne **partenogene organizme na Zemlji** – unutar kojih je nastajao jedinstven slikotvorni Um, putokaz preobražaja smrtne materije; ujedno: zametak pisano-govornog jezika; prvi izvor fascinacije za pračoveka – koji je težio da izrazi sopstveni bol i strah i preobrazi ih u moć shvatanja; to jest, da prevedu gutalački princip zemnog opstanka u lebdeći princip androginije Crnosunčanog Uma – koji provlači kroz sebe svu strahotu onog Izvan! A sam pračovek je istovremeno živeo i u zajedništvu i nezavisno od tih duhova; sve zahvaljujući simetriji između *dva kosmosa* – koja je, opet, stvorila simpatetičke titraje: muziku daljnih sfera.

Tek tada je Albert odao tajnu da je sve to urađeno po ideji male Eleonore. Sve su oči bile uprte u nju. Mislila je za trenutak da će propasti kroz

zemlju, ali poneta bujicom svojih dugo sputavanih uverenja ona prevaziđe tremu i toliko se raspriča u daljim objašnjenjima da se u to više nije moglo posumnjati. Dobila je povlašćen, ali ne i izjednačen status u krugu ovih znanstvenika; jer ona je obilovala u specifičnim ali ne i u opšte prihvaćenim znanjima. Patila je od blage dezorijentacije u odnosu na ova druga, i ukoliko ih se dohvatala izvrtala ih je na poledinu ili razlagala na proste sastojke – te na taj način svako svoje znanje podizala iz nulte tačke!

– Još nam ostaje na zadatak da prečitamo *mapu zla* – da bi naša *osnovna priča* dobila šire odjeke; to jest, da bi njen „izglavljen“ središnji kod pokazao moć na konkretnim primerima. Moramo zato pregovarati sa onim Indusom i iznuditi mu odobrenje – reče okupljenima Albert.

Međutim, Indus – koji je isprva insistirao na tome da prikaže prepis *mape zla* – iznenada je promenio mišljenje. Nakon što je pročitao Eleonorinu malu pripovest, shvatio je patent autotumačenja staroegipatskog teksta – zahvaljujući kome je ova i nastala – i u mislima ga primenio na staroindijski tekst. Nije izneo razloge za tako naglu promenu svog stava, samo je pokretom ruke zaštitio rasklopljenu *mapu* i polusagnute glave dobacio Eleonori: – To nije za žene!

– Nećete ni vi dobiti vršnu nit moje priče niti njen patent, a vaša mapa zla bez njih ne vredi mnogo! ona prikazuje samo jedno činjeničko stanje, meru kolektivne patologije unutar (jednog po jednog) vremena i mesta, ali ne i prvi uzrok i poslednju svrhu tog zla! – odvrati Eleonora sevnuvši očima, i spretno povuče svoj svezak s okruglog stola.

Pobunili su se odmah i ostali, pozivajući ga na prethodni ugovor.

– Ja imam napismeni ugovor samo sa Sedištem u Francuskoj, koje mi je i uputilo poziv. Vama ne dugujem ništa, svoj prepis ću poslati direktno u Francusku! – odvrati pritajeni Indus bez ikakvog imena, spreman da napusti salon.

– Prokleti uljezu, ko zna šta kriješ! Pitanje je da li je tvoj doneti prepis veran, i da li je original ikada postojao! – čuo se protest iz publike.

Zatim su, tako revoltirani, stali da nagađaju šta je uzrok tako nagloj promeni njegovog stava: da li je – nakon primene Eleonorine formule tumaćenja na njegovu mapu – video u njoj nešto što mu *lično* ne odgovara? Na primer to da *on sam* ima tu upisanu veću dozu individualnog zla od one koju je pretpostavljao?

– Ali zašto ga to tako brine ako *većina ljudi* ima *mrlju* u vlastitoj duševnoj supstanci – to jest, ako je **većina a ne manjina zla**? – upita Eleonora. – Važan je samo krajnji rezultat čovekovog delanja, koji ga iskupljuje za svo počinjeno zlo!

– To je zato – odgovori joj jedan od znanstvenika – što to i takvo saznanje dovodi u pitanje njegov monaški položaj koga on ima u Indiji, a koji mu je bio već samim rođenjem nametnut; i koga on – kao jednu nasleđenu ali neizabranu ulogu – dalje nameće podređenima.

– Njegova religija – nastavio je znanstvenik – ne dopušta mogućnost uspona nakon pada; u njoj sve stvari stoje u jednom zacrtanom poretku, bez mogućnosti ikakvog pomaka. Ako ne bude smeo da uništi svoju mapu, on će je preinačiti – napraviće falsifikat, ali mu za to treba vremena. Zato ga treba preduhitriti i što pre obavestiti Sedište u Francuskoj.

– A na koji način se njegova mapa može preinačiti a da i dalje bude suvisla i punosmislena? – postavilo se pitanje iz publike.

Odgovor je bio sledeći:

Ako bi se *tačke* ovozemaljskog *zla* – što odgovaraju zvezdanim rasadima Plejada – pretvorile u beline unutar teksta svitka, došlo bi do takvog njegovog sažimanja da bi *popis duša* /vršen po vremenu i mestu rođenja/ postao onakvim kakav bi se vršio po vremenu i mestu smrti! Takvo skraćivanje *strele vremena* – nastalo usled gašenja zenice njenog repa, što sažima treptaje jednog dvosmerno-usukobljenog, **upadnog** vremena – dovodi do njenog obrušavanja nazad u prastanje: močvaru prekomerja vlastitih značenja; vrtlog energije što paralizuje i usisava sve podložne prolaznike. Dakle: njeno propadanje do u čeljust one zveri što izokreće hijerarhiju svih stvorenja i postavlja sebe samo za vrhovno (anti)-biće.

Drugačije rečeno: brisanjem *tačaka zla* sa lica Zemlje, brišu se i udaljene zvezdane konstelacije koje se sa nje nikad ne vide, ali uslovljavaju Njen **podzemni preporod**.

Prigušuje se, pritom, iskričav dah njene atmosfere; stoga se ova – iako plava – oslobađa primalnog grča: kroz oslobađanje iz dubine kuglastih munji, što se hukom obrušavaju niz kupaste visove polova!

– Iako nikad nisam bila u polarnoj oblasti, ja prepoznajem i u našoj engleskoj pustari *usisavajuća mesta* – reče Eleonora. – Pretpostavljam da je potrebno imati njihovu mapu, jer većina ljudi ne može da ih oseti niti je upućena na to kako da ih prepozna. Ili je možda upravo suprotno: bolje je da je nemamo, da bismo u neku od *njih* nevino stupili i tako jednog dana otkrili prolaz ka Plejadama!

– U svakom slučaju – izveo se opšti zaključak – tako preinačenu geopsihičku mapu ovaj Indus neće smeti da pošalje nazad u rodnu Indiju,

nego će je ostaviti u Evropi: jer ona proizvodi **zlokobne efekte**. Izaziva lakomost u ljudima, jer im (– prividno razrešenom zbrkom između zagrobnih vremena –) pripisuje položaj koji im (u datom zemaljskom vremenu) ne pripada – da bi ih zatim nemilosrdno obrušavala u ponor.

– Nažalost, naš pokrovitelj s Kontinenta nije dovoljno upućen u stvar da bismo mogli odmah da osujetimo dotičnog Indusa – reče predsedan skupa, filozof i kriptograf, Osvald. – Zato patent naše gospođice Eleonore – iako nedovoljno oprobano na konkretnim primerima i bez produžne linije svog vlastitog putokaza – treba što pre poslati u Sedište.

– Iako nismo dobili konkretne podatke po pitanju vanzemaljskog porekla ljudske vrste – tj. prostorno-vremenske koordinate atlantske civilizacije – Eleonorinom formulom izneta *mala pripovest postanja* jeste **pravi detonator**: ona predstavlja simbolističku kvintesenciju, koja mora još dugo da čeka da bi postala snošljiva u svojim emancipatorskim efektima! ona je krtola koja može da proklija tek u drugom vremenu i na drugačijem podneblju. Ako ona i nije zamena za tražene podatke, vrednija je – u svakom slučaju – od onog što u rukama ima Indus.

Neodređen strah ujedinio je sve diskutante, te se prikloniše ovoj neprilično apstraktnoj odluci Osvalda, s tim što je za kurira Eleonorinog novoiznetog patenta-i-rešenja izabrana osoba na koju bi se najmanje posumnjalo: njena tetka Telma, koja je i inače saobraćala između Engleske i Francuske.

Iako svedok mnogih neobičnih stvari koje su se događale u životima Alberta i Eleonore, ona nije priznavala natprirodnu egzistenciju. Time je bila idealni izvršitelj ovom zadatku. Takvoj neutralnoj osobi sa strane nisu se mogle – od strane neprijatelja – čitati misli, niti utvrditi pravac i cilj kretanja.

Ostalo je, međutim, pitanje kako će se Sedište u Francuskoj (koje, izmahnuto iz Bermingena u pustošnu zabit Obraka, nevidljivo drži konce mreže tajnih akademija) pomiriti sa nepotpunim rešenjem prokrijumčarenog svitka, koje je u potpunosti izostavljalo njegovo faktografsko jezgro – ali ga je pritom nadomeštalo na zaobilazan način: onakav kakav ga je bogatio u *opisnim detaljima*, te vršio odabir **ključnog** (potresnog) među njima – omogućavajući prenos tog jezgra u savremeniji kontekst.

Zbog toga je prepis staroegipatskog papirusa zadržan u Engleskoj, za slučaj da rad na njemu mora da se nastavi.

Međutim, Indus je potajno poslao svoju prepisanu (– kasnije će se saznati – već patvorenu –) mapu u Sedište. A njen ponovljen (doslovni) prepis je zadržao za sebe – pretvarajući se da je to onaj isti koga je doneo iz Indije. Požalio se uz to Albertu da je u pokušaju da uništi jednu opasnu mapu nastala **jedna još opasnija**; i da on mora – bez znanja skupa – dobiti na uvid staroegipatsku *mapu postanja*, kao i Eleonorinu formulu za tumačenje ove *iz-same-sebe* – da bi svoju patvorenu *mapu zla* vratio u prvobitno stanje. Jer, on mora jednu od te dve – vernu ili patvorenu – poslati u Sedište.

– A svakako bi posledice slanja ove druge bile loše – *po vas* – naglasio je Indus. – Vi biste morali dugo da lutate u lavirintu informacija datih u *vašoj mapi*, da prođete kroz sve njene odeljke i stranputice – dok ne potrefite ono jedino njeno mesto/odeljak što oslobađa *kariku* kakva se vezuje uz *moju mapu*; i dok ona obe mape – i vašu i moju – ne akcentuje u pravom svetlu.

Sve to je – uz Eleonorino oklevanje – na kraju i dobio; ali cilj mu nije bio taj koji je naveo, već da dobije – makar i kratkoročan – uvid u

sadržaj *mape postanja*; tačnije, u to *ko* beše prvostvoriteljsko biće i *šta* behu motiv i svrha za njegovo povlačenje u nevidnost.

Pravilan ugao spajanja dveju karika (zglavak povezivanja dva svitka) razotkriva šupljinu odsustva takvog bića; dok onaj pogrešni na taj način fokusira trag njegovog nestanka da ga zamenjuje sa njim samim – i tako stvara ***lik lažne sličnosti***, koji više odgovara ukusu masa te u njoj izaziva talase mahnitog poklonstva!

Izgleda da mu se to upravo iščitano još manje dopalo od onog što je prethodno video u vlastitoj mapi – jer je gnevno sevnuo očima na Eleonoru, zaklopio svezak i potom rekao:

– Bolje vam je da se ovoga okanete za sva vremena! U svakom slučaju – *teško onom ko previše vidi* – dodao je odlazeći, mračan i potuljen kao uhoda.

Ubrzo zatim je napustio Englesku. Ali posledice njegovog kratkotrajnog prisustva su bile nesagledive.

Stara gospođa iz prvog susedstva oštro je osmotrila odlazećeg uljeza i veoma se zabrinula za malu Eleonoru. Ali, konstatovali su da – u ovako nastaloj situaciji – nisu imali drugog izbora.

U međuvremenu, rođaka Telma je stigla do obale Atlantskog okeana. Susret sa Eleonorinim rodnim krajem pokrenuo je u njoj nezadrživu bujicu sećanja: Sent Ajvs, grad na padini, čije su se uske kamenite ulice obrušavale do zaravni peskovite obale prepune raznovrsnih ptica; luka prepuna raznovrsnih brodova nalik na sâme te ptice. Tu je i četvorougaona kula sa uskim prozorima, što štrči nad susednim krovovima; u njoj kao potkrovlju prostrane kuće stanovala je Eleonora sa svojim mlađim bra-

tom, na nižim spratovima rođaci sa svojom decom, a u suterenu enterijera čudesno spojenog sa gustom baštom najpouzdaniji prijatelj: baka.

U početku – negde do njene osme-devete godine – bila je to srećna zajednica; tim pre što je Eleonora bila uspela da uspostavi vladavinu jednog svog specifičnog dečjeg prava; njen visoko samosvestan zadatak za uvažavanjem dečje perspektive – iz koje se produbljeno sagledava prisutan svet.

Podstrekivanje (od strane njene jedine žive bake, Tereze) slobodne upotrebe jezika – umesto upotrebe već ustanovljenih izraza – dovela je do toga da mala Eleonora iznese na videlo sledeće: da postoji jedan prepun, dovršen i samodovoljan dečje-slikovni svet; te da njega odrasli (– umesto što ga potisnu, nametanjem jezičke logike ovoga sveta kao navodno jedine –) treba istrajnim posmatranjem deteta da izuče; i time steknu uvid u ogromno prostranstvo prenatalnog vremena; te da tako i sebe – sopstveni pogled i na *ovaj* i *onaj svet* – iznova situiraju spram svega toga. Dakle proces učenja – između dece i odraslih – morao bi teći dvosmerno, i to u podjednakoj srazmeri.

U svakom pozivanju dece na poslušnost Eleonora nije videla vladavinu principa već brutalnu silu – ozakonjenu putem ignorisanja tamno-svetlosne pozadine ovog sveta. Već sa dve-tri godine postala je svesna da se nalazi u lošem poretku stvari, neuspeloj kopiji jedne daleko upečatljivije stvarnosti, koja joj se često ukazivala u polusnu: svet u kome je sve živo i samovlasno, a bez uzajamnog sudaranja – iako komešajuće u jednom ustreptalo prepunom prostoru.

Za razliku od većine dece koja su se pretežno divila velikom/snažnom/sumarnom, ona se divila sitnom/krhkom/posebnom – ***jedinoj poredbi nepreglednom prostranstvu paralelnih svetova.***

Negde oko svoje pete godine, ona je – kroz svoje opitne crteže – preokretala odnos podređenih i nadređenih stvari u prirodi, odnosno, dru-

štvu. U ustanovljenom poretku bića/stvari otkrivala je *pododeljke* koji su *menjali sliku* o redosledu postanka njihovih delova – odnosno, iscrtavala je strelicu tektonskih pomeranja neumoljivih zakona površine našeg (iz vulkanske dubine potresenog) sveta.

Katkad joj se činilo da bajke – posebno pripovedačko preimućstvo njene bake – iznose iste zakone: skokoviti redosled izlaganja, koji ne briše već skladišti u sećanju svoje (za dati trenutak) neuklopljene činioce. Ali, takođe i to da pripovedačkim postupkom izneseno razrešenje zapleta biva apstrahovano od samog tog procesa i osuđeno na okoštavanje.

Jer, *moral otmenih* – moral njene bake – kao *sediment* jednog iskonski burnog pokreta sveusukobljavanja, sadrži u sebi **snop uporednih istina**. Nevolja je u tome što se prelivanje-u-sebi tog snopa prerano zaustavlja u našem umu – i pre nego što bi *jedna procepna istina* uspela da izroni, i to kao *milosno razrešenje ostalih*; kao prevršenje ili samopremašaj one svemu krojeće komponente smisla. Usled toga Eleonora je stekla otpor prema svim fiksnim normama – upravo zato jer je osećala kako pod njima vri izvor još neiskazane sile; one koja ih je njima neznano oblikovala – a koja, tako potisnuta, nije još stigla da lupi poslednji pečat njihovog čistog akcentovanja.

S pet godina bila je u svom malom zlatnom dobu – ujedno, vodić braće i sestara u svetu imaginacije te čuvar nezavisnosti njihovih rasuđivanja.

Bila je – u tom trenutku – u središtu cele kuće, izazivajući bezmalu ljutnju muževa svojih tetaka. Ali ta sreća – opčinjenost šarenilom dobroselektiranih utisaka – bila je samo dnevnog karaktera; s prvim sutonom i čutim kricima morskih lasta spustio bi se veo žalosti na Eleonoru. Sva stvorenja bila su zbrinuta u njenom malom svetu, ali je ona osećala bol nezbrinutosti onih što prebivaju u daljnim, okolnim okeanom odmaknu-

tim svetovima. Osećala je čak i patnju neživih, u njenom stanu smeštenih, stvari – i to kao svoju sopstvenu: *bol skrhanog krila davne samostojne zore, koja je pala u mrtvo-predmetno i njegovu još neotključanu enigmu.*

I to stalno ponavljajuće noćno prožimanje najintimnijeg dela kuće dahom nekog dalekog ambijenta – što je ozaren jedinstvenim postolujnim raspoloženjem, ili krajnje raspletnim ishodom neke pradačno proživljene tragedije – stvorilo je nepremostivu prepreku između nje i ukućana. Ona nije imala reči da prenese taj *noćni deo njene ličnosti* – koji se ponekad pojavljivao i u toku dana. Ali, to se – setila se – događalo i ranije, dok je još bila beba i obitavala u sopstvenom jeziku, kao riba u mehurju. Tako je – usred preobilja unutrašnjih doživljaja – ostajala osuđena na to da bude nema.

Jednog letnjeg dana, s nepunih šest godina, iskosa je osmotrila braću i sestre i upitala se zašto oni idu za njom kada nemaju pravi i potpun uvid u njen život.

Svest o nečemu javlja se – shvatila je – tek prilikom prelaska jednog koda u drugi. Tek kada je pokušala da prevede poluzbrisani znakovni sustav svog prenatalnog života na jezik *ove* stvarnosti, dogodio se *kratak spoj*: svest o mogućnosti saobraćanja sa svetom iza horizonta; težnja koja će je od male gospodarice rodne kuće pretvoriti u odmetnicu.

S jedne udaljene stene na obali posmatrala je – poluzlurado, polusazalno – kako braća i sestre jure njenom uobičajenom kružnom stazom, tražeći je. Bilo je očigledno da je tu nema, ali su se oni i dalje vrteli u krug – bez ideje da je potraže negde drugde; čudnovato: kao da je – u njihovim glavama – ona bila sastavni deo jednog kruga iz koga se ne može izaći! (zar taj krug nije bio samo sastavljen napet luk njenog britkog uma koji će je u nenadanom trenu odbaciti negde drugde – na prag čiste budućnosti?).

Osetila je da je razlaz između njih i nje nepopravljiv; ona više nije niti će ikada ponovo biti deo jedne takve samozadovoljno osmišljene zajednice – što izjeda vlastito nespoznato jezgro, smešteno u dubinu svojeg nespoznatog vrtloga.

Otad je Eleonora sasvim sama lutala četinarskim gorama, kamenitim obroncima i dokovima grada – kao Ukleti Lađar. Tražila je izlaze iz strmih uskih ulica u široka neomeđena prostranstva, dok je njena baka Tereza plačući neuspešno tražila s toplim šalom u rukama. Eleonora je čak i odeću osećala kao okov, te je išla ulicama bosa i polugola – iako je već bio nastupio septembar. Iz kuća su se čuli povici: – Dete, jel' ti imaš majku?!

Hodajući najpre kroz lavirintnu, beskrajno samodovoljnu unutrašnjost rodne kuće, dotakla je – u jednom trenutku – njeno tamno dno, i ovo se pretvorilo u njeno novo-probijeno **tavansko okno** – ka severoistočnoj strani neba; prolaz za strelu sputane joj čežnje ka daljnim nepoznatim predelima, povratno doupisujućim u stakla iste kuće.

Da bi je makar donekle ukrotile, Eleonorine tetke su jednoglasno odlučile da je što pre pošalju u školu. Prilikom popunjavanja prijemnih testova Eleonora je odbila da ogovori na pitanja koja su se – po njenom osećanju – doticala njene intime. Tako je – suprotno od onog što se očekivalo – bila smeštena u razred sastavljen od dece koja su bila bez naptrosečnih sposobnosti, ili su na izvestan način bila posebna ali seoskog porekla.

U situaciji gde je morala da prihvati jednu od spolja nametnutu disciplinu (koja se u mnogome kosila sa njenom unutrašnjom) i gde je kao dete bila isključena iz procesa definisanja vlastitih prava, ona se odlučila za pasivno izražavanje otpora: držala se – do zastrašujuće tačnosti – svakog zadatog pravila; ali je zauzvrat odbijala svaku potkupljujuću povla-

sticu koju su deca dobrog vladanja i uspeha dobijala: praznične poklone kao i mogućnost da se za vreme školskih pauzi igra. Ukopala bi se u mestu kao sfinga, ne progovorivši nijednu reč. Pošto nijedno školsko pravilo nije niti predviđalo niti zabranjivalo takvo ponašanje, upravitelj nije mogao da pronade osnov da je izbace.

Očekivala je – u potaji – saveznike među decom, ali takav se odaziv nije dogodio. Izuzetak je bila jedna veoma zanosna i drska otresita devojčica – Majra, crnka belog tena čiji su bistro-sjajni zdenci očiju, u trenucima zagledanog sanjarenja, prelazili u sedefasto-noćnu plavet. Ali ona se ubrzo pokazala kao nezrela buntovnica: iako je sama prišla Eleonori, od nje se ubrzo i ogradila čim je videla posledice tog prilaska na svoj ugled. Ovo kratkotrajno savezništvo – koje je kod Eleonore izazvalo nepopisivu provalu radosti – raspršilo se kao mehur od sapunice. A od novonastalih mehurova će tek poneki prispeti na obalu drugog nekog vremena i društvenog uređenja.

Školska deca su imala sve druge ideje po pitanju Elenorinog držanja osim da je to vid bojkota i poziv na bojkot. Obzirom da je većina njih bila prispela iz seoskih sredina, posezali su za sujevernim objašnjenjima. Glavna učiteljica je – sa svoga prosvetiteljskog stanovišta – zdušno branila Eleonoru od čestih napada dece; tumačila je njeno ponašanje – odbijanje da se brani ili da odgovara na uvrede – kao izraz retke kulture i hristolike oplemenjenosti. Ali za većinu to nije bilo zadovoljavajuće objašnjenje. Jer iza gesta Eleonorinog nebranjavanja provirivala je ne preporučena krotkost duha već samosvojan čvrst stamen: lednički šiljak jedne za njih nepojamne prirode koju je trebalo – zarad skladnog opstojanja zajednice – ili pridobiti ili ukloniti.

Došlo je do podele i među samim učiteljima: jedni su Eleonoru vrlo rado izuzimali od pravila primerenog većini i gledali da joj izađu u susret, drugi su je osuđivali i odista je se užasavali. Ali nisu se usuđivali da se

direktno s njom konfrontiraju, tim pre što je bila nema i neprobojna, već su samo okretali svoje glave i tiho izgovarali: – Sačuvaj Bože, sačuvaj Bože!

Ali retko ko je shvatao da je Eleonorino naizgled asocijalno ponašanje bilo samo subverzivni oblik povišene socijalne svesti i savesti – kakvo je govorilo o tome da postojeći sustav raspodele moći isključuje već i samu činjenicu njenog postojanja.

Razapeta između površnog prosvetiteljskog stava (pod kojim se krije kôd jedne dublje-usamljeničke divljine, kôd otmenih) i ponora primitivne svesti (koji mami svojim tamnim kolektivizmom) Eleonora se morala opredeliti: svakako za ono prvo, ali uz novostečeni kritički otklon spram njega. Trebalo je kôd usamljeničke divljine otmenih otključati i ponovo uroniti u njegovu dubinu, uz rizik njegove prebrisanosti kolektivnim stremljenjem – sve radi toga da bi se konačno izneo na videlo *exemplar* moralnog zakona: prazakonodavni začetnik civilizacije.

Jer: onozemaljska inteligibilna pramajka povelja je ovozemaljsku primitivnu povorku i stvorila **prvi koncentrični grad** – nestavši u njegovom središtu; ali i postavši amblemom sopstvenog hrama – u vidu krilatog zmaja; tačnije, kućom *predatog* zakona – gde *oni* tad od predvođene povorke postaju samostojnom konstelacijom: **krovom** – podignutim nad provalijom *njene* odsutnosti – što prigrljuje suprotstavljene vetrove!

Eleonora je postepeno prilagodila svoje ponašanje onome što je u datome kontekstu bilo moguće, i u svojoj desetoj godini života postala prava dama – iako je i dalje bila potpuno sama. Zbog jednog svog pismenog rada sa časa veronauke (koga su otkrili sa jednogodišnjim zakašnjenjem) morala je najzad biti isključena iz škole. On je (uz kasniju njenu doradu) glasio ovako:

ZAPIS NEPOŽELJNIH ISTINA:

Isus je prvi čovek koji je donekle znao o skrivenom biću ujedno gnevnog i milosrdnog Boga.

Bog nije uvek samo dobro nego i ono zlo, i ovaj ceo drugi (pali, samorazvojni) svet. Do Boga se ne dolazi poslušnošću i molitvama; do Boga se dolazi razgranatomunjevitom pravom. Onaj koji živi onim drugim, drugačijim svetom od ovoga, on doživljava Boga.

Mi pre svega divinizujemo svoje telo – bezmerno volimo da smo lepi (likovno predstavljivi). Ali, Bog je stvorio nas da i pored lepote svog obličja više volimo njegovo okruženje (naš zemaljski šar & celokupan kosmos).

Kao što mi volimo svoje svetlonosno telo, tako Bog voli nas.

Mi smo u stvari Božje telo.

Nije tačno da Đavo osporava Božju promisao: Đavo je terminal Božjeg nepostojanja, koncentrisana energija vakuuma najzad sabita u zglob prelomljene svetlosti (protiv)-Ideje, koja je potrebna Božjoj bestvarnoj Ideji (platonskoj Ideji Dobra, koja je demonski premešaj blažene okrugline prakosmosa); to znači da je Đavo (Daimon, Genije) tek samo opreka, prausađena u razvojno biće Boga, ne i ono što se s Njim isključuje.

Demon (Daimon) je samo ambivalentna potencijalno-kreativna sila, dok je Satana tiranska persona koja koncentriše u sebi zlobu nižnjih.

Bog se ne može voleti, jer pogled na Pra-Noćno Sunce oslepljuje. Može se biti za Njega ili protiv – u smislu da se mogu graditi beskrajne zaobilaznice i tako rasaditi

izdanci semenja crnosunčane sile Njegove zenice (za sva stvorenja) – zavojite Le-stvice ponad ponora Njegove odsutnosti: podčujna (dis)-harmonija sfera. Ali Mag-dalena i Isus (up. Sofija & Androgin – luk ospoljenja prazvuka) se mogu voleti, jer su nekada živeli i stradali na Zemlji...

Vera je *sila naših misli*, koja pomaže razvoj božje suprotnosti, sve do one tačke kada *ona* samu sebe hoće da ukine. Tad *ona* prelazi u **prostor kristalne prozirnosti, u kome blista objavljeno znanje**: Hristovu Sfernu Kuću – koja okuplja oko sebe sav rasuti narod te prima umom zalutale i otpadnike.

Svoju ekskomunikaciju iz zvaničnog obrazovnog sistema Eleonora je prihvatila kao način da ostane verna samoj sebi, ali ujedno i podzem-nom toku istorije ideja kojim su svoje srebrne niti provlačili – sve do njene savremenosti – orfizam, neopitagorejstvo, i hrišćanski neoplatoni-zam.

Kao odrasla razrađivala je dalje svoj koncept negativne teologije, u sledećem smeru:

Uvek-već-demonska (preko-vrednosna) Ideja dobra, beše krajnje-izlučen zrak iz srca primalnog sveusukobljenja: – zrak koji je tek *tim prelomom zastao-na-sebi*, i to u vidu *trougla* što *izvrnućem* odgovara Anankinom (Dikeinom) **liku-u-zrcalu**: – duhu još neispoljene /nesusretljivo paralelne/ vasseljene. Pošto je jednom opazila jedinstvo /vanuporedivost/ svoje nestvorene, ali pritom u-sebi-beskrajne mogućnosti (koja imaše pomenutu strašnu cenu samoaktualizacije), Ananke (Dike) više nije mogla da ostane u stanju svoje latencije, vanuporedivosti, estetičnosti. Jer, zbilja *same sinopse je na-sebi-zastala s-vest o (još-ne)-mogućnosti za njeno, dovoljnom joj ši-ri-nom situirano*, postojanje; – čiji se sam pra-zakon (imperativ estetičnosti) ni ne beše odnosio na ovostrani, usnulo-predmetni pra-svet, već na jednu tek nadolazeću oblast,

zahvaćenu pogledom iz prestupne perspektive jednog (– za sve ono još neuslikovljeno upravo ubistvenog –) panoptikuma. Jer ta je zbilja „jedinstvo nepamćenog sećanja na jedno zastajanje gde se dovršava ono što se ne može dovršiti, spojeno u stvaralačku čežnju krajnje pra-usamljenosti...“ <1>

Otud Ananke zaista i ne beše mogla da se odluči na to da zauvek ostane u okivajućoj je simetriji sa svojim sebi-prauslovnim protiv-hicem – za koga se pokazalo da joj nije jednako srazmeran. Ali, isto tako nije mogla da se odluči ni za to da odmah objavi sopstveno merilo sebe-razlikovanja od pukog nebića, te da time – po cenu u-sebe-progutane mogućnosti za svo još neospoljeno zlo unutar drevne vasiona, odnosno, putem gutanja putanje jednog nadnemogućeg ostvarenja tog zla – ipak doraste do prostora svoje (još-ne/samosvesne) mogućnosti. Jer, takva bi prerano saznata mogućnost – usled hipergeneralizacije „prirodne sveteženje“ ka *Ideji dobra* /koja onda prelazi u nametnuto nužnu svrhu svih bića/ – prešla u apsolutno, sebe-ostvareno zlo: – večno statični bol polubića – usled nemogućnosti njegovog povratka u Ništa. Zato se Ananke odlučila za **put negativnog dobra, put napredovanja ka prostoru nepostojanja**; a to je put *duševno-alhemijskog* rastvaranja sopstvenog subjekta izvorno-izrekle presude od-sebe-otuđivanja – sve do u palu stvarnost eshatološki zloshvaćene *Ideje dobra*. To je, dakle, **put njeno-ironijskog pri-vodenja te pra-zloideje** (– ideje o tiranski kompaktnoj, kvaziestetičkoj jer lišenoj „gotičkih“ detalja državi; tzv raju na zemlji) do **krajnje čistine** njenog sebe-ponišćavanja; – čistine dosegnute tek na momentu stečenosti uvida, od strane drevno-prisutnog *javnog mnenja*, u korenitu nemogućnost vraćanja Anankine, već jednom usložnjene koncepcije života (ideje o onakvom vidu postojanja koje, budući prazno/„čisto“, napušta sebe i prelazi u hipersinhronicitet postojanja), u Ništa – koje ju je tek vlastitom **protiv-težom** omogućilo u *njenom* bitno nesputanom **razvoju-do-sebe**. Tako tu najzad biva otkriveno *oko zemaljske noći*: – nemo-zračna čistina (od) na-sebi-umirene svetlosti saznanja, kao takva dostignuta tek putem Anankom bačene rasvete: – na nemogućnost povratka cilja prazakovne refleksije u njen (pomeren) početak; tačnije: – nemogućnost zat-

varanja kruga između ideje i zbilje, ponora želje i njenog uzletnog efekta. A tako je i *ništeće ništa*, kao *filtrirajuće krilo noći*, zapravo ono traženo mesto rođenja *Ideje o dobru* – kao onome samodovoljnom postojanju koje se vazda preliva preko sopstvene granice! Jer samo ona ideja koja – kao *krst nigdine* – napreduje ka svom početku, jeste *beskonačno pravdonosna ili sebe-ozbiljiva ideja (o-postojanju)*.

(...)

*

Sa deset ipo godina Eleonora je čvrsto odlučila – uz bakino veliko žaljenje i tetkino blago podstrekivanje – da napusti rodnu kuću.

– Ti si, Eleonora, ipak glupa – reče joj uvređeni brat Filip, od koga se ranije nije bila odvajala, i koga je kao lavica štitila od pretnji odraslih.

– Mogla si da vladaš ovom kućom umesto da sama lutaš obalama – dodade on. – Nemaš više ništa što je tvoje.

– Tek sada pronalazim ono što je moje – odgovori ona. – Ako hoćeš kreni za tim, ako nećeš ostani gde jesi.

– Težiš nečemu što je nemoguće – odvrati on. – A to je da opstaneš na nekom mestu gde uopšte nema ljudi!

– Najgore stvari se događaju *u i među ljudima*, ili na zlokobnim mestima *povezanim* s određenim ljudima – odgovori ona. – Više ne verujem u spasenje ljudske vrste; ona je samo put i most ka nečem boljem.

– Ali ja ne mogu da se okrenem duhovima pustoši! Moram da budem human i verujem u oprost grehova! – zajeca najedared Filip.

Nakon tih reči, on gnevno zalupi prozor kroz koji je dopirao vetar s pučine – i nije ga više otvarao. Živeo je u zagušljivom prostoru, što Eleonora nikako nije podnosila te je jedva čekala da otputuje.

– Ja ne mogu večno biti vaša pomajka – zaključila je. – Hoću svoj svet iznova – *samom sobom* – da stvorim. Želim svoj rodni kraj iznova da sagledam – s onu stranu njegovih horizonata!

Tada su joj tetke Harijeta i Telma – preko daljnjih porodičnih veza – pronašle Alberta, koji je oglasom tražio učenika. Prilika se svima učinila kao stvorena za nju. Baki je obećala da će je s vremena na vreme posećivati i redovno dugim pismima izveštavati o svemu.

Tok sećanja u Telminoj glavi – čija se diližansa popela na Središnju visoravan Obrak – zaustavio se kada je ugledala statue krilatih zmajeva na masivnim stubovima kapije sazdane od uskovitlanih i uzajamno sve sitnije propletenih čeličnih krugova: to behu upravo onakve prikaze kakve je često viđala na Elenorinim dečjim crtežima.

Bio je suton, i vrt – obavijen lakom grimiznom izmaglicom – više se naslućivao nego video pri slaboj svetlosti fenjera. Odavao je utisak da je poluživ i da je posmatra: iz svakog ćoška kezila se neka praistorijska ili mitološka zver, za kakvu se nije moglo reći da li je izrađena po uzorku dalekih kultura orijenta, jugoistoka ili severozapada. Ipak, po bitnim detaljima preovladavala je keltska ranosrednjovekovna orijentacija. Prošavši ovaj artifičijelni vrt ispunjen pticoliko-poluljudskim statuama, egzotičnim rastinjem presađenim s više strana sveta i živim rajskim pticama, prispela je najzad do kružnog stepeništa koje ju je odvelo do samog ulaza u palatu.

Posle dužeg čekanja sluga joj je otvorio masivne vratnice i usiljeno se naklonio. Ušla je u hol; bila je par minuta zablesnuta svetlinom plafonskih lampi i ogromnošću prostora u kome se našla; zapanjena bogatstvom zidnih tapiserija kao i galerijom slika, što iznosi sled pravaca

novog veka. Veliki krug poda bio je izbrazdan poput časovnika, i u okviru toga još iscertan geometrijskim simbolima doteklim iz raznih kultura – *koje se upravo na ovom mestu samog klizišta ukrštahu*. Svaki ugao bio je namešten u drugačijoj boji i stilu – iako su bočne lože i njihovi prozori bili sazidani u jednom istom poznatom gotskom stilu: bili su uski i dvo-krilni, karirano rešetkasti, sa prelomljenim lukom na vrhu. Većina njih je imala plavoljubičaste vitraže, što je u salon unosilo – i preko dana – produženu atmosferu sutona. Stoga je noćna atmosfera ovde bila daleko veselija i svečanija nego dnevna.

Sve u svemu, bio je to strašan kontrast oskudnoj opremi zamka u Engleskoj – koji je upućivao svoje stanovnike da neprestano – vrebanjem kroz uska okna – uokviruju u svesti isečke pustošnih pejzaža; uveče, pak, da slušaju otkucaje zidnog časovnika i osmatraju uveličane senke na golom zidu. A ovde – u palati Sedišta – pogled je do te mere bio zarobljen unutrašnjom raskoši da nikad nije stremio ka napolje: ka plodnoj visoravnoj goleti, nalik na kakvu pustinju. I gotovo da u ovoj palati nije bilo prazne površine na kojoj bi se govor dubine neke ojađene duše mogao ispisati! Telma je osetila izvesnu štetnost ove raskoši na duh i karakter njenih stanovnika – bivajući, u isto vreme, iznenađena zbog svega toga; jer znala je da je njen vlasnik i opremljivač poreklom Nemač i neumoljivi protestant.

U to se hitrim elegantnim korakom i u vijorećem plaštu noćno-plavog odbleska spustio niza spiralno stepenište plemić Hajnrih B. H...; bio je nadmen ali i srdačan; tridesetih ili više godina, stasit, ležernih iako naglašanih manira i fosfornih, crnilom uokvireni sivoplavih očiju kao u polarnog vuka. Ali, kada je čuo šta uistinu dobija – izvestan obrazac tumačenja drevnog svitka, umesto konačnog oblika njegovog rastumačenja – planuo je:

– Kako su mogli poveriti jedan tako odgovoran posao maloletnici!? Mogu da poverujem da je vaša sestričina – kako se priča – izuzetno nadarena, ali ne i kvalifikovana za istraživački rad. Da sam ranije znao za nju dobila bi na raspolaganje moju ogromnu biblioteku, te bi vremenom možda i stekla pokriće da se ovim predmetom bavi. Ovako je to za naše Sedište neprihvatljivo. Nju pozovite kod mene na dalje školovanje, a znanstvenicima u Engleskoj poručite da nastave sa svojim poslom koga su kukavički utrapili jednom detetu!

– Ne pre nagljudite s zaključcima! – odvrati Telma. – Bolje prvo ispitajte celu stvar! Moja rođaka je sazrela u svom načinu mišljenja i izražavanja i bez vaše uvažene biblioteke. Znaete da postoje i drugi – nevidljivi – putevi saznanja. A vaša biblioteka je – čini se – kao prebogata čipka oko šupljeg središta, koga predstavlja odmetnuti egipatski pratekst, i čije je rešenje možda upravo u rukama male Eleonore.

Shvativši da je upravo rekla nešto nepristojno, odmah je dodala:

– Ja vam samo prenosim tuđe poruke, a to nije isto kao i vest iz prve ruke. Ovde je – niste ni pogledali – pismo preporuke za njeno malo otkriće; napisano je od strane najistaknutijeg znanstvenika skupa: kriptografa Osvalda. Takođe i izveštaj o toku cele diskusije.

Hajnrh se trže i malo zacrvne, primivši pismo bez komentara; zatim naredi sluzi da isprati gospođu do njene dilihanse – tek kasnije se setivši da je ona prešla dug put i da je trebao da je ugosti. Pošto nije uspeo da sazna gde je ona odsela, poslao je pismo direktno u Englesku, pozivajući Eleonoru u Sedište, radi daljeg usavršavanja. Njene radove – koje je prelistao uvidevši njihovu delikatnost, ali ne mogavši da ih sastavi u pojmovnu celinu – prosledio je odboru Sedišta.

Ono je ubrzo prihvatilo Eleonorin *patent-i-rešenje* bivajući spremno da joj oda priznanja i učlani je u njihovu mrežu – ali, pojavio se novi problem: u međuvremenu je stigla ona – za skup u Engleskoj kompromitujuća – Indusova pošiljka. Hajnrih je na to bio upozoren ali se ipak obradovao toj pošiljci, očekujući da će Eleonorina formula vratiti falsifikatnu verziju prastare *mape zla* u njen prvobitni oblik – te da će dobitak time biti dvostruk: nastaje ono o čemu su oduvek maštali, a to je jedan **živo-tekstualni časovnik kosmosa**, ili, grafički predstavljen *Antikitera mehanizam*. Ali Sedište nije bilo ni izdaleka tako spokojno; strepelo je od Indusove mape, jer nije znalo u koliko primeraka (prepiski) je ono umnoženo; **gde li je još poslato**, i kakve će biti posledice toga patvorenja, na svetovnom i duhovnom planu!

I što je najgore: kao da upravo *ovaj patvoren* dokument božanske predestinacije izlaže *znake milosti* kakve priželjkuju kalvinisti: zato da bi opravdali beskrupuloznost mašinerije profita; današnji profit nije više rezultat onozemaljskog posvećenja *igre kockarskog uloga* ovozemaljskoj proizvodnji – jer **slobodni prostor te igre je unapred eliminisan**; rezervisan za jednog uskogrudog moćnika, samodršca, što *shodno sebi* postavlja *sve* stvari. Dakle: jedna zakamuflirana antiemancipacija, koren izvitoperenja svih revolucija.

A da nije bilo Eleonorinog malog otkrića ne bi bilo ni ove za njih nove pretnje. Nisu zbog toga osudili Eleonoru, jer je bila premlada i neiskusana, već predsedana skupa, kriptografa Osvalda. Njoj su dozvolili studiranje u Sedištu, ali su je – tek što su je uključili, odmah i isključili iz članstva; za narednih sedam godina: zbog iznošenja na videlo – pred pridošlicama skupa u Engleskoj, koji su bili spoljni saradnici – poverljivih podataka iz egipatskog papirusa.

Ali tada se postavilo pitanje da li (– kada se uz pomoć Eleonorine nove formule Indusova mapa vrati u prvobitno stanje –) ovu treba sakriti ili objaviti. Odmah su nastale žarke polemike među članovima odbora.

Jer, **ako je ne objave** – zavladaće svetom njena patvorena verzija, pojačavajući u ljudima niske vladarske i osvajačke porive; **a ako je objave**, nastaje društvo kontrole; možda pravedno, ali u svojoj neprirodnosti nepodnošljivo.

Međutim, u drevnom dobu (– kada božanska i svetovna vlast nisu bile razdvojene, i kada ova njihova mreža ne bi važila za jeres –) **bilo je obrnuto**: – ako je ne objave, vladaće društvom probrana manjina; a ako je objave, doći će do raspada osmišljenog poretka te do vladavine rulje.

Javljali su se glasovi iz odbora koji su opominjali na prvobitne ideale njihove ilegalne mreže: zalaganje za slobodnu dostupnost svakome znanja iz drevne baštine – posebno onih koja se odnose na paranormalne sposobnosti, uskladištene u čoveku. Jer ta znanja su ne drugo do opšta moć otrgnuta od jednog jedinog centra moći – i time *vraćena svim ljudima*. Tek rehabilitacijom tih – *autokorektivnih* – moći smanjila bi se ranjivost ljudske psihe, što boravi u smrtnom telu, na mnogobrojne ucene koje dolaze od crkve i države. Tako bi se ljudska psiha konačno učinila sebi dovoljnom za samovođstvo, i to putem nadaleko proširenih vidika saosećajnosti: nova sposobnost komuniciranja, putem simpatetičkih titraja kakvi plove velikim širinama, i proizvode koincidentalne događaje; savez i uzajamna potpora među *udaljenim* svetovima ili stvorenjima; *nova logika opstanka*. A indikator buđenja tih potisnutih moći u čoveku bio bi Svetli (/Tamni) Mesec: unitarna ličnost sveposmatračkog preispitivanja. Tek fokusiranjem na nju dolazi se do sledećeg uvida:

Paralelno ovom životu teče i jedan naš život koji ne bi bio onaj preudaljen svet ideja, nego svet odjeka nas i naših zbivanja u jednoj prefinje-

nijoj materiji. I ona je ta koja slaže ureze svedočanstava jedne više perspektive što, tek na tački postignute gustine, treba iznova da prečita čitav ovozemaljski život.

Diskusija se odužavala bez naziranja skorog rešenja. Na kraju se izglasalo to da se *obe mape*, odnosno njihovi prevodi i prepisi, čuvaju u tajnosti – dok jednog dana ne izrone arheološka otkrića i ne ojačaju znanstveni eksperimenti koji bi potvrdili verodostojnost njihove sadržine. Kada se to jednom bude desilo crkva i država će biti obezoružane, i stvorice se jedno sasvim novo – duboko prestrukturirano – javno mnjenje.

*

Za to vreme Eleonora se spremala za put; primivši pismo od plemića silno se obradovala, jer joj je produbljen život na jednom mestu već tražio nove prostore – da se na njih, gustinom svih svojih sakupljenih sadržaja, isprojektuje. Nije je uvredilo obaveštenje o tome da je za određen period isključena iz registra njihove mreže (čiji je zvanični centar njoj sasvim nedostupna Lunarna Kuća u Bermingenu...); zato jer joj je već i sama ideja o takvom jednom umreženju sopstvene sebi nedovoljno rasvetljene egzistencije bila strana; imala je samo naglašenu a neutaženu želju za komunikacijom.

Eleonora je – za svoje godine – bila u jednom smislu premlada a u drugom prestara: bila je novajlija u ovom svetu, upravo zato jer je imala obilje sećanja na prethodne živote, koji najverovatnije nisu pripadali ovozemaljskoj ravni – *nego su proizilazili iz prostora jedne mnogo dublje starine.*

Poreklo Harmonije Sfera (Eleonorina & Albertova Hipoteza – sinopsis za jednu buduću razradu)

Ananke /Strašna Dike/ kao partenogena kćer sebe same, kao trojedine boginje u noći pred-stvaranja (up. noći žar-pogledne ptice trodelnog žalopeva sfera) jeste Tamni Mesec – naličje koje nikada ne vidimo, jer je Lice Mesečevo uvek ka nama (Zemlji) okrenuto. A Luna je davnim meteorom izbijeno i otud samostojno središte pra-Zemlje izvan Nje same, ostatak zgasle zvezde postanja (fosforne zvezde zore), još povezane s prazvorom – pulsirajućom zenicom Mnemozine! Dakle, rudiment Pra-Sunca u središtu Zemlje, kao pulsirajuća zenica Sve-Sećanja – kome tek zvezda Sirijus odgovara! Ta tamna strana Lune isijava sopstvenu diskretnu svetlost, onu koja posredno odgovara polarnom isijanju Sunčevih pega, izvoru smaragdnog pročišćenja stvari: ono što spaja onostrano i ovostrano u svakom čoveku, te igra ključnu ulogu u selektiranju duša na daljem njihovom putovanju.

To skriveno jezgro našeg ovozemaljskog Sunca oličavaju – shodno mitovima prethomerovske epohe – njegove žalopevne kćeri, Heliade, „zvezdama predvođeće vučice“, velike lualice, daleko odmetnute od kanibalističke naravi oca i najzad preseljene na Tamnu Lunu (trokut-u-krugu Hekate): one koje ujedno kruže međupostorom Zemljinog šara i Neba nadmesečevog te osmatraju sva stradalna zbivanja na Zemlji; pritom, te astralne vučice – *tananim prstima kojima još drže produžene niti onoga što su ispustile* – prenose vesti višnjim suđajama (Moirama / Nornama; Nebu nadmesečevom) – koje tad ispedaju Žalopev nad zlom na Zemlji koje će se tek dogoditi... I time tek strategiraju Ideju najvišeg Dobra – kao nečeg što omogućava slobodan izbor individue i za zlo... Nemi svedok zla u kome se ne učestvuje a čije osmatranje izaziva katarzu u duši smrtnika – tek bi to bilo ono finalno-uzročno samoiskupljenje Mesečevo! Tamna strana Meseca, dakle, odgovara duhovnom biću jednog mnogo daljeg Sunca Sunca, koje je kolapsiralo i od mega-zvezde postalo kiša meteora...; te koja je u davnini naletela na planetu Zemlju i izdubila u Njoj podzemnu šupljinu... Oscilatorna Vertikala Sveta... Jednorog Podzemnog Neba... simbol Sun-costoja sred lebdeće šupljine Noći... Solipsizam pra-majčinog Uma koji rađa zvezdu prvog postanja – bakarni ugarak Zore.

Jer – iz najdublje (zlatne) dubine uzdiže se Vertikala (Razapeto Jedro) putovanja u nepojamne (indigo) visine („ženstvenost večna nas *uvīs* vodi“/ Gete). Platonovski rečeno – daimonski premašaj bitka, kao „kugle sveobuhvatnog“ – koja od slojevite Sfere postaje (Mač-i)-Trapez: nalik na Sazvežđe Orion; novo lunarno znamenje Strelca-i-Artemis; usnula šiškarka na vrhu čipkaste jele ponoći. Zimski dar anime mundi, ili, hologram duše svih duša – ornamentalni brikolaž svetova; monada kao prelistavajuća knjiga, atom koji ima subčestice – sve to prolazi kroz vrata strave, drugu smrt. Ali uskrsava kroz svoje opoziciono ogledalo, koga drži tek onaj nemi iako srce-pulsni Osmatrač-u-Noći.

Bitna distinkcija – poluga razrešenja usukobljenog klatna, oblik primalnog kolebanja:

a) Pege na licu Sunca jesu zbroj najprobranijih duhova: onih što vuku poreklo od zvezdanog samorasadivanja Plejada. Prvi su stanovnici „ostrva blaženih“, dok ljudska vrsta nije postojala.

b) Njima srazmerne mrlje na pojedinim zemaljskim dušama, koje samo Sunčevo biće vidi, znaci su pomame na veličinu Plejada i njoj sapripadni koloplet duhova.

Eleonora je u trenu isplivala iz vira svojih nepamćenih sećanja. Prvi put je morala da putuje bez tetke Telme – koja je nakon svoje zamorne posete Sedištu obolela i čekala je u Parizu, iako je poseta Brižu i Briselu bila kod nje u prvom planu. Usput će Eleonora svakako navratiti do obale rodnog Kornvala.

U rodnoj kući su je, na njeno iznenađenje, dočekali sa hladnoćom; tačnije, **potpunom blokadom sećanja** u odnosu na njihovu raniju – sred razlika tesno propleten – suživot. Izuzetak je bila njena tetka s očeve strane, Harijeta, koja joj je kao još sasvim maloj usadila u svest sliku starog Egipta, kao i uporedne mitologije i religije egejskog i druidskog sveta. Njena ranija idilična predstava o porodičnom životu se u međuvremenu izjalovila, te je jedina shvatala i odobravala Eleonorin usamljenički put. Harijetina majka Tereza je već pet godina bila pokojna, ali su njene suterenske prostorije ostale – po vlastitoj neiskazanoj atmosferi – istovetne. Inače su ih preuredili i koristili, što je Eleonoru intimno vređalo. Brat Filip je i dalje ostao na razmeđi između dve suprotne životne orijentacije, što ga je najzad zakovalo za mesto rođenja – koje je i samo razmeđa.

Za bespovratno razilaženje ljudskih jedinki iz matice skupnog im postanka – razmišljala je Eleonora – potrebno je priznavanje fakticiteta traga te prošle matice, koja je samorazvojno i dovela do proboja vlastitog okvira, oslobađanja te rasejavanja sopstvenog semena. Brisanjem kako ličnog tako kolektivnog pamćenja tog (zauvek napuštenog, iako višeglasjem šiknutog) praznora, prosejani pečati osamostaljenja njegovih jedinki **ostaju nerazlomljeni**. Pojedinaac tad počinje da deluje iz tačke svog geopsihičkog zla – razarajući, a ne preuobličavajući, svoju prethodno izgrađenu ličnost. Otud sledi ono – za spoljnog posmatrača šokantno iznenađujuće – potpuno izneveravanje nečijih prvobitno samopostavljenih ideala; *potpuna promena u ličnosti, ili pak uporedno obitavanje dveju sasvim nespojivih ličnosti u jednoj osobi* – koje se neprestano smenjuju, okrenute jedna protiv druge.

Sišavši s netrppljenjem u baštu iza rodne kuće preneraženo je spazila da je za nju životodavno drvo, niklo na jugozapadnom ćošku, **posećeno**: to je bio dvostruki bor s uvtloženim granama, na koga su se brat i ona – u prvom detinjstvu – često peli i zatim dugo još visili na njegovoj *jedinoj spustnoj grani*. Ostao je samo dvojni panj s nataloženim ostacima smole. Eleonora s njega pažljivo uze u ruke jednu figuru od smole, koja je ličila na devojku.

– Bor se bio već skoro sasvim osušio – rekla je tetka Harijeta, s željom da se opravda.

U noći nakon tog žalosnog saznanja Eleonora je napisala:

– Figurina od smole –

Lutka skrivena u godovima drveta (njegova najintimnija ličnost; pra-pra-unuka podzemno-sunčane starice) postaje vremenom sve manja i manja – u korist svojih proširenih odjeka **koji prate, talasaju i preokreću njenu prvobitnu nameru: da izađe napolje i udahne talas daljne atmosfere**.

Zbog te nemogućnosti ova lutka se žarila u samoj sebi, a mozak joj je proključavao – postajući sve više nalik purpurnom jorgovanu. Tako je ona isušila sokove stoletnog stabla, a ono-kao-umiruće počelo je da ispušta smolu, nektar samopomažanja (suze davno zaboravljene starice).

Kapi smole padale su na zemlju s jedne adventivne grane, i stvorile ljudsku uspravnu figuru. I kada je sputanost žive lutke dovela do ključanja njenog mozga – i kada je ovaj isti oslobodio *munju*, koja je rasula cvetiće sopstvenih mu misli kroz gornje nebesko crnilo – nepomična figurina-od-smole se ispuni bojama /ovog posmrtno sunčanog vatrometa/; te oslobodi vlastite mirise potekle od žrtvovanog pra-

stabla. Tad ona načini **prvi pokret**, proistekao iz njene sopstvene (– s polukružnim vremenom *naizmenične* tiranije *tamnog starca i svetle starice* više nepodudarne –) volje.

Iako fokus atmosfere njenog detinjstva, ovo drvo nije bilo samoza-dovoljan primerak za sebe, *već mesto raskršća, najjači prikaz kretanja vazdušne struje* – koja se spuštala od uzvišenog severoistoka ka dolin-skom jugozapadu. Stoga je Eleonora objasnila njegov širi kontekst, od-nosno, iznela na videlo njegovu višu perspektivu:

– Istočna Kapija –

Zrak sutona što menja akcenat na stvarima (šiknut mlaz iz srca planine, što boji tugom sutonje nebo i preuobličava zemni predeo) tihne i ostavlja (umireno vulkanski, bledo-tirkizni) odblesak na Severnoj strani: – poslednji sud zvezdanom tkanju (koje beše bezmilosno).

Severna Kapija propušta putnika na Istok, gde ga sačekuje neumoljivo-žalni lik *treće sudaje*: Nema Posmatračica – pokazujući mu, s vrha litice, na **daleki jugo-zapad: školjku blaženih**, unutar koje trepti sumiran sjaj novopročišćenih duša umrlih – koje potpomažu uspostavljanje kontakta između izgubljenih zemnih stvorenja i uz-višenog onozemaljskog uma.

U *nju* se survalo svo bezobalno korenje porekla, i izvrtanjem vezalo za *nov* zvezdani koren: **zidanje nebeske platforme**, oslonjene tek na jedan *ustrajali* izdanak adventivnog korena, usađenog u sam procep šumskog klizišta.

Dah najdubljeg podzemlja izbija iz čaški mladog zelenila i nerasevalog cveća, a granje se pod njegovim nadirom vrtloži – postajući nalik na podvodno rastinje, kakvo se uvek združeno drži pred naletima vetrova.

Crvena (podzemno izbačena, srce-pulsna) zemlja te (zagrobno obasjane) puštoši, filtrira uticaje zloćudnih zvezda na **nove zemne naraštaje** – i ove **povratno upisuje u iste**: obogaćenje zvezdanih krakova novim *brušenijim* ukrasima.

Tek time *ona* – čiji je uzorak nošen u putnikovoj šaci – navodi čitave konstelacije nebesnika na preispitivanje.

*

Konačno se našla sama u svom rodnom potkrovlju, kroz čije su uske nizove prozora – razilazeće poput krakova iz temena krovne konstrukcije – prodirale zlatne trake svetlosti, i na uvek drugačiji način akcentovale prisutne stvari. Na tom mestu – videla je – bili su sažeti putokazi svih njenih prošlih i budućih putovanja.

Njen pokojni otac, neobuzdani pustolov, dobavljaio je antikvitete i kultne predmete iz celog sveta i preprodavaio ih u Engleskoj; tako je i doneo u kuću smrtonosni virus s Bliskog Istoka. Njena pokojna majka – pridošlica iz Londona, poreklom iz Norveške, po karakteru nedokučiva, u naletima hladna i nesklona ljudskom društvu – izrađivala je veoma duhovito njihove reklamne ilustracije. Jedan znatan deo toga je ostao u njihovoj kući, zračeći svojim živim samosvesnim prisustvom na malu Eleonoru. Poseban utisak na nju ostavile su figure ptica s licima žena – koje je povorka lišćem okićenih domorodaca pronosila na uzdignutim štapovima.

Pogled iz oprečne vizure sutona, koji je kroz uska okna prodirao u njihov stan, stalno je pomerao svoj fokus – izdvajajući svaki put neku posebnost koja je u datom trenutku određivala atmosferu celine.

Uzela je pero iz mastionice sa malog okruglog stola – postavljenog sred tromeđe donjih i gornjih potpornih greda celog potkrovlja – i u dahu napisala sledeće:

– **Prostor čekanja** –

Prvi utisak nakon i u vezi mog rođenja jeste osećanje izvesnog unutrašnje proizvedenog pritiska, nemogućnost da se iznađe dovoljan prazan široko-udisajni prostor u kome bi se nastanila jedna grananjem uspinjuća, tropski prebogata slika-o-sebi: – mesto sažimanja, za koga bi se – kao za vrh kakvog u hitnji improvizovanog šatora – prikačilo oko mog još nemuštog samoposmatranja. Prag uslikovljavanja tog u-daljo-daslatog oku-prednjačćeg zvuka sopstva beše i odviše tesan, tako da se kroz njega – kao kroz prozorče jedino preostale nade – moglo tek proviriti ali ne i nekamo pristupiti. A samo on je onaj jedini prolaz kroz koji se može provući slepčeva rašlja, i sa koga to založeno – u otvor položeno i nekim odneto – zrno sopstva može dočekati svoj strmo-ukotvljen procvat: dohvat one visine samopremeravanja koja ne mogade drugačije – do li putem ove zaplene – da podnese odsustvo odraznog lika sebe same u eterskoj supstanci sopstvenog neraščlanjenog korenja.

Okolo, koje ne mogade da nađe ikakvu poredbu duše u svetu primanom čulima, našlo je – paradoksalno – ovu istu u mestu zgušnjavanja svih čulnih utisaka; mestu presecanja svih strujanja unutar sopstvenog najučestalijeg vidnog polja. A to je vrh “šatora” (krova), koji je umesto samog sebe prikazivao svoj potporni, ponad svega izdvojen “sprat” (splet greda) – sa koga se pružala nova, oku-iz-dubine nedohvatna vizura (nagoveštena tu prikačenim jelenskim rogovima). Stoga je ova (dečjim okom tek naslućena) ciljna tačka, mesto postignute gustine, bila poput čepa izbačena – iz-meštena – u veće ali i razređenije visine.

Usled bega svoje traženo zbiljske, dubinom odzvanjajuće paralele, koja bi mu jedina pružila vernu odraznu sliku sopstva, oko detinjeg snoviđenja moralo je da se zadovolji tek njenim izobličćenim okvirom: nastanjivanjem na pruži jedne u-krug-

putujuće, a postepeno udaljavajuće nad-vizure zapadnog obzorja, tu prispele od strane jednog sasvim tušinskog (sutonjeg) pogleda – čiji izdužen pramac (kosi zrak), budući odvaljen i zakovan u mestu, služi još samo kao poluga odskoka ka novim nenasludnim odredištima.

*

Biti dete vakuumskog prostora mnogo pre nego ljudi, biće kome je daljina u svakom njenom pojavnom vidu bliža nego blizina – nužna je posledica toga što je nešto najprisnije isucurelo iz oblika prisutnih stvari i njima istim prirođenog ljudskog okruga, i prebeglo onde gde pogled ne dopire; to beše prolom kazaljke jednog – žrtvenog jer ne-prevodivog – sopstva ka pravcu podudaranja sa sveopštom osom.

A pri tome je *sam prostor* u kome sam se (svojim neizabranim, duboko neželjenim, ali lunarnim magnetom *prosleđenim*, rođenjem) našla bio *ne-slučajan, povlašćen*; obavijao me je poput raširenih krila vlastite, u *pergament* svijene unutrašnjosti. I još je bio *osovina* koja je svijala rubove svaju četiri horizonta, i njihove uzajamno vezane odsjaje katapultirala ka daljnim nepoznavanim predelima.

Pored toga što je imao “šatorsku” konstrukciju i njen glavni (*iako odsutan*) potporni stub (nalik na razapeta jedra i *odozgo utaknutu* katarku), ovaj prostor je bio pun pregiba i napuklina, neočekivanih prolaza ka svojim oprečnim vizurama ili dobro pritajenim poledinama – te je duša lako mogla da izlije na njega ceo unutrašnji tok svog predaživljavanja sa /jednokratno izazvanim/ bolom onog /u odnosu na detinju vizuru/ neuporedivo šireg sveta; tačnije: da se uklopi u mozaik /mnogobrojnih/ puteva zaceljivanja njegove /za sva bića zajedničke/ rane. Zauzvrat tog mog prislušavanja njihove patnje, predmeti su mi – kao jedno nemo postrojeno i k meni nagnuto gledalište – odgovarali tonom ozarene, sipko pročišćavajuće sete. Potpuna promena vizure: sada ja – umesto njih – bejah ta koja je sa svih svojih strana sagedavana.

Taj ključ *dvounakrsnog* ispisivalaštva vlastitih duševnih stanja na viđene stvari i prislušavalaštva njihove samorasklopive unutrašnjosti, doveo je u jednom trenu

svog rada do zastoja; nagnulo se tad moje biće ka svojoj pasivnoj strani: *prislušavalaštvu*. I tada je strela mog slepo-poglednog pisanja-po-stvarima, nakon odužene pauzične zapetosti, bila obrnuta u svoj izvor – postavši (protivtežno mom utapanju u sebe – kao predaleku i prevremenu) rešetkastom lampom iz-oka-otetog plama! Otud sledi zamračenje jezgra toga plama, ili zamagljenje mog prvostepenog prodorno-bistrog pogleda oduševljenja – uprtog u vlastitu tačno fokusiranu viziju (obris dalekih savezništava).

Varnica shvatanja, upaljena u mom oku, tad je doživela svoje naglo zahlađenje; beše se pretvorila u kristalnu iglicu, što šaranjem po površi svojeg zaborava krči put *jednog opšteg vraćanja u dubinu* – koja sad prvi put postaje *tonski razučena*; spiralno stepenišna, iako izmenjeno redosledna; *uvis bruseća*, ili *najzad prevedena* – u muziku svojih u nepovrat raspršenih atoma.

Eleonora je udaljavanje od detinjstva shvatala kao nazadovanje; sav napor njenog uma bio je uperen na to da obnovi sliku svedoživljenosti iz ranog detinjstva. Prema njenim sećanjima, prvi pad s platforme sveznanja doživela je oko svoje druge godine; drugi sa navršenih sedam a treći sa jedanaest godina. Svaki od tih “padova” bio je kompenzovan rastom samoizražajnih sposobnosti primerenih ovom svetu: uspinjanje uz lestvicu sačinjenu od sedimenata patnje iznelo ju je na čistinu s koje je stekla **nov odnos prema otuđenju**.

Vi, prepune vrela i noći.
(...)
Prekid detinjstva
nije vam škodio. Najednom
stajale ste, kao u bogu
naglo do čuda dopunjene.
(...)

Cveće dubljega tla,
od svega korenja voljeno,
vi, Euridikine sestre, ...
(...)
Vi, što ste bezmalo zaštita
Onde gde niko ne štiti.
Kao senovito drvo sna
pomisao je na vas
za rojeve usamljenikove.<2>

Tišina prosijavanja slobodnog prisustva jedne zbilje – stalnim pomeranjem kazaljke njenog samooglašanja unutar svog sopstvenog kruga – biva najzad otelotvorena kao ornament-koji-peva: *suzno-kristalna pahulja samosvesti*.

Taj **pečat ledničke osame** prebacio ju je iz Solarnog u Lunarno vreme.

Povodom toga Eleonora je napisala:

– Solarno i Lunarno vreme –

Ljudsko ili Solarno vreme – jeste strela Solarne zenice, koja prolama sutonju zonu čovečanstva (ka zapadu) i opredeljuje je put Novog (ovostranog ili onostranog) Svitanja.

Božansko ili Lunarno vreme – jeste međuvreme tog samog opredeljivanja; tamna sudnja čekaonica. Ono je obrnuta strela Solarne pre/odluke, Mesec-koji-opada: – povratak u zenicu streline sedmobojne perjanice, ili, u mitsku šupljinu ne/postojanja – koja tad *isijava crvenilom prvobitne božanske povrede*.

U tom preodlučivom međuvremenu (– što kod žena odgovara periodu oseke sila zemaljske reprodukcije, odnosno, četvrtoj sedmici mesečnog ciklusa –) zbiva se poštropljenje svih smrtnih stvari crnosunčanom svetlošću melanholije. Izmicanje ciljno-ustrojenom kretanju materije, ili razrešenje od kanibalističke naravi zemne svetlosti što upravlja ljudskim srčanim strujanjem; destilacija **plave krvi** unutar čoveka, sa odjekom **unutar krune** polarnog strujanja. Novo – sasvim onostrano – osvetljenje na stvarima, usled upliva *tuđinske perspektive* jednog pogleda, koji poput *žrašćeg fitilja* prodire u njihovu dubinu. I pojedine žene tad bivaju okupane setom okružujućih ih otrežnjeno-smrtnih stvari, koje tad postaju delovi njihovog novog prošireno-svetlosnog tela – što vrši prijem fotonskih mlazeva s Severnog pola. Zatim sledi gubitak osećaja čvrstog tela i njegove granice sa okolinom. Upućenost na vlastiti unutrašnji pejzaž, ili arhipoetičko ispisivanje /na okrenut List prošlog života/ njima vrtoglavo iščitavane, šifrovane azbuke reljefa. Jer pra-biće Majčino je iskrvarilo da bi se stvorio zemaljski svet: *pismo reljefa*, kao *putokaz* uznosa pojedinca u više sfere.

Samo u tom periodu određene žene borave u procepu između dva sveta, budno sanjaju usled slobodnog priliva slika iz nesvesnog. Njeno biće se tad okreće od bliskog joj ljudskog okruženja ka Licu neme sagledavateljke prestrojavanja i presecanja uporednih svetova. Iako ciklično udaljavajuća spram zemaljskih ciljeva, ona ostvaruje svoj neophodan povratak – kroz nagovaranje svetlosnog duha vegetativne prirode na progovor palom čovečanstvu. Upravo ta sposobnost u pojedinih možda i ne toliko retkih žena jeste najveći neiskorišćen *inventivni kapacitet* čovečanstva koji, svojim daljim zanemarivanjem, može dovesti do provale **planetarnog gneva**: sve češćih zemaljskih potresa.

Lično svedočim da sam svaki redak svojih spisa – u obliku šifrovano-geometrijskih skica sasvim mi neznanog porekla – napisala u pomenutom periodu svog mesečnog ciklusa. U ostalim danima svog ciklusa mogla sam samo da obrađujem taj napisani materijal i da na taj način – paradoksalno – učim od same sebe.

Od pozne jeseni, nakon svoje navršene trinaeste godine, u Eleonoru su – u četvrtoj sedmici njenog mesečnog ciklusa, u prelaznim stanjima između budnosti i sanjanja – ustrujavali izvesni vihori, praćeni hukom kao u vodene bujice. To se u većoj meri događalo *nakon njenih šetnji vijugavom stazom pustare*.

Najpre bi je (da li solarni ili drugi?) magnet s leđa okovao i paralisao, zatim bi osetila kako joj o stopala naizmenično udaraju mlazevi pridošli odnekud iz atmosfere. A zatim bi osetila varničenje i čula glasan pisak u desnoj hemisferi mozga; zatim bi joj od stopala ka glavi kretale njene sopstvene struje, umnogostručavale se sudarom s pomenutim mlazevima – uskovitlavale bi se, da bi na kraju prešle u *vihor*, koji bi joj iznosio energetsko telo iz čvrstog (čula je šum njegovog odvajanja); zatim bi poletela – uzdignutih ruku i velikom brzinom – kroz taman tunel sa uvirućim obriksom tačke svetline na kraju; dočekala bi se rukama uvek na nekom tlu: to je najčešće bio suteran rodne kuće (ali, da li u istom Sent Ajvsu?), prekriven tepihom od svetlosnih arabeski, sa upravo onakvim rasporedom stvari kakav je vladao dok joj je baka bila živa.

Sve je na prvi pogled bilo isto, videlo se čak i svako zrnce prašine i svaka pukotina, jedino su boje bile mnogo jače i upečatljivije. Imala je nekoliko minuta da – iako zahvaćena strahom – ispita zakone sveta u koji je banula; pre nego što bi je *vihor* ponovo zahvatio i vratio nazad, u njeno usnulo čvrsto telo.

Otkrila je da je u tom – paralelnom – svetu gravitacija slaba: svi predmeti padaju meko i bezvučno; takođe i da tu ne postoji spoljni izvor svetlosti: ona zrači – *sveže tonirana* – iz samih predmeta. Noću se ipak pojavljuju zvezde, ali uveličane i sa širokim svetloplavim oreolom – tako da noćno nebo nikada nije crno. Nekada je – umesto uveličanih zvezda koje se dodiruju s ledničkim vrhovima planina – viđala lebdeće more: uskovitlani crnoljubičasti oblak koji se nadvija ponad nadaleko prostrt tropski predeo.

Kada se pažnja fokusira na neki objekat, ovaj počinje postepeno da se približava posmatraču rasklapajući mu sve svoje oprečne uglove; ili, drugačije, posmatračev pogled uranja u predmet poput hitro-zaokretne strelice iznoseći na videlo njegovu najskriveniju unutrašnjost. Korice knjiga – *uporedo, prelomljeni krovovi i dvokrilni prozori kuća* – rasklapaju se jednom jedinstvenom svilasto-elastičnom poveznicom (možda: kap-plamenim jezičkom nepamćene povesti prepotopskog sveta); a to je ona sveprotkivajuća poveznica koja, kada se lako (bilo vrhom kažiprsta bilo kosim pogledom) povuče, dotiče *kraj priče* a zatim ubrzano unazad prečitava njene delove – ukolažirano skokovitim redosledom! Na taj način se naizmenično otvara i zatvara *lepeza* – zaklop čitaočevih trepavica u najdubljem času pripovesti – otkrivajući uporedne verzije i sporedne granke iste, te neiskazano joj tamno naličje. Čitalac nagnut nad knjigom zbirajućih noći-i-osvita, ili posmatrač nagnut preko krova ponad usnulog priobalnog grada, pušta **plavu suzu** usaosećavanja u odvodni kanal odzvanjanja pripovedačkog glasa priče-u-dubini – i to suzu čija rečica žalosti odvodi sve do skrivenih podrumskih vratanaca ulaza u *usponitu, lebdeće-bočnu prostoriju* ili *tamni pretinac priče*; a to je prolaz *kroz pukotinu* svetlometnog iscrtavanja putanje **unutarnjeg dozidavanja** – iz vlastitog zamršenog klupka – paučinaste utvrde potkrovlja rodne kuće.

Neki delovi pejzaža istovetni su sa dobro nam poznatim zemaljskim predelom, dok pored njih stoje – *pred-uklopljeni* – oni koji pripadaju sasvim tuđim geografskim destinacijama. Misli se čuju i vizuelno ispisuju u prostoru, dok odmah za njima sledi **odgovor duha celokupnog prostora** – koji ih ili odmah razgrađuje ili pripaja sebi. I uprkos brze materijalizacije misli tu nema prostora za mahnitanje nečije mašte – ova odmah biva osporena silom jednog neumoljivog zakona. Patnja nedužnih i ovde postoji, ali se zaslađuje jednim daleko bržim nadolaskom pravde. Eleonorin zaključak je bio taj da je taj svet objektivn iako sazdan od finije – daleko osećajnije – materije.

A nakon tih putovanja: iako bi se vratila u ljudski svet, njeno unutrašnje biće bi još dugo bilo obraslo injem i utrulo od melanholije – ostajući staklenom pregradom pregrađeno od pređašnjih smrtnih želja. Iz melanholije bi je prenuo tek gnev zbog uočene **društvene nepravde**: vladajuće cenzure po pitanju obaveštavanja ljudi o pomenutim fenomenima, poznatim još od davnina.

Jer još su prethomerovski Grci znali za podzemno-nadzemni Vihor, koji „otima“ smrtnike, vodi njihovo astralno telo u zagrobnu zemlju (Hyperboreju) i vraća nazad (u zaostatak potopljene Atlantide); zlatni ili nadzemni dahovi obezbeđivali su odlazak, srebrni ili podzemni povratak – koji je znatno rizičniji od odlaska, jer smrtnik može biti zakočen opčinjenošću. Ipak, povratak na zemlju obezbeđuje nostalgija; povodom toga Eleonora je napisala:

– Žal Male Atlantidanke –

Prolom bujice Majčinog umovanja o jedno ostrvo, ostavio je dubok otisak: – tablicu imena izgnanih duhova, među kojima predvodi *ona sama*, kao *zaboravom prenesena* u vlastitu Kćer. To je „ona koja više ne zna ni svoj stalež ni svoje mesto, ali koje se san još seća...“.

Vrtlog Majčinog nestanka iscrtao je koncentrične prstenove ostrvskog grada: vetrom ispisane nanose oko *njenog* središnje-izmaklog *znanja*. Ali *ona sama* beše – nakon povratka sa zvezdanih lutanja, gde joj iza najdalje bele magline stoji utisnut pečat klase – prognana; *neprepoznata* od strane ostrvljana sa kojima je svoj zemaljski život proplela. A prisustvo detinjeg Erosa, s kojim se bejaše provlačila kroz džinovsko cveće, bi zamenjeno vrtnim statuama.

Još jedna strašna promena dogodila se *za vreme njenog odsustva*: načinjen je **popis** stalnog stanovništva – koji je isključivao duhove međuprostora, što kruže između

ostrva i daljnih svetova: kako svetova smeštenih na samom globusu, tako i onih koji se nalaze na delovima zvezdanog neba što se sa Zemlje nikad ne vide /a upravo to behu nerasvetljeni izvori raznorodnosti ostrva i ostrvljana, kakvi su narastali do praga čudesnog/.

Tako duhovi *s naličja* Plejada potražiše sebi drugo mesto za vlastite biljno-inteligentne, zvezdano-svetlosne rasade: nađoše prvo Egipat, potom Kipar, Krit i Del. I tek tu se dogodi emancipacija ljudskog roda od klase vanzemaljačkih duhova: onih koji su grb praroditeljke spustili s nebeske visine i ukopali ga u zemaljske dubine...

Jer, Majkom prosuto zvezdano semenje dovelo je do toga da biljke zrače sopstvenu blagu svetlost, a pojedine životinje steknu zvezdani razum – postanu ljudima. A zatim je došlo i do nicanja – iz noćnog krila prirode – zdanja pogodnih za život i planetarno-nebesku orijentaciju ostrvljana.

Trenutak tišine – unutar prašume prepune zvukova – beše poslednji znak opomene za napuštanje ostrva. Samo oni malobrojni, na vreme prebegli – koji nemahu osećaj premoći – behu svedoci pojave *zelene zvezde* što razjašnjava poreklo *ostrvske klase*. I samo oni – kao *njome vođeni* – postahu Hiperborejci. A potopljeni ostrvljani još dalje tumarahu morima, kao vazdušne skeletne prikaze: oni su davne svetleće olupine, ili kronosu prkoseći Lemuri.

Setila se zatim toga šta je usnila prošle jeseni: planeta Zemlja se malo bila nagnula ka jugozapadnoj strani, gde joj je pretilo skretanje s stare putanje i obrušavanje u bezdan. Blagi potres ju je probudio, još joj je odzvanjao golem bruj u ušima, a od stopala su joj krenule struje jakog naboja – što svakako više nije bio san!

Razmišljala je: južna Zemljina polulopta, u podsvesti severnih naroda predstavlja rajsko prastanje, sveprisutnu prošlost kakva se nije dogodila: ona je *obećanje uokvireno obzorjem pravde*, što dolazi na samom kraju istorije; ona je ne drugo do znak samosvesne nemogućnosti sopstvenog apriornog ostvarenja.

Mesta slivanja podzemnih voda /vrtlozi *tamne* energije/ predstavljaju izvore napajanja tropskog rastinja – jednu veliku nepoznanicu /od koje je potekao život/.

Na krajnjem severu polarna svetlost čini oprečni izvor ukorenjenosti živih stvorenja – koja grabe sa visine i spuštaju u dubinu ovu trenutačnu viziju prvog stvoriteljskog bića. Ali to biće više nema svoju astralnu prèdivnu materiju, jer ju je predalo svetu – koji se od njega otuđio i raspao na dve polovine!

Duhovi iz podzemnih pećina napustili su svoja utočišta na jugu (koja je ispunio korov) i vinuli se (zanosom) u polarni krug; stožer sazvežđa, koji nije zamenio toplinu prvobitne pećine, ali je zadržao u sećanju viziju **iščezlog**: bleđi lik majke koji se udaljava od ljudskog sveta. Sada *koloplet duhova savesti, unutar prošlog zbivanja, predvodi ona* (krilata mala vila, sklupčana usred oluje) u kojoj je koncentrisana svest o nemogućnosti daljnjeg prostiranja (večnog širenja) majčine tamne energije. I ona – poput Arijadne – iz upetljanog klupka tih dahova – izvlači *vršno-uzlazni konac*; onaj koji se vezuje za kakvo zemaljsko biće, kome – usled posvećenosti bleđoj udaljavajućoj prilici – trebaše hitna pomoć: jedan novi orijentir.

Povodom toga je napisala:

– Žalosna Ptica –

Dok je vladao kružni tok vremenâ ptica-selica je stalno menjala pol magnetnog pera vrh svoje glave. Ali, kada se ustalila na Severu, nemoćna da u jesen poleti (zato jer je jedno, spram nje pobjedničko vreme stalo na čelo uzlazne spirale događanja) zov (nedogodene) prošlosti postade toliki da izazva u njoj grč. *Fontana svetlosti* što izvire iz *pernate krune* se zaledila i okovala pticu, a **glavno magnetno pero** je počelo da joj se koleba između dva suprotna zemljina pola – opredelivši se za procep sred dvosmernog vremena; tj. za prolaz unazad ka mestu izopštenom iz opšte struje: ka komori njenog uma, gde pluta ostrvce od okatog kristala, koga napajaše *kap s tavanice vremena*.

Nova elita na Zemlji – razmišljala je – sastojala bi se od onakvog lanca zemaljskih svud rasutih individua kakav se odmotava samo s vretena njihovih emitovanih ejdetskih slika, eteroplovnih duhova sveopšte savesti.

Izgon iz rodne kuće, u kojoj je nabujao korov oko spomenika i privukao smutna stvorenja iz njene retrogradne prošlosti, biva nadomešten jakom pismenom mrežom svetskih putnika, arheologa-tumača i antropologa.

Oni će – otkrivanjem daljne starine – ponovo da uspostave mnoge kosmopolise na zemlji; one bez čije oscilatorne vertikale – zujeće rilice zlatne bube – nema uspona u zvonasto-produbljeno indigo nebo.

Još je dodala:

– Jezik Ptica –

(...)

Čudovišna, u beskrajnom samoosvetljenju, njihova
zaliha učenja;

A oni, prognani u skladnu ekstazu
I heroizam otkrivanja.

(...)

– Da li se to drevno divljaštvo oprašta? –

(„Kretanje“) <4>

Plemenita Astreja (samožrtvena Daleka) nije uspela da znanjima iz sveta nadmesečevog usavrši ljudsku prirodu, a samim tim ni da učvrsti (odveć kratkotrajan) pravedan poredak na Zemlji. Uspela je samo da usavrši Spekulum putem koga nebesnici osmatraju zbivanja na Zemlji, i time ublaži istoj krajnju presudu...

Ali, od prizora tog zemnog nesavršenstva umrlo je biće Mesečevo, ostavivši za sobom **jezovit huk**; istopilo se ono, te je od njegovog Lica ostao **srebrni rog**, kakav je ljudima služio tek za uspomenu na izgubljeno pravreme...

Tada se pojavila prva odmetnica Kosmopolisa, istim srpom naoružana i iz šume vrebajuća, Artemis (da li sama Astreja, u svom preobraženju?); ona koja je uporište dostojanstvu ljudskog roda pronašla u (ponovljenoj – izgubljenoj) ophodnji sa divljim životinjama (posebno: noćnim pticama). Samosvojnost zveri beše kvalitet koji je uzmakao čoveku Kosmopolisa. Jer, zver je nosila u sebi latentnu moć saznanja, veću od sveg zvezdanog znanja: – *krik prvog pitanja*.

Najzad joj se ukazao smisao raskola:

– Vremenski Levak –

U srcu Atlantide postojao je nesklad između plana primljenog *odozgo* i materijala crpenog *odozdo*.

Ravoj primitivnog uma nije mogao da sustigne viziju koja ga je pokrenula, te se zaustavio na *pretposlednjem* stepeniku hrama – čiju je skalju sâm izgradio. Tada je došlo do **prvog pogleda unazad**: na zgažena stvorenja duž pređenog puta, koja ne behu shvatila ritam i redosled povorke što se kretala (kao-u-snu) ka vrhu razjašnjenja *zvezdane* vizije; ona su dopustila da ih sasvim obuzme pohlepa, te su previdela šestarom nebesa prautvrđen raspored.

Tek se tu – *preko prizora nasilja* – javila **svest o rasepu** onog gore i ovog dole; jer *ovo dole* je praznina samopreispitivanja *onog gore*, ne i njegov građivni materijal – koji je (kao fakticitet drevnog vremena) osuđen da se uruši-u-sebe; te i da vaskrsne iz svog *ostatka*, putem progovora *zavišću povređene* okrugline *onog gore* – koje je najzad shvatilo svoju samodovoljnost; autonomnost sopstvenog razvoja, što proističe iz dobro patentiranog vretena, **živog kostura slikotvorstva**. Ali, na prvom mestu – iz govornog subjekta, koji je čovek samoprevazilaženja svoje prvobitne situiranosti na blaženom ostrvu – kroz *dar smeha*: sâme Baubo.

Otud sledi oslobođenje daha iz tamnosvetlosne čahure, metamorfoza svilene bube, ili širenje saznanjnih horizonata na sve strane.

Novi zakon Atene Palas, koja – Gromom izbačena iz komore Uma – potiskuje zakon evolucije u **najdublje podzemlje** – da bi tamo ovaj **uveličao svoje dejstvo**; te ujedno prerastao u maslinu što grančicom dotiče oblake: platformu Hiperboreje.

„Šta“, mislio je on, „zar bi bilo moguće da se pod našim nogama pokreće neki zaseban svet, pun ogromnog života? Da u Zemljinim bezdanima vršljaju nečuvjeni stvorovi, koje bi unutrašnja vatra mračne utrobe razvijala u džinovske i duhom silne

prilike? Da li bi ovi strašni stranci, isterani prodornom hladnoćom, mogli jednom da se pojave među nama, dok bi se možda u isto vreme nebeski gosti, žive jezikom obdarene slike sazvežđa, pojavili nad našim glavama? Da li su ove kosti preostaci njihovog odlaženja ka površini ili znaci bekstva u dubinu?“ <5>

Eleonora je kroz sve svoje astralne i geoenergetske avanture izlazila sa određenim formulisanim saznanjima, i pri tome još uvek prolazila bez značajnijih udesa, te je s razlogom izazvala pažnju okupljenih znanstvenika.

Tek kada je *uljez skupa* okom zgrabio *reljefnu sliku njenog uma* i time oštetiio *njegovo zaštitno staklo*, njeno unutrašnje biće počelo je – kroz nastalu pukotinu – da krvari; i time da se izlaže štetnom uticaju spoljašnje atmosfere, te oksidacijom promeni rubinsku boju svoje davno upaljene *zvezde zore* u plavo; te da putem te novonastale boje retušira vlastiti vitraž – čime on celi tako što iz vlastitog ožiljka *zvonko uvis procvetava*.

*

Eleonora se prenu iz svojih opsežnih sećanja i razmišljanja kada je na okruglom mesinganom stolu – postavljenom tačno ispod temena krovne konstrukcije – spazila jedno pismo: bilo je adresirano na nju.

Majka njene sestre – s očeve strane – koju nije videla čitavih pet godina, pozivala ju je da ih poseti. One su stanovale tek nekoliko ulica dalje, na zapadnoj strani grada, na zelenoj padini koja se okomito spuštala do okeana; deo njihove kuće se mogao videti kroz zapadni prozor Eleonorinog potkrovlja.

Eleonora se odazvala pozivu; njena sestra Ada je kao mala bila vrlo vezana za nju i uvek je plakala kada je morala da napusti njen dom – koji

joj se činio mnogo čarobnijim od njene kuće, iako je ova druga imala zapadni prozor bliži okeanu i izlaz na platformu između krovova, u čemu je Eleonora bezmerno uživala. Za razliku od Elenorinog zlokobno vilovnjačkog lika, koji je upadao u oči svojim šiljcima, Ada je imala ikonografski lik savršenih proporcija – a uz to i potpuno poverenje prema predočenim autoritetima. Ali to je bila onakva vrsta nekritičkog poverenja kakva je – nakon razočaranja kakvo donosi iskustvo – mogla lako da se okrene u vandalizam. Maloj Adi je prijala sloboda koju je imala u Elenorinoj kući, ali nije bila u stanju da samoj sebi postavi granicu iste – usled čega bi padala pod vlast svoje sopstvene neobuzdanosti.

I zaista: sada kada ju je videla kao stasalu devojkicu od petnaest ipo godina, morala je da primeti znatnu promenu: izvesno tašto zahlađenje izraza njenog lica, s tokom misli uperenim na jedan određen iako sazajno nekristalisan cilj. A ranije je njen pogled lutao kroz prostore poput lake izmaglice, i čitavo je njeno kretanje – kada su se kao deca zajedno provlačile kroz gajeve i venjake – bilo lelujno. Njen novi lik izražavao je potpuno poricanje svega što je bilo ranije.

Njena majka Alisa je bila mlada žena poreklom iz naroda, puna arhaično ritualne lepote življenja, sačuvane iz rodnog kraja, ali se udajom za gospodina i ustrajnim obrazovanjem usiljeno profinila – oplemenivši donekle svoje neumitne instinkte za opstankom u klasi u koju se prebrzo uspela, a koji su bili jaki poput vodene stihije. Neke porive unutar sebe ipak nije mogla da savlada: gajila je veoma ambiciozne planove u odnosu na svoju kćerku, i nije prezala od toga da ih ostvari po ma koju cenu. Cenila je Eleonoru, ali je očigledno naškodila njenom od malena još začetom odnosu sa sestrom – neprestanim upoređivanjem jedne s drugom.

Nakon razgovora o njihovim životima u periodu duge razdvojenosti, Alisa je obznanila Eleonori glavnu vest: njena kćerka je primila – na Eleonorinu kućnu adresu – neobično pismo od jednog religijskog hinduisti-

čkog eksperta: upravo onog koji je bio na skupu znanstvenika na kome su bili i ona i njen učitelj.

Na osnovu svoje posebno aspektovane astrološke mape i još nekih pomoćnih sredstava odredio je tačno mesto i vreme Adinog rođenja; takođe i to da je ona Eleonorina sestra od strica, i da je u nju usađen jedan jedinstven duhovni kapacitet koji bi mogla da razvije – ukoliko se sa ovom njegovom preporukom obrati Sedištu u Francuskoj.

– To je krajnje cinično! – neverovatno dvolično! – odvratila Eleonora, kojoj se na licu ogledao neiskaziv užas. – On zna da ga tamo preziru, jer su prozreli njegove trikove i otkrili da je mapa patvorena. Sigurno se kod nekoga raspitivao o mojoj porodici i tako saznao za Adu, kao najmlađu i po svojoj prilici najpodložniju njegovim sugestijama.

– Ja ne verujem da je on tako zao kao što ga ti prikazuješ – odvratila Alisa – već da ga je njegova okolina učinila smutljivcem; on mora neprestano da laže – i to u više slojeva – da bi opstao.

– Ali to je samourušavajući vid prividnog opstojavanja na jednom istom mestu više puta svrgnutih tirana, dakle, **stanje bez pomaka** – koje dah svih poslanica omčom prigušuje i njihovog duha-hodioca vuče unazad. Jer sa takve platforme unakrsnog zavađivanja i obmanjivanja okoline zarad slabljenja diskretnih saveza između srodnih duša, lako se pada u mulj nerazlikovanja sebe kao obmanjivača i onih obmanjenih; a to je onaj najstrašniji pad, pad u samoobmanu. Toliko o tom Indusu koji nam se čak nije ni imenom predstavio, nego tek kao sledbenik nekoga ko ga prigušuje u svakom pokušaju da *bude samim sobom* – odvratila zgađeno Eleonora.

– Pa kako ti to daješ sebi za pravo da diraš u nešto što je milenijumska viševekovna tradicija? – upita je prekorno Alisa, zazrikavivši za tren svojim prozirnim lila očima. – Njegov izopačen prethodnik koji ga je izvesno zlostavljao samo je jedna slučajna pokvarena karika u protežnom

lancu. Nisi ga ni upoznala, postoji možda skriveno objašnjenje i sakralna pozadina svega.

– Zlo je, čini se, upravo u **konceptu dominantnog ogranka** te protivrečne tradicije koju ne poznajem. Inače ne bi bilo trulog mesta po sredini njegovih zdravih niski. U konceptu *okruglog stola* to ne može da se desi: ako neko odatle ispadne kao slučajni podlac to je ukaz da nešto ne valja u dizajnu samog središta. I tada sam zakon a ne samodržac sudi. Sve što je loše kod nas na zapadu kao da je uvezeno s orijenta. Doduše, tamo je naš iskon, pa samim tim i iskon zla. Ili je – iz vizure južne hemisfere – iskon pre s našeg zapada, ali onog dalekog, iz arizonske pustinje i njenih opojnih kaktusa: trans koji prerano odvodi ljude k zvezdama i ima kao posledicu pad u vlastitu prosutu krv sa tek polutrenutno doseglih sečiva vrhunaca; kao i dalju nemogućnost da se da dovoljno ubedljiv primer osvajačima kako da se transcendiraju ovozemaljsko. Šteta za indijansku mistiku koja je imala veličanstven početak, možda ipak prenesen *na drugo tlo*, u vremenu kada su kontinenti još bili stopljeni.

– Ja takođe dajem prednost našem keltskom okruglom stolu, a takva je i orijentacija tvog pokrovitelja. Baš zato Ada treba da ide u Francusku. Pored toga, ja vrlo cenim sanskrit koji je uticao i na naše jezike, a indijanci me baš mnogo ne interesuju! – odvrati plameno Alisa.

Ali Eleonora mrsko odvrati:

– Odjeci sanskrita u nemačkoj gramatici (koja konzerviraš davninu) doveli su do toga da u specifičnom nemačkom romantizmu Agarta bude dijametralno suprotno protumačena nego u Indiji: – kao prostor napetog čekanja, katarzična tamnica duše ili njeno privremeno sklonište – ali nikako ne i njeno večnotrajno i samim tim pakleno utočište. Jer u pitanju

je **plutajuća oaza** opstajanja **ostatka** pradavnog još neposrnulog čovečanstva, kakvu zrcali Ponor špica Severnog pola, te koja već time *samu sebe* kao Pra-Šupljinu premašuje! To je najpre trougao u plošnom krugu, kao *temeno ostrvce smisla koje-se-okreće*, zatim tek **dodati** tronožac **na vrh i u dno** Sfere-Ponornice – koja se bez toga besciljno vrti poput čigre. Dakle, tek **tronožac** – u vidu **nedostajućeg poslednjeg stepenika** uspona jednog odvažnog tragaoca u Nebo – izdužuje Pra-Sferu u elipsast oblik jajeta, koga probija samo oštar vrh uzdužnog vretena, kljun-i-krik gakuše prvog svitanja; Jedinica kao Pra-Stablo utaknuta u Nulu (klupko sveg zvezdanog korenja); jer samo u Njenoj krošnji čuva se *ohlade plamen zore*, u koga gleda onaj *jedini prozor tamnice* ciklonskog zamka Severa – Ker Arijanrod; uporedo: **prozor** same Artemis, čiji šiljak kule najvišeg samotovanja preusmerava duše umrlih – ka Vrhu Trapeza Orion. Tu se čuva svitac sveg lirizma zauzdan nebeskim vratnicama.

Nastade duga i istrajna tišina, jer su se obe zamislile, a Alisi je ova materija bila nepoznata. No, nije ni bio momenat za raspravu, jer je trebalo razrešiti konkretno pitanje oko životnog puta njene kćeri. Ipak, Eleonora je izvadila notes iz džepa u koga je bila zapisala nedavno blesnuti joj fragment i citat, koji se posredno odnosio na upravo započetu temu, i dala jedan otcepljen list u ruke radoznaloj Alisi – radi mogućeg nastavka razgovora u nekoj pogodnijoj prilici...

Šiljak vasiona (crveni krug u belom trouglu; istaknuta Jedinica) postao je od **tronošca** (belog kruga u crvenom trouglu; utaknute Nule); i to onog što je postavljen ponad bezdna, tj. nad pukotinom između gornje i donje hemisfere, *zlatnog oblutka*. Na taj način je dati tronožac umetnut u *kuglu sveobuhvatnog*, radi spajajućeg razdvajanja neba i zemlje, – *uvis* šiljeći je!

Jer, tek Ideja o premašaju (prvo)-stvorene Celine uvodi u nju (kao piramidalnu) belinu (hučnu šupljinu) – Nulu upisanu u sam tronožac; čistinu preuspostave božanskog subjektiviteta, odnosno, putanje noćno-paliteljskog sveviđenja.

Volja za ospoljenjem mitske šupljine jeste ta koja je indukovala unutarsvetsko zlo.

Kugla sveobuhvatnog je – budući ispunjena pritiskom, ili, nedokučivom strastnosti – već sama po sebi **demonški premašaj**; san o sebi samoj, *s onu stranu* vlastite prvostvorene granice; polarno-svetlosna prikaza prve, same i samoizdvojene zvezde, što se kruni u *drugu beskrajnost...*; ona što jedina zrači „strašnim dostojanstvom udaljeno-prvobitne nevinosti“. <6>

Time što je – skritošću kljuna – omogućila pojavu/vladavinu svog Odlička/Senke, kugla je zaprečena u mogućnostima daljeg tkalački prodisavajućeg širenja /susretanja drugih kugli/. Ali se zato preokrenula u **unutrašnje prostranstvo**, da bi – akcentovanjem svoje unutrašnje-potporne razlike, prve polarizovane krajnosti – učvrstila merilo/svetilo same ove *sobom prvo-hitnute* protivnosti – **kao nadkrajnosne**; dakle, projektovala je svoju kresavu nesvodivo-unutrašnju razliku na spoljašnje joj crnilo, u kome se jedan njen kraj utopio **a drugi nije**. Ovaj drugi je postao polarna zvezda: ona što svetli onkraj ponora.

Tren svetlo-prelomnog „ili-ili“: razrešenje Sopstva od Zlog Dvojnika, kroz dugo odlagan susret sa njime.

Faust:

„U okoštavanju ne tražim spas,
jeza je deo najbolji svih nas;“

Mefistofeles:

„Potoni! mogu i Uzleti! reći –
svejedno;“

(..)

„Tronožac žarki ugledaćeš tu
tad ćeš biti na najdubljem dnu.

Uz njegov sjaj ćeš Majke opaziti:
sedeše jedne, druge prolaziti.

Oblikovanje, preoblikovanje,
večnoga smisla večno održanje –
oko njih lebde slike svih stvorenja;

(..) ne vide nikog osim priviđenja.

Iako strašna opasnost tu preti
moraš do tog tronošca dopreti
i dotaći ga ključem.“ <7>

Eleonora zatim zaklopi svoj notes i reče:

– Ako Ada želi da studira u Sedištu, poneću ja sa sobom njene radove – posebno one koji se dotiču starih civilizacija i teorijske fizike – i lično ih predati svom pokrovitelju – predloži Eleonora.

– Ja tu ne bih tako rezonovala – odvrati spremno Alisa. – Ti si za njih – dokle god si isključena iz članstva – samo učenica. Svoje autorske radove možeš promovisati tek kad za to sazri čas; možda čak i posthumno. A osim toga, oni ipak ne poriču vrednost Indusove mape – ona može dati značajan doprinos čovečanstvu kada se vaspostavi njen prvobitni oblik – u čemu si im ti nezamenjiva pomoć. I na kraju će se u originalnoj astrološkoj mapi prepoznati kako tvoj nesumnjivi potencijal tako i onaj malo manji u moje kćeri.

– Ako bude tako, onda vam ovo gadno pismo neće trebati. Ja ga u svakom slučaju neću poneti sa sobom! – odvrati Eleonora.

Međutim, Ada – koja je poluprezrivo slušala ovu raspravu iz ugla druge prostorije – bila je i dalje ponosna na pismo koje je dobila. Iako joj je ono pre služilo na hvalu nego što je zaista nameravala da ode u Sedište. Dobacila im je samo to da joj uopšte nije bitno uvažavanje Indusovog mišljenja od strane Sedišta, jer je ono već uvaženo na drugoj – za nju mnogo značajnijoj – adresi. Ni Alisa ni Eleonora nisu shvatile značenje njenih reči, te se razidoše u neodređenom polurazdoru.

Kako se kasnije ispostavilo, Ada je imala paralelan život koji je već duže vreme krila od majke: vezu sa mladićem koji je bio osnivač laburističkog kružoka u svom mestu. Pun mržnje prema životnom stilu buržoazije, zalagao se za život u komuni. Međutim, iznenada je prestao da bude laburista i postao mistički opredeljen: jedini način da – *na svoj željeni način* – preokrene lestvicu društvenih i moralnih vrednosti. Njegovo interesovanje za Adine radove o prastarim kulturama nije postojalo zarad pronalaženja začetaka građanskog društva u njima, već zarad sopstvene težnje sunovrata u prvobitnu zajednicu; onu kojoj je – kao višestruko zapletenom vencu svejednakosti – nedostajao kolovođa: *on sam*.

Kao čista suprotnost kultu starine, odgajanom kod njene majke, javila se kod Ade – *na belom listu njene isključenosti iz duha promišljajuće savremenosti* – **slika izokrenute modernosti**; slika izolovane sadašnjice, koja ignoriše proces koji ju je izneo – te koja se otud svodi na surogat prastanja, kopiju pramajke. Jer ona jednom odapeta strela pramajke što stremlje postistorijskom vremenu, biva u letu ščepana rukom crvenog laburiste i poslata u *slepu ulicu*: pomerenom težište prevrata. Jer, u pitanju je jedan sebi nedosledan anarhizam, koji upravo vraća orijentalno-despotski apsolutizam. I to u obliku novopečenog lidera-iluzioniste, što zavodi načelo mehanizacije u sferu ljudske psihe **ukidajući joj pravo na usam-**

ljeničko začinjanje samorazvojne linije njenih misaonih tokova – koji sada moraju biti u funkciji neprirodnog poravnanja života unutar određene zajednice!

I još nešto: Ada je shvatila kao svoj zadatak i obavezu da ispriča svom tajnom vereniku Zorou sve što zna o Eleonorinoj ličnosti i životu – ne bi li on našao način da je spase i prevaspita!

U noći nakon posete sestri i njenoj majci, Eleonora je – prespavavši u sobi svog potkrovlja sa terasom okrenutom na jugozapad – usnila uznemiravajući san: njen brat i ona su bili – silom nekakve neznane sudske presude – iseljeni iz rodnog potkrovlja; zato da bi se u njega uselio novi opunomoćeni vlasnik: dotični Indus, uljez sa skupa iz napuštenog zamka, ali koji se u ovom snu stopio u jedno sa jednim smutnim bićem – starimalim dečakom mračne iskre u pogledu, koji je stanovao u uskoj šestougaoj kuli (bivše vlasništvo jedne osiromašene gospođe) na zapadnom ćošku njihove ulice, a sa kojim su često imali okršaje kada su bili mali; zato jer je mazao izmetom i rasturao divne neobrađene kristale koje su deca iz njihove kuće ređala u krugove oko uskršnjih sadnica, zburado čupao pupoljke ruža sa njihovih kapija i povremeno čak upadao u baštu njihove kuće, sakrivajući se u žbunju hortenzija i preteći maloj Eleonori da će joj ubiti gracioznu sijamsku mačku – sa kojom je ona bila u potpunoj simbiozi (kao anima zagonetne joj bake po pokojnoj majci).

Pogled mačke prodire u prostor iza ogledala,
tamo kuda se kose svetlosni kristali –
a čiji rezultatno oslobođeni nemi huk
oslobađa uzoran kristal među kristalima,
mač pravde koji proseca talasav pokrov sna.

Bili su u tom snu iseljeni u **potpalublje lađe** – koja je stajala u luci kao dom za beskućnike, a ne kao sredstvo prevoza na drugo mesto – i kroz okrugla okna gledali u rodnu kuću kao u zauvek izgublenu stvar. Svrativši do svoje kuće, radi poslednjeg pokušaja protestovanja, dobila je u ruke izvesnu **nadoknadu**: srebrnjake, koji nisu – kada ih je bolje pogledala – bili štampani kao novac, već kao kockice ruleta ili opcije putovanja: putokazi širenja prekookeanske mape. A zatim su postali *krilate oči*, kakve se roje *pod krovom* njihove nadograđene kule, i izleću *kroz odžak* u visine. U tom trenu se probudila.

Bio je čas pred svitanje: kroz zastor zapadne terase još je sijao kotur polupunog Meseca a male laste u gnezdima pod nadstrešnicama krovova tek što su počele da kriće. Popila je čašu vode sa postavljenog stola pored sebe i uspravila se u krevetu. U tom trenutku spazila je kako kroz beli zastor prolazi tamna senka – silueta kršnog muškarca – koja se uputila pravo ka njoj stegnutih pesnica i uputila joj glasnu pretnju (ova je odzvonila kroz prostor kao zvuk ispod površine vode): *da se ona nipošto ne usudi da upotrebi te novčiće!* Osetila je smesta da je materija od koje je on sastavljen magnetna i da se prema njoj kreće kao hipnotički talas: oličenje zlomisli koja dolazi od svega što je primitivno u njenoj bližoj ili daljoj okolini. I uprkos samrtnom strahu i parališućem iznenađenju iz nje se otelo: – *E, baš hoću!* On je već bio krenuo da izađe kroz zastor, kada se naglo okrenuo – kao da je čuo njenu misao – i ščepao je za rame. I taman što je pomislila – *Gotova sam!* – odnekud iz prostora su iskrsele dve ruke u tamnozelenim zvonastim rukavima (nalik na stoletne jelkine grane – portret bake po majci) i u podvodnom zbirnom glasu dobro joj poznati glas pokojne bake, Tereze: – Ništa se ne boj, milo moje dete, *mi* tebe čuvamo! U tom trenutku stisak je popustio i senka se okrenula i hitro promakla kroz isti beli zastor kroz koji je ušla.

Da li je to bio san, odnosno, da li se ona uopšte bila probudila? Eleonora se u svakom slučaju nije po drugi put probudila, svest joj je tekla

kontinuirano; rame ju je još bolelo od stiska a čaša vode je zaista bila ispijena. Kada se uverila da se *ovaj* neće vratiti (– u njemu je počivalo isto neko *mi* kao i u glasu bake koja je bila mnoštvena; dakle: s jedne strane *zbirna senka*, kao otelotvorenje zajedničkih osobina svih njenih neprijatelja, i s druge strane, pružene jelkine grane kao izvršioци bliske joj volje *zbirne majke* što izdaleka motri na nju –) ustala je i prošetala kružnom terasom. Bilo je već uveliko svanulo te se nije više plašila povratka *senke*, mogla je da razmišlja.

– Ova kuća mora ostati prazna – zaključila je – ili biti pretvorena u muzej; *ona je i svačija i ničija*. Jer, kako da kroz nju huji dah preispitivanja jedne u tlu joj ukorenjene davnine ako je do vrha popunjena stanarima?

Tek kada se Eleonora ukrcala na lađu i oči joj se behu ispunile sivo-plavičastim odsevom nebesa, shvatila je da ide u susret potpunoj neizvesnosti. Pa ipak, osetila je milost preobilja na vršnom talasu te neizvesnosti – što je nadolazio *s one strane* dalekog horizonta.

Osetila je žaljenje što napušta ostarelog Alberta i njegovu čarobnu malu kuću – što je postala čahurom njenog odmetničkog bića i uvukla u sebe beskrajno prostranstvo pustare.

Uz to, nije bila sigurna da će biti dobar student, jer je njen um – i uprkos posedovanom žarkom interesovanju – bio duboko i neobično odsutan, neprestano zauzet svojim podzemnim tokovima. Probrani fragmenti /izdvojeni detalji/ neke izučene oblasti sklapali su se u njenom umu uvek u neki drugi poredak ili redosled spram onoga kakav je vladao u kontekstu iz koga su oni bili preuzeti. Njen um neobično je sažimao udaljene geografske destinacije i nezavisne istorijske događaje – što se ispostavilo kao prepreka njenog snalaženja u ovom svetu. Morala je da uloži

višestruk napor radi svog prilagođavanja. Stoga, mogla je da postigne od nje očekivano potpuno obrazovanje samo **sopstvenim, odlagajućim ritmovima** – koji bi stupanj po stupanj namotavali na vreteno pripovedanja nit tamnosvetlosne materije jednog uporednog sveta.

Prispevši najzad u luku Normandije, zahvatila ju je neopisiva panika – zbog gužve i meteža na kakve je bila potpuno nenaviknuta. Uletela je u prvu diližansu, i nije se zaustavljala niti usuđivala da išta naokolo gleda sve do Pariza, gde ju je čekala tetka Telma. Prvi put je videla velegrad koji je već dugo živeo u njenoj svesti zahvaljujući brojnim vinjetama i opširnim pričama svoje tetke. To beše grad čiji je najviši toranj prosecao najtajniju komoru odmaknute svetlosne sfere, odnosno zadirao je u **crnu zenicu** sunčanog – sutonjim ovojima proširenog – oka.

Telma je stanovala u jednom napuštenom slikarskom ateljeu, na vrhu višespratne kuće, čije su cele zidne površine bile u staklima – omogućivši fantastično uranjanje u dubinu sutona. Njegove prosute pastelne boje i promenljive vatre dočaravale su Eleonori alhemijski proces duše-na-umoru, o kome joj je toliko govorio Albert. Budući okovana impresijama, tek je posle dva meseca nastavila svoj put.

Za to vreme je napisala:

– Put preobražaja materije –

Sunčano oko izlilo je tamninu vlastite zenice u najuži ostrvski (kritski) krug. Tako je nastalo *okno sećanja*, u kome su se ogledali svi *budući* užasi čovečanstva, – tako da ovo gnevom zaplanti i pepelom ugasi samog sebe. Ali u tom vulkanskom pepelu bi utisnut beleg Sunčane vizije /nacrt visoko-stilizovanog kosmopolisa/; – one

vizije koja se odnosila na postčovečansko (labudu posvećeno) vreme (Apolonovo). Tako *dah podzemlja* odnese *sav ovaj prah* do kopneno-uzvišene pećine (Delfa) – što odisaše parom svog nakapavanja nedohvatnom zvezdom Severa. I tu se – u šupljem stecištu planina – dogodilo sudaranje *dva mlaza*; trenje *dve zenice*: maglenovide (Mesečeve, Hekatine) i jasnovide (Sunčeve, Persefonine). Iz vakuuma njihovog vrtloženja rodi se *treće oko*: barjak Majčinog samoodnošenja, što suče ka svojoj *središnjoj praznini* – prolazu ka onostranome; zemlji Hiperborejaca. Ali i unazad: ka mestu preuspоставe nepomerljivog merila otmenosti, odnosno, rođenja *prvog odmetničkog para očiju* (Artemis i Apolona); – ka ostrvu Del, što se – obuhvaćeno sedmobojnim krilom noćne svetlosti – opervazi ljuspama zlata. Ono ne beše više ljudima nastanjivo.

Stari svet se klonio svom kraju (...) Nemilo je duvao hladni severac preko ukočenih polja, i ukočeni čudetni zavičaj razvejavao se u etar. Nebeske daljine ispunjavale su se blistavim svetovima. U dublje svetište, u viši prostor čuvstva kretala je sa svojim silama duša sveta – da bi onde vladala dok ne počne svitati svetska veličanstenost. Svetlost nije više bila boravište bogova i nebeski znamen – preko sebe su oni prebacili veo noći. Noć je postala golemo krilo otkrivenja – u njega su se vratili bogovi – i usnuli da bi se u novim prekrasnijim obličjima vinuli iznad promenjenog sveta. <8>

A zatim:

Atlantska (Kritska) Kruna – ostrvo najprobranijih duhova, gde je utisnut pečat Plejada – ne sme da teži ograđivanju! Jer upravo kroz njegove tajne pukotine struji dah samosvesti Stvoriteljke, što ga zvezdanim telom nadsvođuje. A upravo zato jer je njegova svetlost („saj hiljada čistih duša“) sa stanovišta okolnog sveta tama, **mesto potpune nečitkosti**, njemu se – za vreme „noćnog provetravanja“ <9> sopstvenih duhova – prikrada zloduh samovlasnosti, Senka Majke. I ona prodire u njega mlazem svog jednostranog vidstva, izazivajući na njemu požar – usled otvaranja nje-

govog (za postanak ljudske vrste uputnog) skladišta! uporedo, kovčega njegove odbacene prvomogućnosti postajanja ne-umerenim, samožrtveno silovitim! A time su zraci ovog neželjenog pogleda odbijeni, jer skladištem preobraženi – **skrenuti** u pravcu rašivanja onog nemilosrdnog tkanja što ih je na samome izvoru sputalo. To je pogled-u-budućnost jedne ptice koja samu sebe (još) ne vidi, te se strmoglavo vraća u vlastitu prošlost – *što u svojoj kraterskoj šupljini sve vidi i za sebe zna*. A tek sa gašenjem poslednje iskre tog pogleda, koji je na Zemlji uspostavio prvi pravedni poredak, **posmrtno produženi** mlazevi njegovih jama nalaze prostor za ekspresiju vlastitog suviška (Horu, Fugu). Ti isti mlazevi isijavaju u prostor iza okeanske površi, što prigrljuje odvaljen lednik Severnog pola; zapravo, plamteći šiljak planetarnog stradanja – njegovo osetilno dubeće prekomerje!

Spuštajući se diližansom u južnije krajeve, Eleonoru su opili mirisi polja kakve nikad ranije nije osetila. Sanjala je, zatim, kako lice njenog budućeg pokrovitelja (koga je videla ugravirano na bakarnom tanjiru, koga je neko od istraživača doneo u Englesku) prelazi od ljudskog u životinjsko, i obrnuto; to se odvijalo naizmenično, u nedogled. A ona je uzalud tražila – s pogledom fiksiranim na stecište ta dva suprotna smera vremena – putokaz krajnjeg izlaza; urez trozubca dignutog poput sidra s dna njenog okeana, kao prevagu razrešenja ove dvojnosti.

Probudila se kada je diližansa počela da se penje stazom ponad Dordonje, i vazduh postajao oštiji: zadivila se prozračnošću žutih listopadnih šuma koje su – i uprkos tom svojstvu – bile obdarene nečim nedokučivim: jedna vizura iza druge, beskonačno izmicanje nečeg naveštenog, sasvim nenadan zaokret puta i *povratak na isto mesto, ali s njegove oprečne strane*: – *uvijanje puta u osmicu (kao nagoveštaj i slutnja drevne pećine)*. Kada se diližansa konačno uspela na goletnu visoravan, ugledala je ispod

sebe razbacane brežuljke: bili su obasjani sopstvenom prelomljenom svetlošću kao mala ostrva u modroljubičastom nebo-okeanu, koja se – poput narastajuće pene oblakinja – sastavljahu u telo zmaja-na-izdisaju. Bio je pozni oktobar.

Dvorac njenog pokrovitelja – *oaza usred pustinje* – bio je zvanično predstavljan kao edukativna ustanova, namenjena prvenstveno za mlade talente. Iako je uistinu bio Sedište ilegalnog okupljanja istraživača svih tabuisanih fenomena u prirodi i društvu; takođe, okrilje svih izgnanika po tom pitanju, brižljivo čuvanih od znalačke gramzivosti vladara. Eleonora je zvanično putovala tamo tek da bi stekla rang više učiteljice, široke prosvetiteljske orijentacije. Za početak, predavaće samo deci iz obližnjih sela: dobro pokriće za njeno prisustvo.

Razmišljala je o tome kako će svoje samoskovane anglosaksonske izraze – sažete u posebne mukle formule – prevesti u široko opisne, ulančavajuće ili eksplikativne francuske izraze. Podsticaj za upuštanje u takav visoko rizičan poduhvat samoprevođenja (jer tu preti opasnost da se izgubi *ono jednom postignuto* u jeziku) pružao joj je **muzički mehanizam fuge**. Inače, ona je izvesne fuge – nalik na one već čute, iz perioda baroka i ranog (te poznog) romantizma – često čula u snu ili polusnu. Iako mnoge nisu bile (još) napisane u ovom svetu! Ali one – odviše udaljene – kao da nisu težile da u njoj pronađu medijum svoje materijalizacije. Bile su naprosto arhivirane u astralnom svetu, i time tek za nekolicinu oslušljive; bile su verovatno (uz izvesne rupe – *petlje mrtvih slova*) i zapisive – za one koji su pored moći njenog prislušavanja raspolagali i dovoljnim znanjem za prečitavanje njenog koda.

Kompozitori su samo podesni mediji za nešto što *onamo* postoji – zaključila je Eleonora; – sa pesnicima, filozofima i interpretatorima (bilo notnog teksta ili neme pejzažne pra/slike) je drugačije: tu ima mnogo više prostora za lično arbitriranje.

Postoji sasvim izvesna veza između sve velike stvorene muzike i svetlosnih struna određenog predela: arhitektonska slika na-sebi-zastalih geoloških strujanja i obrisni zapis jedne podčujne muzike, stoje u prisnoj vezi; upravo kao jedna "vrsno izrađena i reljefno uobličena smrt." <10> Njen je samousukobljen atmosferski ovoj okupan – sred dima propasti tiranskog sunca – suzama zvezdanog pred-suočavanja.

Kada je – u plavoljubičasti suton – prispela do drakonima ukrašene kapije palate, i dugačkim kružnim stepeništem prispela na njegov prag te provirila u njegovu unutrašnjost, bila je isto tako zgranuta prekomernim sjajem i raskoši kao i njena tetka. Upitala se gde je ona to zaista došla, i kako je to moguće da postoji toliko ogroman raskorak između asketskog duha okupljenih istraživača u Engleskoj i ovoga što je ovde zatekla. Za to je, svakako, bio zaslužan niko drugi do sam plemić: oprema unutrašnjosti ovog dvorca bila je njegov izbor i ukus.

*Raskoši, dvorano gde kralj zavedeni
Grč venaca gleda, smrt u svečanosti,
Samo ponos vi ste, skriven tamnom zlosti
Oku samotnika, verom zasenjenim.*

*Znam, daleko od te noći, zemlja sjajnim
Bleskom daje svetlost neobičnoj tajni
I rugobni vekovi je manje mračne. <11>*

Prošlo joj je tad kroz glavu da je ona preko noći izgubila sve svoje domove i stanice: Albert je postao nastrano senilan, karakterom nepouzdan – menjajući, i to u toku jednog dana, bitne stavove i opredeljenja. On je – po obaveštenju iz poslednjeg pisma, koje je bilo stiglo u Pariz – konačno pao pod starateljstvo gospođe Eme iz susjedstva. A tetka Telma je

obolela od nervne bolesti koja je znatno promenila njen karakter: težila je učmalom životu, sasvim napustivši svoj pređašnji avanturistički duh: Eleonori je počela sve više da nameće brojna bezrazložna ograničenja – okolnost koja je dovela do toga da Eleonora, kolebajući se do poslednjeg trenutka, nastavi svoj put. Ovo užasavajuće zdanje bilo je – htela to ona ili ne – njeno poslednje pribežište. Moraće da ugrabi jedan vlastiti prazan prostor od ove raskoši.

Pokrovitelj Sedišta, plemić Hajnrih, bio je na putu, ali su je njegovi zamenici veoma ljubazno dočekali – pokazavši joj kružnu biblioteku, veliku kao zvezdano nebo, i dodelivši joj čaroban usamljenički kutak za život i rad: bio je okrenut na severozapad, gde su se dva goletna brega kosila i usecala – upravo kao i ispisujuće trake na predvečernjem nebu. Sela je kraj otvorenog prozora i u jednom dahu napisala:

– Opčinjavajući prizor –

Propast Atlantide: autokorektivni plamen u njoj samoj

Mala Atlantidanka – i uprkos jasnoj svesti o bliskoj opasnosti – oklevala je da napusti ostrvo, sa sopstvenom klasom lutajućih duhova. Jer, u Sedištu kružnog grada nalazio se *uput za napuštanje ostrva, duž određenih putokaza* što vode do obale **novе izronjavajuće zemlje** – koga je samo ona uzimala u obzir: jer je jedina verovala u trijumf krhkog nad preogromnim.

Biće ostrva je samo unutar sebe sadržavalo **formulu samorazaranja** – predznanje o vlastitoj katastrofi, preživljenoj u vremenu *pre postanja*.

Uput je govorio o tome da srp meseca-u-opadanju (što zloslutno obasjava grotlom ostrva pradavno izbačene blokove kamenja) mora da obrne *pun krug*, da bi na

pravi način akcentovao/podržavao Veneru: hladnu zelenu zvezdu na crnojubičastom nebu predstojeće katastrofe; posmrtni amblem Atlantide. I na taj način dao smernicu *plodonosno vatrometnom rasejanju užarene kugle*, hitnute iz vulkanske dubine ostrva. I da bi Neptunov trozubac bio – u fazi punog Meseca-u-senci – zaboden u *komešajuće jezgro vulkana*, te na taj način izveo njegov dugo sputavani gnev na površinu: munja što iscertava putokaz ka izronjavajućoj zemlji: Hiperboreji.

Putokazi k Hiperboreji: stabla rastrzana silinom sopstvenih u-dalj-zanosećih čvorova – budući jednom otrgnuta od gustine sokova južno-ostrvskog tla, to jest. vulkanski postalog zemno-nebeskog šara središta – nastavljaju da se vrte oko svojih osa, sve dok se ne približe pragu nesaznajnog... Tako *sva ona* – budući *hodajuća* i nalik na *barjake*, te vođena onim vrtlogom preobilja što je pretvoren u perčine sopstvenih odgonetki – prvi put upoznaju **severnu stranu**; onu gde sutonji zraci, proizišli iz **sfere (naprsle**, jer krošnjama zarobljene) **jasnosti**, drhte da se ne okliznu u noć... I tad oni – na rubu svog gašenja – ispredaju srebrno-vrludav izdanak sfere, pramac lako-zaokretne lađe sutona.

– Ozirisova Jedrilica –

Kobilica brodolomne lađe sutona, izdanak potonule školjke blaženih, ima **bisernu osu, rezervoar tamne svetlosti koji kaplje** (prosuta sunčana srž) – **i posthumno začinja Hora** (treće oko). Taj rezervoar je stoga ne drugo do klijajući kapacitet sunčanih pega, sabitih u predivno vlakno – što iznosi, iz rosnog krila noći, zvezdu poslednje jasnosti.

Ozirisovo mrtvo-prokljalo telo se – shodno preuređenju odnosa samih stresnih tačaka u njemu – razudilo u **putokaze**. Tako je ono tek posthumno dalo nov predivni materijal za *nebesku jedrilicu* – koju pokreću vetrovi sveg njegovog za-života-pretrpljenog jada. A zaostala pokretačka sunčana srž-u-njemu se – svojim tihim iska-

pavanjem – pretvorila u fosforescenciju jedne zinuto-preduboke zenice: oko slepčeve orijentacije, usled koje se *on jedini penje uz lestvice*.

*Ali drugom nekom taj jedrenjak u dnu
zatona crnog vina, i taj miris! I
taj žudni miris mrtvog drveta
koji nosi snove o sunčevim mrljama,
o astronomima, o smrti...*

*Taj brod je naš i mome detinjstvu
nije kraj. <12>*

*

Čim je izvršila svoj glavni zadatak – a to je vraćanje *mape zla* u njeno prvobitno stanje – Eleonori su dali znatnu slobodu u izboru oblasti zanimanja. Motivisana kontaktom sa obdarenom decom i omladinom prišlošlom iz više zemalja i društvenih klasa, počela je sve više da razvija umeće izlaganja vlastite hermetičke doktrine jezikom novootkrivenih žanrova, kakvi su imali daleko veću komunikabilnost od onih koje je bila ranije usvojila u Engleskoj. Osećala je neizmernu radost u prenošenju vlastitih ideja i hvatanju u koštac sa različitim recipientima – tokom zajedničkog hodanja po golim brežuljcima okolo ograde palate. Unapredila je time i *samoizneti obrazac tumačenja*, bivajući najzad spremna da ga primeni na *odmetnuto jezgro prateksta* – koje boravi kod svog neprijateljskog blizanca.

Produbila je povest Atlantide:

Lemurija – smeštena negde u južnom Pacifiku – bila je daleko starija od Atlantide; posedovala je *hram zenice sunca*.

Odaljen vrh piramide, ili strela sunčane vizije, sadržavala je u sebi **jedinicu mraka**; odnosno, njen vrhunac se /samozaokretno/ napajao na tom izvoru; ptica konдор /sunčana letilica/ je /tokom selidbe/ udahnula *maglinu* iz ponora ništavosti, i ova je postala sastavni deo njenog /viševertložnog/ puta.

Stanovnici Lemurije su toliko bili uronjeni u *prikazu zenice sunca*, da nisu videli samu okolnost njene pojave; a to je **mulj samorazornih duša** – koji, strelu ove proizronele sveopšte-svetlosne duše, teži da obruši i usisa u dno svih beznađa.

I *hram zenice sunca* – nasaden na ušće podzemnih sila – i stanovnici okupljeni oko njega, potonuli su u algama obraslo podokeansko dno. Oni – *odveć zaneseni lepptom* – nisu vodili računa o potrebi rashlađivanja sunčanog diska, na koga su se upisivali sadržaji **noćnosvetlosne kugle prorokovanja**, posađene na središnje postolje unutar hrama. Iako je ovaj isti izazivao šumske požare.

Nekolicina preživelih prenela je *kristalnu kuglu i njen disk* na susedni kontinent, odakle su ovi najzad stigli do Atlantide. Zato, jer su samo Atlantidani – iako lišeni predstave o pratorcu – imali izgrađene brojne prstenove oko mesta za sunčev hram. Tako je donesena kugla najzad izračila sadržaj svoje – *diskom prečitane* – unutrašnjosti na **okolne prstenove**; ispisala konstelaciju sunčanih pega, što odgovaraju kako licu majke stvoriteljke tako tačkama zla u ljudskoj prirodi.

*Ostavi dom od kristala, i izrasti,
sa patnjom, niz svod mesečinasti –
usput – kao svici u sicilskoj noći,
i drugim svetovima daj svetlosne moći!
Oglasi sve tajne svojega poslanstva
sazveždima, sjajnim sred prostranstva,
i budi svakom srcu međa i kob preka,
da zvezde ne klonu pred grehom čoveka! <13>*

Međutim, Atlantidani nisu umeli da iz tog nepokrenutog mozaika izvuku nit posmrtno-tkajuće svetlosti pramajke, kao što su to činili Lemuri – *uronjavajući u dubinu njene vizije o dalekoj budućnosti*; odnosno: čineći budućnost i delujućom u sadašnjosti i prelomnom spram prošlosti.

Vekovećni rod, čije je tišteće vreme palo, preterano, u prošlost, i koji pun slučaja nije živio, u stvari, nego od svoje budućnosti. – Taj poreknuti slučaj uz pomoć jednog anahronizma, ličnosti, vrhunskog ovaploćenja tog roda, koji oseća u njemu, zahvaljujući besmislu, postojanje Apsolutnoga, ... <14>

Naučno-tehnološka elita s Atlantide to nije mogla nikako da postigne, već samo da obezbedi stabilnost prisutnog (daljnim zvezdama određenog) poretka – koji se nikad nije uzdizao do vizije proistekle od prvostvoriteljskog bića, niti je bio u ikakvoj sadelatnosti sa njime: hramom je zavladała patvorena slika pramajke: njena sijamska sestra.

Jedino je Mala Atlantidanka zadržala nit sećanja na pramajku: *onu* koja više nije znala da postoji, jer je čekala da uskrsne s celokupnim čovečanstvom. Ali, cena za to njeno sećanje je bila jedna nepremostiva – *jer spiralno uznosna* – osama; posvećenost razgovoru s daljnim sferama. A **jedini** – tome razgovoru srazmeran – **način uspostavljanja njenog kontakta sa stanovnicima ostrva**, bio je *preko tačaka zla* u njihovoj prirodi – koje su se upravo u njenoj blizini aktivirale! proizvodile određene rušilačke efekte, da bi zatim upravo te osobe iz kojih je to proisteklo bile prinuđene da ih sagledaju! Reakcije su po tom pitanju bile dvojake: jedni su izričito poricali da je to proisteklo iz mračnog dela njihove prirode, proglašavajući njenu **izazivačku ličnost** za uzrok te nesreće; drugi su priznavali postojanje klice mraka u sebi, i putem svog *pribranog* sagledavanja njenih efekata dolazili do **katarze**. Tako se *upravo iz njih* destilovala noćno-svetlosna materija paralelnog sveta.

(...)

*Dok prostačke gomile smrtnih, bičevane
Krvničkim užicima u kolu pomamnom,
Na piru se ropskome grizodušjem hrane,
Boli moja, pruži mi ruku; dođi sa mnom,*

*I gledaj: preminula prošlost sagiba se
U haljini starinskoj s nebeske terase,
Nasmešeno Kajanje izranja iz voda:*

*Pod svodom je usnulo sunce umiruće,
I kao pokrov koji se po istoku vuče,
čuj, o čuj Noć prenežnu kako blago hoda.*

(Pribranost) <15>

Dakle, *stara – obnovljena – vizija posmrtno budućnosti*, prevedena je u jedan **širi kontekst**: lavirintno ostrvo što saobrača s čitavim svetom: Atlantidu. Odatle je prvo stigla u Egipat.

* * *

Jednog dana narednog proleća osetila je da je neko posmatra: osvrnula se i istrpela dug pogled svog pokrovitelja, koji se upravo vratio s puta.

– A vi ste ona neobična mala Engleskinja! – reče najzad naklonivši se. Eleonora blago klimnu glavom, ostavši sasvim nepomična i ne promenivši izraz.

– Vidim da mnogo radite – reče on, nakon kraće pauze odmeravanja. – Ali, umesto da odgonetnete sam pratekst, vi i dalje umnožavate slojeve

njegovog okolišnog pretumačivanja. No, o tome da je jezgro prateksta moralo biti žrtvovano da bi se ovaj od lokalnog prevelo u univerzalni kod – već sam obavešten. Ipak, ja smatram da vi možete *na samome kraju* – onda kada stignete do poslednjeg spoljašnje-unutrašnjeg ovoja oko nedostajućeg jezgra prateksta – da povratite njegovu prasluku.

– Ali *ona* neće više biti ista – uzvratila je hitro Eleonora, – to jest, neće imati pređašnje prostorno-vremenske koordinate; zapravo: biće unutar sebe ista ali prema spolja različita; jer *ona je istovremeno* dubinski-podslojevita i polivalentna.

– Lebdeće – nastavila je – kao signalni toranj u bezmernoj pustoši, odmaknuta od svega, nepristupiva. Samo *ona* može – po milosti svog prekomerja – ka drugima zakoračiti, ne i obratno; rasklopiti se, razlistati se – i to kao punina jedne svemu osvetljavajuće budućnosti, što postupno ucrtava *svoju* (– bolno preinačenu, skokovito vrednosnu –) *lestvicu* u uvek jedan po jedan okrenut list, odnosno, lokalitet. Dakle, ja osvedočavam moć svog obrasca tumačenja, isključivo po pojedinim geografskim destinacijama – koja se ulančavaju u kružnu nisku, kroz vlastita stalna pomeranja, jer sažimaju u sebi jednu lavirintnu višesmerno-zapletnu priču!

–Ali – nakon duže pauze odvrati Hajnrih – jezgro prateksta i dalje stoji nepromenjeno, na isti način upisano na papirusu, čiji prevod i prepis ste upravo vi dobili u ruke! U samom tom tekstu je sve dato, on nema potrebu za vašom nadgradnjom. Zašto ne možete jednostavno da ga iščitajte?

–Vama nedostaju tehnička znanja za tumačenje ovog svitka – nastavio je – a ponašate se kao sam njegov autor *ex nihilo*. Razgovaraću ja još sa odborom i predložiću vašu dalju edukaciju. Vi ste se odveć smelo prihvatili – odnosno, vama je za čudo dodeljen najodgovorniji zadatak u našem Sedištu! Nadam se da ćete opravdati ukazano vam poverenje!

Ostavio je zatim skamenjenu Eleonoru, koja se više zabrinula nego rasrdila, jer je u trenutku shvatila sledeće: da je predrasuda o postojanju

jednog jedinog mesta razotkrivanja istine-o-postanju zatomila ovog u osnovi plemenitog plemića, i onemogućila ga da započne neko sopstveno stvaranje. Tako je – upravo iz te nevolje – i postao njihov pokrovitelj.

No, tek s *tačke tog nesporazuma* i kreće čitav lanac nevolja!

Upravo je krajem leta te godine zazvonila na vrata Sedišta Eleonora sestra Ada. Dobila je pravo na studiranje na osnovu dobre procene radove koje je komisiji poslala poštom njena majka. Učinila je to krišom od kćeri, nadajući se da će ona – ukoliko bude primljena – tu čast i prihvatiti. Tako se i dogodilo, ali je Adin motiv dolaska bio u raskoraku sa majčinih planovima za nju. Zapravo, nije doputovala sama: sa njom je pošao i njen tajni verenik Zoro, koji je – preko mreže ličnih poznanika – pronašao u obližnjem mestu nekolicinu istomišljenika, spremnih da ugošte kako njega tako i celu njegovu grupu.

Nevolja je bila u tome što je Ada znala da se u Sedištu odigravaju ilegalne delatnosti, i što je to prenela svom vereniku. Jednog dana je rekla Eleonori:

– Moraš da upoznaš mog verenika, i moje novo društvo u koje me je on uveo. Ovde je mnogo pogodnija klima za naše delovanje nego u Engleskoj: *stvari su ovde prirodno pomerljivije*. Ja sam – kad već to mogu – došla ovde da se obrazujem, ali to ne znači da delim vaš sistem vrednosti.

– Vi ste sve učinili – nastavila je Ada – da plamen vaših otkrića učinite nedostupnim narodu. A predstavljate se kao da radite u njegovu, a ne samo vašu, korist. Ja znam da najvrednijim među ljudima ovde nema pristupa!

– Zarad postizanja jednakosti potrebno je preći more vremena – odgovorila je Eleonora. – A kakvi su to sad ljudi?! Pominjala si samo verenika!

– Ako kreneš u nedelju sa mnom na izlet do mesta gde se oni okupljaju, Zoro i ja ćemo te lično sa njima upoznati! Pričala sam im već o tebi, oni jedva čekaju da te vide.

– Pa i vi ste – kao i Sedište – neka polutajna mreža! – primeti lukavo Eleonora.

– Mi smo otvoren novoformiran pokret, nemamo stalno mesto boravka. Ali, među nama postoji poverenje i deljenje svega što imamo, i materijalno i u mislima. I uprkos svim preprekama mi održavamo život u zajednici – odvrtila je žustro Ada.

– Ovde nema života u zajednici; okuplja nas naš istraživački rad kao i zajednički ideali i kulturna stremljenja. Ono prvo shvatanje života je primitivno, a povratak na primitivnu svest sa našeg stupnja razvoja predstavlja opredeljivanje za zlo! Po svojoj prilici, iza svega stoji poriv tvog verenika za manipulacijom nad tuđim ovakvim ili onakvim hendikepom! – odvrati užasnuto Eleonora.

– To je, naprotiv, povratak u izgubljeni raj gde nema još nikakvih zala; zlo se pojavljuje tek *s mišljenjem* – i kad je u pitanju procenjivanje naše zajednice ono postoji samo u tvojim mislima! – odvrati joj posve drsko Ada.

– Najveće zlo nastupa onda kada zlo prestaje da se prepoznaje kao zlo! tačnije, *sa zabranom samog mišljenja* – odvrati spremno Eleonora. – U takvoj zajednici nikada nema ravnopravnosti niti pravedne raspodele dobara; njena začetna ideja je u osnovi kanibalistička: jedan jedini poglavar guta sve ostale članove sopstvene porodice.

– To sve govoriš napamet, s predubeđenjem! – odbrusi Ada.

– Ipak ću morati da krenem s tobom! – nastavila je Eleonora. – I ukoliko ocenim da su oni ono što pretpostavljam da jesu, neću se potužiti

tvojoj majci nego ću odmah upozoriti našeg pokrovitelja, i on će preduzeti potrebne mere!

– Ti si zaista tvrdokorna osoba! – odgovori Ada. – Znala sam da ćeš na početku imati otpore, ali oni će popustiti onda kada zaista budeš upoznala moje prijatelje. Oni ti – a posebno Zoro – mogu biti prava pomoć za to da konačno izađeš iz svoje pozicije ispod staklenog zvona i počneš da živiš: jer ti, zapravo, kao i da ne živiš!

– Bolje je da ne živim, ako takav svet predstavlja život! – odbrusi Eleonora. – Uistinu se gadim takvog vašeg pojma o životu!

– A mi se gadimo vaše nezasluženo uvažavane preosetljivosti! – zaključujući najposle Ada.

Eleonorina loša predosećanja su se obistinila: bila je to – po njenoj intuitivnoj proceni – beznačajna skupina mladih podučena kvaziezoterijskim znanjima, jakim orgijastičkim sklonostima i megalomanskim pretenzijama. Adin verenik Zoro – plav, visok i stamen, ali asimetrično ukrštenog pogleda koji se kočio u slepoj tački promašenog fiksiranja objekta – smatrao je sebe njihovim bogom, a oni su ga nazivali vođom i učiteljem. Adu je pridobio neumerenim komplimentima; naročito mu je imponovala silina njene predanosti, njena klasična lepota kao i to što je jedina od svih došla iz dobre kuće. Iako je bio inteligentan, spuštao je svoj um na nivo životinjskog njuha – radi ocenjivanja sredstava kojim bi mogao da pridobije određenu osobu. Najčešće su to bila laskanja uperena na ojačavanje one tačke u nečijoj psihi koja je bila najranjivija. A to je nadalje stvaralo **izvesnu zavisnost**: opčinjenost sopstvenom snagom, ili neosnovanu samouverenost – koja nije mogla nikako da opstoji van granica njegovog uticaja! Rešenje je bilo u tome da se obezvredi *sve ono što postoji izvan* njihovog kruga i delokruga.

Zoro je – u prisustvu svojih članova, koji su se bez pogovora s njim usaglašavali – počeo da laska Eleonori kako je u njoj još izdaleka pre-

poznao lik Jovane Orleanske; pravio je ultra-kičerske aluzije na to da je ona njena božanska reinkarnacija.

Krajnji njegov cilj – pogađala je u sebi Eleonora – jeste to da od mene iskamči *prepise obeju mapa* – o čijem postojanju ga je izvestila Ada. Ali ubrzo se pokazalo da on hoće i mnogo više od toga! Tvrdio je da obe mape, u svom originalnom obliku, treba da pređu iz ruku Sedišta u Eleonorine ruke: zato da bi ona pojednostavila njihov sadržaj i obznanila ga narodu: – i to uz pomoć njega kao duhovnog predvodnika njihovog preporoda.

– Stvari – kada se pojednostave – ispuste sopstvenu srž – rekla je oprezno Eleonora, pretvarajući se da je na njegovoj strani. – Zato proces obznanjivanja mora teći postepeno. A to mi u Sedištu upravo i radimo: praveći bezbroj verzija jedne iste priče ili oblasti znanja, zarad uvećanja broja njenih optika. Na taj način omogućavamo svakome iz mase da pro-nađe neku sebi primerenu, i tako dođe do svojeg sopstvenog saznanja.

– Ja zato – nastavila je – uporedo držim predavanja po selima i slušam njihova predanja: knjiško i usmeno znanje moraju se spojiti – ali tako što usmeno teži šupljem središtu a knjiško razuzdanoj periferiji, te na kraju povezuju svoja **dva izgubljena kraja** u *mašnu vraćajućeg vremena: petlju ponovljenog stvaranja*.

– Ali vi nemate pravo da se tako držite na distanci i sami određujete sva pravila! To je, između ostalog, protivno Bonapartinim zakonima! – primetio je najzad Zoro.

– To su ne univerzalna već multiverzalna pravila! – odvrtila je Eleonora. – I to ona koja ne dolaze od jedne samokrunisane osobe već od preogromnog talasa, kakav se diže iz podsvesti masa i u pravom trenutku smenjuje eon! Mi na način *te distance* (– to jest, doziranim oslobađanjem govora *njene* dubine –) omogućavamo samom biću Sofije da diše. A ako

joj se ukine pravo na njeno **prirodno odstojanje** – koje je ne konačno već beskonačno – ona umire za dati svet; uskraćuje narodu mogućnost da ih daruje.

– Za razliku od evropskog duha finalnog samokritičkog osvrta – nastavi potom Eleonora, s određenom insinucijom prema Adi – indijska najviša kasta (iz koje je i pridošao dotični *uljez skupa*, koji patvori sve čega se dotakne) zbrisala je sećanje na boginju Indi, stožer svih znanja. Time je zapečatila sebi presudu obrušavanja svojeg prebogatog kulturnog nasleđa u kič: *razjapljenu čeljust uvijajuće turbo-folk zmije*. Time je zbrisala matricu koja se obnavlja samo kroz prestupno-individualnu delatnost genija – plemenitu sadnicu koja je na takvom tlu /ukucanih vrednosti/ **sprečena da proklija**; vazda spava – nesvesna bleskova dalekog horizonta – u svojoj podzemnoj krtoli. I ta ista zmija u korpi, koja je progutala prostranstvo svih proteklih epoha, sada se prodaje izvesnim potrošački nastrojenim zapadnjacima – kao preživeli uzorak davnine: njihov podmukli, još neprimećeni revanš za kolonijalizam.

Poslepodne je bilo na izmaku; vreme njenog boravka u selu je isteklo, te je diskusija morala da se prekine. Zorou je odgovaralo odlaganje ovog razgovora, jer je morao da se pripremi kako bi Eleonori odgovorio na primeren način.

Namerno ju je pustio da održi dug govor; bio je spreman na sve ustupke, samo da ona pristupi njima. On sam držao je distancu u odnosu na podređene članove svoje grupe, tako da mu je njena potreba za istom bila shvatljiva. Adi, međutim, nije. Intimno je duboko osuđivala Eleonoru. A Zoro još nije shvatio da Eleonoru vlast po sebi ne interesuje, nego osvajanje prostora za stvaranje jednog sopstvenog sveta – **po zakonima jedne estetike** koja dovodi do **katarze mračnih tačaka** starog sveta.

Kada se Eleonora – po plavoljubičastoj svetlosti sutona – najzad vratila u dvorac, naletela je na plemića kako se šeta po fenjerima poluosvetljenoj, kružnoj stazi vrta. Stala je pred njega zadihana.

– Šta se desilo? Zašto ste tako uzbuđeni? – upita Hajnrüh.

– Moja loša predosećanja su se obistinila! Verenik moje sestre obavešten je o ilegalnosti rada Sedišta, i spreman da vas ucenjuje po tom pitanju – da bi dobio obe mape. On predvodi celu jednu četvu mladih posvećenika.

– Odakle je obavešten ako ne preko vas? Niste smeli da poveravate naše tajne nikome, pa ni vašoj sestri!

– Zaista nisam to ja učinila. Moja sestra me jedva trpi, i kontakt sa mnom održava tek zarad dobiti svog verenika. To je učinio onaj Indus, poslavši pismo Adi na moju kućnu adresu. Kako je doznao da ona postoji i zašto se baš na nju uperio, nisam uspela da doznam.

– To je zaista začuđujuća priča – odvratí Hajnrüh. – Nikako da se oslobodimo posledica kratkotrajne posete tog Indusa! Zaista je nezamisliva količina njegove pretvornosti – ona prevazilazi sve šovinističke priče Engleza koje sam dosad čuo! Nije uopšte jasna njegova orijentacija, niti ka čemu on stremi.

– Stremi tome – odgovorila je Eleonora – da zadrži svoj monaški položaj, koji mu je dodeljen po zakonima jednog smenjenog eona; on ga, možda, prvobitno nije ni želeo, ali je jedina alternativa tome bila njegovo potpuno isključenje iz kaste kojoj pripada. A na takvo odricanje on nije spreman, jer smatra da je celokupna božanska arhiva u njegovim rukama. Ali, maleno životno jezgro preuređivanja tog velikog mrtvog arhiva kompletira se tek **preko izгона** u neki strani diskurs ili kod tuđinskog zakonika; onde gde *ovo* postaje subjektom njegove reanimacije.

– On, budući od malena zastrašivan – nastavila je ona, – nema hrabrosti da prihvati **put progonstva**, odnosno da ponovi prvobitnu božansku žrtvu – te krene stopama odmetnute, *ponorno poreknute boginje mudrosti*: jer svetlost njene posmrtnosti ne obasjava (više) maticu (kulturnih vrednosti) u kojoj je rođen. Iz svoje sužene vizure, on ne čita akcente preuobličjenja putanje *njenog* kretanja; to jest, putokaze povratka na **mesto koje je pomereno** – podzemnim progresom svetlosti prastanja, ili proklijalom pripovesti o mestu prvog postanja.

– I vi i dotični Indus činite istu grešku – dodala je ona – što težite da samo jednu lokaciju na planeti Zemlji proglasite mestom sveg postanja. Jer prazvor postanja je onostran i multiverzalan.

– Ja dajem blagu prednost Atlantskom okeanu – odgovori žacnuti Hajnrh – ali nisam po tom pitanju isključiv. A vaša veza sa istim okeanom je *ne-slučajna*, i mislim da samo potvrđuje moju pretpostavku.

– Možda sam tražio jednu nemoguću stvar od vas – dodade plemić, posle dužeg ćutanja. – Ali vi ste se *sami učinili taocem jednog opasnog znanja*, kada ste se – bez dozvole našeg Sedišta, koje razmatra odnose rizika i dobitka – umešali u diskusiju znanstvenika u Engleskoj.

– Sada ne znam kako ni vas ni nas da izvučem iz novonastale situacije – nastavio je. – Moraćete da otputujete negde na godinu dana, dok se stvar ne smiri. Uspaljena omladina ume brzo da se razočara i otkáže poslušnost, a i vaša sestra je u godinama kada se naglo sazreva. Da li je vaša tetka još u Francuskoj? Mogli biste sa njom da otputujete u moju vilu u Provansi. Tamo se nalazi jedan važan ogranak moje biblioteke, koga u šali zovem “Heretikus”, a takođe ima i jedan klavir na raspolaganju za vašu tetku. Imali ste previše uzbuđenja tokom proteklih godinu dana, a ovo vam je možda dobra prilika da se doživljeno u vama slegne i da se preispitate. U međuvremenu, oba svitka će preći granicu Francuske, i kada se budu konačno našla u protestantskim zemljama van Napoleono-

vog domašaja biću miran: neće više imati ništa konkretno za šta mogu da nas tuže.

Eleonori je bilo žao da to čuje: jer, zavolela je svoj novi život na razmeđi divljine i instituta, rustičnosti i sofisticiranosti, rečne pastorage i vulkanske goleti...

Neka seoska deca su se već bila vezala za nju, i pokazala neočekivan nivo razumevanja za njen način govora; neka su pak podozrivo gledala iz prikrajka: zloban duh dugotrajne čamotinje kao da je ponekad postajao jači od duha pojedinačne osobe. U svakom slučaju, selo se oko nje bilo polarizovalo.

Ona još nije shvatala opasnosti takve polarizacije, niti je poznavala **snagu zveri zemljinog središta** – koja najpre zaposeda sve one koji su ispali iz toka svoga vremena, a zatim ih okreće protiv vizionara u svom mestu.

Kroz ponašanje određene dece izbijali su prikriveni stavovi njihovih roditelja. Jer ovi su isprva – polaskani posetom jedne gospođice – ljubazno ugošćavali Eleonoru. Ali njeni dolasci na konju u muškom jahačkom odelu – uznemiravajuća slika devojke kao oličenja brzine i pokreta – bili su u suprotnosti sa sedelačkom ulogom žene u selu. Prilikom njene poslednje posete, jedan starac ogromnog stomaka – koji je u ruci držao nož i kobasice – žestoko joj je zapretio crkvom: iako je sam bio nevernik; tačnije, poklonik podzemnog duha svog rodnog mesta: – crni panteista. Živeo je u sasvim svesnoj i namernoj neobaveštenosti spram dešavanja iz spoljnog sveta: način apsolutizovanja zakona svog malog sveta.

Trebalo je što pre pronaći Eleonorinu tetku Telmu. Ali, ona se u međuvremenu vezala za jednog takođe obolelog gospodina koji joj je obećao

da neće biti sama u trenutku smrti: *on će otići zajedno s njom*. Nedostatak zagrobne vizure u njenom umu (možda tek otpor u odnosu na religijsko zaveštanje njenih bližih i daljih predaka) ubrao je svoj danak: odbijala je svež vazduh i dnevno svetlo, težeći mestu nemoguće sigurnosti; odnosno: jednoj izvesnoj zameni za svoju ličnu besmrtnost – u koju nije želela da veruje.

Jer: upravo je to kvaziromantičarski ideal spajanja sa suprotnim polom u trenutku njegove smrti: **ukočena slika jednog kolebajućeg vremena; sve zarad izbegavanja – od strane onog koji sedi na tronu odlučivanja – obrtanja poledine stvari.**

Međutim, antipod takvom pokušaju samozatvaranja u komoru apsolutne izvesnosti bila je *slika mediterana* („*Poslušaj kako u daljini šumi sunčano more*“ <16>). I ta zvučna slika još nije bila izbledela iz Telmine svesti, te je najposle uspela da se otrgne od ove zloulivene joj ideje i da pristane da sa Eleonorom krene na put.

Eleonora je provela sa svojom tetkom jednu mirnu godinu na obali Sredozemnog mora – imajući vremena da razmotri uzroke i posledice svojih predašnjih doživljaja. činilo joj se da oni dolaze iz dubine nekog neistraženog vremena, *koje* – budući uzburkano srpom skoro nadošle plimatske promene – *ispisuje sebe samo u potresom izbačen šiljak visine.*

Tokom puta je napisala:

– **Oslobađanje Knososa** –

Pra-biće (majka-sova) koje **nije imalo opreku** (već se okretalo oko svoje ose) moralo je **samo da je smisli**, te projekcijom na ništavilo **oproba** – u njenoj moći da

opstoji. Tako je nastao Lavirint jednog svetlosno-osamostaljenog Pogleda: onaj koji je izraz usuđivanja pra-bića na *prizor vlastitog nepostojanja*: **četvorokut** vlastite izopštenosti iz novonastalog sveta. I on – kao prostor mogućnosti suživota razlika – nastavlja da se multiplikuje (množi sa samim sobom): na taj način što se – projektovanjem u daljinu – smanjuje i (četvorodelno) dopisuje u samog sebe: kao prvobitno fiksiran *ram opreke*.

Tako nastaje *pododeljak* vizije pra-bića, koji određuje *segment* njegove (četvorokutne) sile: par (umnožavajućih, supersimetričnih) suprotnosti: Juno i Genije, dva (izlazno-ulazna) pola *nebeskog vretena* – koje, stalnim obrtanjem *oko svoje ose*, brusi *dijamant ništavila*; oplemenjuje prirodu svetlosti /kroti nepodnošljiv pogled čudovišta/; skreće je u prostor iza ogledala – gde ova postaje fugom svoje zemne utrnulosti; trepetnom i stoga slikotvornom **žicom harfe** – što crpi svoj život iz složenog mozaika vlastitog posmrtno-razbijenog zvona odjeka.

Ali – da bi ovo nebesko vreteno radilo kako treba – niti zemaljski vlasnik June /Minotaur/, niti zemaljska vlasnica Genija /Arijadna/, ne smeju ove zadržavati kod sebe: moraju ih otpustiti u Eter, gde će se ukrstiti – kao Heksagram, uzdignut simbol jednog pokretnog jedinstva.

Arijadna (samostvorena majka-sova, privremeno spuštena na zemlju) je otpustila svog Genija; ali, Minotaur (samostvoreni otac jednoroga, ili tvorac muzike osame) nije otpusto svoju Junu – eteričnu dvojnicu Arijadne, za koju je greškom mislio da je sama Arijadna, sasvim nevoljna da živi u podzemlju.

Tada je *ona* morala – predvođena Genijem vršno-ulazne niti nebeskog tkanja – da krene u bezdan Lavirinta; tj. u preusmeravajući **bezizlaz** jednog zmajevski-svevidećeg pogleda – kakav beše hitnut u utrobu Zemljine lopte, još u vremenu *pre* postanja života na Njenoj površini. I da – stigavši do Minotaura, i to kao osvedočenje (odbeglo-nezavisnog) života njene zarobljene (pogrešno tumačene) praslike – preuzme Junu (žalom opijenu, svetsku nerazdeljenu dušu). Tek time – iz otrovne bobice podzemlja ispredena – nit

sudbinskog tkanja biva oslobođena nužde tkalačkog ponavljanja, i zakovrnuta tako da izbegne sopstveni prekid o *izdužujući špic vretena*. A uporedno tome i rog Minotaura beše zakovrnut u Mesečev srp; ujedno: pehar Venerinih suza.

Tako sa **olujne platforme sveznanja** (presto podzemlja podudaran sa najvećom visinom) biva spušten *kosi zrak svetlosti* – koji na nov neiskazan način obasjava ovozemaljski pravno-uspostavljen poredak: grad Knosos, koji je konačno preobrazio i izneo na površinu svoj najdublje-podzemni osnov.

A potom:

– Šestarenje Večnosti –

Belo skriveno središte unutar srca gavrana koji šestari nad predelom, obeležava jedino *tišinsko* mesto unutar Podzemnog lavirinta Sunčanog grada, koga je oganj ljudske pohlepe pokopao i osudio na nepodnošljiv viševjekovni bruj – izraz svog melanholičnog samozaborava.

Otud **dubina priče** jednog gavrana, koji **meri stupnjeve** narastajućih bolova vrh *tesne zemljine kore* – koji su prvobitno bili nepojamni, da bi tek kroz svoj savez sa dalekim prislušavaocima postali pojamni: i to kao *kristal-koji-raste*, sasud odjeka tuđinskih patnji; a zatim, krst sapatništva, utisnut na mesto spoznatog vrhunca – u vidu Grede, što podupire odmetnut, zanavek putujući šiljak pojedinstvene volje; odvaljen pramac Lađe Argo, koji, sećanjem na Hrastov dom ptica, peva.

*

Prilikom svoje oproštajne posete Provansalskim Alpima, Eleonora i tetka Telma su odsele u jednoj planinskoj kući – smeštenoj tačno ispod strme kamene litice.

Poslednje noći boravka na tom mestu, Eleonora je usnila kako u rukama drži portret neke žene: portret koji je bio fluidan – kao odraz u jezeru. Kada se zagledala u njega videla je da to uopšte nije zemaljski lik – *iako odiše izvesnom ženstvenošću, odnosno gracioznom izmicajnošću* – i podišla ju je jeza. To biće je po glavnim svojim crtama ličilo na nju: visoko i šiljato teme glave, istaknute jagodične kosti, uvučene polukose i dugačke oči i veoma sužena vilica. Ali izraz očiju nije imao veze sa njom, niti sa ičim što je ljudsko: bio je beskrajno nezainteresovan za ono što se zbivalo u svetu oko njega, ili, tačnije, uronjen u neku ogromnu daljinu – na koju se ustremio poput ptice-grabljivice.

Zatim je to biće izašlo iz rama slike, uveličalo se do Eleonorine veličine i počelo da je vuče: i to putem izvesnog magneta, koji joj je izlazio *iz uske vilice* – poput paukove niti, koja tka viševrtložnu mrežu /u ovom slučaju: mrežu testiranja duše smrtnika/.

Osetivši prisustvo jednog daleko superiornijeg uma od ljudskog, koji nije bio obdaren moći da saoseća sa nižim svetom, Eleonora je odmah shvatila **jedinu svoju prednost**:

– Ti si nêma! Ti nemaš moć da rečima preobražavaš stvari!

Vučenje se nastavilo, premda oslabljene jačine.

– Nemoj da me uvlačiš u sebe, *ja nisam isto što i ti* – iako ličimo! Ti si jedna genijalna naprava koja se osamostalila od svog Izumitelja, jer ovaj odavno nije živ! Ti si ostatak Njegove preegzistencije, koja se sasvim već preinačila!

Vučenje je tada popustilo, i Eleonora se – *prošavši kroz iglene uši magnetnog tkanja* – probudila. Bila je najdublja noć. Treperila je elek-

tromagnetizmom još neko vreme, da bi najzad shvatila da je sve to došlo od strme stene u zaleđini ove kuće. Setila se kako ju je Albert više puta upozoravao na to da ona mora da izbegava podnožje visokih planina. Ali, zašto joj je pretnja dolazila upravo od onog što je najviše privlačilo i podsticalo njen um?

Povodom opisanog snovidnog događaja, Eleonora je napisala:

Slom nebeskih tablica:

Želja pra-ideje (majke-sove) za potvrdom svoje pra-jedine mogućnosti **nesamerljivo ojačava u vakuumu** – u kome ona trudno iščekuje vlastitu opreku; ta opreka jesu uvrloženo-mrežaste tablice, pod koje se privodi trag njene samoizronele pojave.

Moraju se polomiti tablice (srušiti lestvice) jer ove pripadaju *ravni uskrsnuća; sferi nesaznajnog*, za koju je potrebna – *herojska* – spremnost na skok. A dokle god se one – kroz pokretne zavoje – daju sopstvenom iščitavanju, sam subjekt iščitivanja ne može izvršiti (*pravovremeni*) skok; tj. ne može ispuniti tablice, jer ne može ući u oblast apsolutnog rizika iz koje se one same ispisuju: sopstveno znanje o iščitavanome ga sprečava u tome.

Iz tog vrtoglavog iščitavanja *odmaknute sfere* dotekla je i predstava o *nužnoj dobroti* te iste, i to onoj koja nagoni zemnog sagledavaoca na – u svom pra-razlogu još nepreispitanu – delatnost: odluku na – *preuranjen* – skok. Ali, prava njegova delatnost može da izvire tek iz sloma prisutne lestvice vrednosti, ili, beline njegovih olujno-raskrzanih velova.

Teza o zlu nebesnika:

Postoje neki od duhova koji čine nadnebesku elitu, a koji uopšte nemaju samobitno postojanje – te koji čine mrtva slova tablica. I oni usisavaju pojavno mnoštvo, sakupljeno oko prestola, kao jednu nepreglednu mlečnu prašinu. Na taj način postade plodonosna glina (klupko mrtvih reči) iz koje prokljiva nov (širesmisleni, izvanpre-stolni) život.

Postoje i oni koji takvu samobitnost imaju, ali koji čine tek manjinu-unutar-manjine: podskup date elite, ili ključajući kapacitet vakuuma, skriven **ispod samih mrtvih slova**. A svi ostali duhovi – kovitlavo mnoštvo čestica – čine prelazne oblike između ova dva slučaja.

*(...) Jer nebesnici
nisu sve kadri. Naime, sežu
smrtnici pre do ponora. Dakle, s njima se
preokreće odjek. Dugo je
vreme, ali se zbiva
istinitost. <17>*

* * *

Kada se vratila u Sedište tajne mreže, Eleonora je imala punih dvadeset godina i bila spremna da nastavi započeti rad. Odmah je dobila usmeno obaveštenje da su svici izvan Francuske i na sigurnom mestu, ali da je oprez i dalje neophodan zbog lokalnih glasina koje bi mogle da se prošire.

Ada je dobila toliku stipendiju da je mogla još jednu godinu da stanuje u Sedištu i pohađa seminare i predavanja, ali to nije činila nego je samo povremeno navraćala da se opskrbi materijalima ili pozajmi neku

knjigu. Zorova komuna, nastanjena u okolini Orijaka, meštanima je sve više upadala u oči. A Ada – koja je živela sa njima ali držala do svog javnog ugleda – udala se za Zoroa ranije nego što je planirala i nastanila se trajno na njihovom posedu. Usled ozvaničenja svoje veze, smatrala je da ima prava da zahteva da ih Eleonora posećuje: ova je, međutim, znala da je to mnogo pre Zorova nego njena želja.

Prilikom poslednje Adine posete Sedištu, Eleonora joj je jasno dala na znanje da ih zasigurno neće nikad posetiti, jer se ne oseća kao njihov deo, kao i to da se više ne plaši Zorovih pretnji jer se njihovi svici sada nalaze u zemljama van Napoleonovog domašaja. Na te njene reči Ada nije ni trepnula, kao da je bila već sasvim naviknuta na tuđa odbijanja i uvrede. Nepokolebano se kretala ka jednom utvrđenom cilju.

Hajnrüh je odlučio da Eleonora ne ide u selo sve do proleća; a tada je bila jesen i šume prema Dordonji su bile pune plamenorideg lišća i zagasite zelene mahovine, dok su stabla konačno iznosila na videlo svoje karaktere: kroz vršike njihovog granja kao da je izlazio na videlo duboki dah neke davne pećine – u kakvoj je boravilo zverski-proročko, neboisrtavalačko oko. Pošto je to znala, a u vrtu Sedišta nije bilo lokalnog sezonskog rastinja, Eleonora nije odolela iskušenju te je jednog jutra uzjahala konja i odjahala daleko, ka prozirnim listopadnim šumama. Učinila je to nekoliko puta sve dok jednog dana nije srela, u šumi domah sela, svoje bivše učenike. Oni su se isprva bili silno obradovali da bi se odmah zatim i uozbiljili, saopštivši joj da muž njene sestre nahuškava selo protiv nje i Sedišta:

– Pominje im neumerenu raskoš dvorca i neprijavljene istraživačke delatnosti; zatim vaše duge i usamljene, za njih sasvim nekorisne šetnje. Ali najviše to da je vaša misija u selu prekrojavanje lokalne narodne tra-

dicije, te da ste umislili da ste neka prosvetiteljica ili možda masonski ili kakav drugi reformator – koja će im odvesti decu u propast, ako se i nadalje bude dozvoljavao vaš pristup!

– Savakako nam ne smete više dolaziti! Ali se možemo povremeno viđati po dogovoru u ovoj šumi. Tu u blizini ima jedna prastara ruševina čiji su zidovi srasli s gigantskim korenjem, i gde nas niko iz sela neće tražiti.

Tako se i događalo. Bili su to nezaboravni – posebnom draži obojeni – susreti sred neprijateljskog okruženja. Iako smešteni u skućenom prostoru, skupovi su se odvijali na svežem vazduhu i često bili praćeni horovima ptica.

Hajnrh za te njene susrete nije znao: bio je prebrižan po Elenorinom uverenju, te ga nije izvestila ni o Zorovim nahuškavanjima. Iako su uzajamno poverenje i naklonost naglo porasli – nakon njihovog prošlogodišnjeg razgovora – Hajnrh je i dalje izražavao izvesnu sumnju u izvornost njenih otkrića, odnosno, u samoniklost njenih ideja. Višak svesti koji je počivao u njoj još od rođenja, ili njeno muklo znanje nepoznatog porekla, ispostavilo se kao **nepremostiva prepreka** između njih dvoje. Jer, jedan deo njenog bića/znanja uvek je ostajao /za njega/ neprotumačiv, i tako se proces njegovog samorazjašnjavanja odužavao u beskonačnost.

– Jednog dana moramo staviti tačku na naš zajednički rad – reče joj Hajnrh. – I moramo izvući dominantnu nit izlaganja, iz zapetljanog klupka semiosfere.

– Uslov te tačke je *smrt nekog bića*, koje je povezano sa zaostalim životom jezgra u sasušenoj ljusci prateksta. Koje li je to biće? Nije li bolje ostaviti ga da živi, jer je ono možda vrednije od te tačke? – zapita se Eleonora.

– Neka nam ono nadode – nakon stavljene tačke – kao rasklop sopstvene testamentarne volje! – predloži odlučno Hajnrih.

Došla je zima – i sneg u njihovom vrtu je odudarao od žudnog tropskog rastinja, a okolna zavijanja vukova od predvečernjih krikova pounova. A Eleonora je unutar Sedišta stekla sasvim druge prijatelje spram onih kojima se s razlogom nadala: ne one koji su prvobitno bili njome ushićeni – jer su oni potpuno zahladneli prema njoj onda kada su videli koliko stepenika treba, zarad približavanja njenoj mukloj esenciji, preći; nego one koji su isprva bili prema njoj relativno ravnodušni, da bi se tek kroz duži period saradnje razvilo obostrano diskretno simpatisanje, uvažavanje i ponad svega shvatanje.

*

Kada je došlo proleće, Eleonora je ponovo krenula u svoje šetnje, i povremeno na tajne sastanke sa seoskom decom u dubini šume.

Jednog dana, između seoskih devojaka i Eleonore, pavela se rasprava o prirodi ljubavi. Da li je ona – ako se desi – proizvod kocke slučajnosti ili angelskog pogleda preudaljene predestinacije? Da li postoji večiti zanos – i (što je za njih najvažnije pitanje) da li treba da poslušaju savete svojih roditelja i pristanu na brak zasnovan na tzv zdravoj proceni razuma?

– Postoje mnogi primeri u istoriji koji idu u prilog osvedočenja postojanja večitog zanosa. Oni koji žele te primere da sakriju – iako za njih dobro znaju – čine to u cilju trgovine ljudskim dušama – odgovorila je odsečno Eleonora. Zatim uze školsku tablu da nacрта svoj sopstveni kon-

cept tih uže poznatih teorija, o kojima svojim đacima može tek delimično da govori. U njega zagledana, nastavila je:

– Proizvod vulkanski pra-hitnute kocke slučajnosti je ovozemaljski čudesni susret između dve komplementarne osobe; ali proizvod samostojnog neba predestinacije je onozemaljska (dis)harmonija između krilatih duhova-čuvara (*anime i animusa; ka i kait*) iste te dve osobe.

– Nezavisno od prolaznosti ovozemaljskih osećanja, postoji u svemiru **viša matematička jednačina** koja dokazuje to da tačno jedna *anima (ka)* i tačno jedan *animus (kait)* stoje u *srcu zlatnog preseka* – koga samo *božje oko* vidi! – istakla je Eleonora.

– Ali time se – nastavila je ona – ne garantuje ovozemaljski susret niti ostvarenje harmoničnog zajedništva između osoba, kojima ti krilati duhovi (*svetle senke njihovog sopstva*) po rođenju pripadaju. Osobi kojoj je dato da upozna svog dvojnika-na-zemlji (nemalo je takvih, iako ne čine većinu) **mora se ponašati prema njemu maksimalno diskretno**: ne sme mu nametati vlastito viđenje načina ovozemaljskog ostvarenja te nebeski predodređene harmonije među njima. Ali, takođe, ljubav osobe o kojoj je reč ne sme zavisiti od bilo kakvog – pozitivnog ili negativnog – odgovora tog sobom prepoznatog dvojnika; *nego isključivo od jačine vlastitog usaosećavanja u viziju božanskog oka*. To je ono što ovom zanosu podaruje trajnost u vremenu, jednu temeljnu neiscrpivost varijabli pesničkog govora.

– Ali, šta to znači za nas konkretno? – upitala je jedna visprena devojka iz publike.

– To znači da jedna gospa kojoj se *to dogodi* mora ostati uzdržana – odgovorila je Eleonora – te da umesto neposrednog iskazivanja svoje na-

klonosti mora negovati **kurtoaznu komunikaciju**: jer voleti nekog znači ostaviti ga na miru – sve dok ne prođe vakuumski terminal sopstvene katarze. Tek ako se desi nagoveštaj odgovora s druge strane, ona može učiniti sledeći korak i *izazvati ga da izrekne njenu poetsku suštinu*. Ukoliko on u tome uspe, prostor daleke ljubavi biva popunjen milionima stvorenja koja čitaju njihov **telepatsko dopisni intertekst**. Tada između njih nestaje granica – bivajući pomerena na horizont nezemaljskih ali elegično opevajućih ih (angelskih) osmatrača. Ishod svega toga je rođenje nekog dela: bilo umetničkog, bilo biološkog – u vidu začeca posebnom aurom opremljenog deteta, koje je bez mrlje u sopstvenoj duševnoj supstanci (kristalna ili indigo deca). I to je ono čuveno rađanje u lepoti, o kome je govorio Platon.

– A ukoliko se taj očekivani odgovor ne desi, ili se pomenuti zahtev gospe ne ispuni, **ona mora odbiti bilo kakvu zamenu za izostalo**: mora ostati sama; *tek tada ona postaje pesnik*. Jer njoj je dvostruko teže nego muškarcu da se odupre svom utapanju u živote bližnjih – koji u njoj (još) ne vide samosvesnu individuu već silu i oličenje sveobgrljujuće majke.

– **Merilo najviše dobrote** (uporedo: ljubavne čestitosti) – nastavila je da govori Eleonora, jer je oko nje bila zavladała potpuna tišina – jeste gest beskonačnog dopuštanja mogućnosti različitog. Zbog toga, postojanje Dvojnika Sopstva nije nam dato, nego je ono razvojno; odnosno: *dato nam je kao razvojno*; kao *latentna* (anti-prostorna) *mogućnost*, koja postaje **ambivalentna** ukoliko se ispolji (osvetli): ide u pravcu *ili* vrhovnog dobra *ili* vrhovnog zla!

– Moglo bi se stoga reći da je komplementarna osoba (hipotetski bližanac duše) tek sedimentacija jedne svepokretačke ideje-u-prapočetku – one koja glorifikuje samu nesvodivost drugosti drugog, i to kao apsolutnu neizvesnost (veliku nepoznanicu). A to bi značilo isto što i voljno stupanje u područje apsolutnog rizika, odnosno, **opasnost od nepostojanja** – jer

se tada može izgubiti opšti parametar svega. Upravo na tu belinu teksta sveta se ispisuje ljubavna pesma: vazda fascinirajuća slika, koja bi bila izvor platonski shvaćene demonske hrabrosti, ili samopremašaja sudbine. Nadsudbinska Ideja Dobra, kao prodor daha kreativne novine u srce prakosmosa.

– Ali, mi nismo na rangju takvih mislilaca niti takvih gospi; šta je sa nama, običnim devojkama koje nemaju takav jedan uzor pred očima, koje ne mogu čak ni da ga zamisle, a sredina im zagovara sve suprotno? – upitala ju je ista devojka iz publike.

– Radi promene društvene svesti nije nam potrebna nikakva druga sila osim **sile otkrivenog znanja** – naglasila je Eleonora. – Jer kako bi inače bilo moguće da u dvanaestom veku (– onda kada su arapski bezmalo kreativni prevodi vratili Evropi zagubljenu antičku gnozu –) najedared procveta samostalna dvorska kultura; i to ona čiji je je stepen prefinjenosti – dignut iz kaljuge podaništva crkvenim poglavarima – *jednak gotičkoj čipki majčine uzlebdela haljine: liku buduće muzike, velikoj zagrobnoj fugi.*

– I upravo zato je prototip svih autokrata (– najpre kronos, potom papa –) **pokušao da ospori gospodstvenost jedne duboko-samosvojne gospe**: – na taj način što ju je učinio nevidljivom za *ovaj* svet. A zatim je progutao sve kolebljive poluneuke devojke, koje su ostale bez pravog uzora vlastitoj još neupostojenoj ženstvenosti.

– A merilo gospodstvenosti te davne gospe (Severne zvezde, Snežne kraljice) upravo je u tome što je ona jedina stupila na *mesto preseka svih pretpostavki* (o putu sveopšteg smrtno-iskapavajućeg postajanja – kroz napuklo zrcalo Noći). I stoga ona ne zavisi ni od čijeg *odgovora* vlastitom u-beskraj-projektovanom *zvuku sopstva*: ona može da podnese i **najljući beleg osame**.

– I ukoliko te naizgled obične devojke iz sveta podmesečevog ostanu zagledane u *prizor zvezdane osame*, vrlina prvobitne ženstvenosti ostaće očuvana u njima. One neće nikad poprostačiti, ma u kakvoj sredini se nalazile.

– Jer: samo je za svedoke pramajčinog vatreno-ispisujućeg nestanka rezervisan užitak Osmatračkog putovanja: – *oči majke opremljene kri-
lima*.

*

Podstaknuta dirljivom pažnjom mladih devojaka tokom njenog ne-
umitnog predavanja, Eleonora je u potaji za sebe napisala:

Teza: otmenost je sinonim za apsolutnu divljinu.

Upravo je Lilit ona koja otkriva duboko neželjene istine, tamne uglove prirodnih ili društvenih fenomena. Ona piše alternativnu istoriju čitavog ljudskog roda. (kljun skrhane ptice postaje žarećom pisaljkom nove povesti duha).

Može se uporediti sa keltskom Morganom, prognanom ženom-vranom, koja je magijsko-pesničkim jezikom otkrivala tajne vladajuće elite, unutar određene epohe.

*

SVOJSTVO otmenih je da postignu slobodu kroz lukavstvo uma, jer imaju svoj inherentni moral – nenametnut od ikog/ićeg spolja – koji ih distancira od smrtno materije i čini imunim spram stanja zemne uslovljenosti.

Paralelno tome: nulti izbor duše dat je u detalju slike koja nas fascinira, i pokreće na onu vrstu aktivnosti koja uključuje herojski rizik. Taj detalj je monada, zra-

kasta sila misli – nalik na rozetu katedrale koja *uvis* raste, bruseći svoje *gotičke* pododeljke.

Otmenost je drevni pojam, što potiče iz matrijarhata:

Otmenost je sinonim za apsolutnu divljinu, ili samosvesnu odsutnost božanskog entiteta; a prvobitni, paukoliko zatvarajući svet – *kosmos*, kao kasniji logos /hologram/ oca, tu ne beše štit pred *hrabro-opitnim haosom majki*, nego instrument “lirskog“ obrta njihovog onemelo-apsolutnog zverstva – u klizeći sveprotežan zakon-bez-prisile.

Taj zakon-bez-prisile je nema pesma sfera, koju ispevaju antičke & nordijske sudaje.

Bila je prekrasna svetlost tog majskog poslepodneva kada se vodio ovaj razgovor, ali je zajedno sa kosim sunčevim zracima prodro u šumu i pogled jednog dečaka – koji je bio poslat iz sela da ih uhodi. Odmah je preneo vest o ovom sastanku svojim roditeljima kao i ostalim starijima u selu, te je za koji dan u Sedište stiglo preteće pismo: – Biće vam spaljena biblioteka!

– Niste to smeli raditi iza mojih leđa! – reče natmureni Hajnrüh.

– Nisam mogla više da izdržim svoju odvojenost od prirode – reče okrivljena Eleonora. – Slučajno sam jašući u šumi sreća decu. Toliko su se obradovala da ih nisam mogla odbiti. Jer, jednako kao i naš, važan je i njihov napredak!

– Ti susreti su pod sadašnjim okolnostima neizvodljivi! A pored toga, ovde imate veliki i prekrasan vrt – reče Hajnrih. – Zar vam to nije dovoljno?

– Ah, to nije prava priroda! Ovde je sve tako veštačko! – odvrati Eleonora.

– Nemate vi pojma o vrtovima! – odvrati Hajnrih. – No, kad već toliko volite divlju prirodu, mogu vas poslati u Skandinaviju: tamo su – više nego ovde – rašireni tajni ogranci naše mreže. Takvu prirodu i svetlost još niste videli. Šta kažete na to?

– Volela bih, zaista, ali ne odmah! – zaključi, nakon kraće pauze, Eleonora.

– Svakako, svakako ne odmah, moramo završiti projekat! – odvrati Hajnrih. – A ako u međuvremenu budete hteli da jašete van naših kapija, dodelićemo vam pratnju! Znam da to ne volite, ali ne vidim drugog rešenja!

Kada se Ada ponovo pojavila u Sedištu, imala je lice neprobojno kao masku. Rekla je da ona nema nikakve veze s tim pretnjama, i tako je i delovala.

Eleonora se i dalje dopisivala sa svojom tetkom Telmom. Ova ju je upozorila na to da čak i dobri ljudi među seljacima mogu ponekad postupiti sasvim suprotno svojoj prirodi – onda kada osete strah pred nečim za njih neshvatljivim. Lakše oni podnose tlačenje nego suočenje s nepoznatim. Takođe ju je podsetila na to kako je rulja (proizvod brze migracije seljana u grad) optuživala Mariju Antoanetu za upravo one poroke koje *oni* latentno nose u sebi: jer upravo *oni* čine dug rep hidre, koga prevodi glava harpije – što usisava u sebe poklič narodne bune.

Tog leta Eleonora je otputovala, i nije se vraćala s puta dve godine. Imala je, za to vreme, stalnu pismenu komunikaciju sa Sedištem. Ovo je – zahvaljujući napretku Šampolionovog tumačenja hijeroglifa – steklo dodatni hipotetski uvid u sâm egipatski pratekst; dotad su se oslanjali na grčki i latinski prevod.

Saznala je na svom putu takođe i to kako je jedan Hajnrihov agent otkrio da je falsifikat *mape zla* dotični Indus poslao u azijski deo carske Rusije, u Kazahstan – zapravo, dostavio ga je u jednu pograničnu planinsku oblast jednom taoističkom svešteniku, koji je poreklom bio iz Kirgizije.

Taj se sveštenik još i pre pregledanja mape bio za nju veoma zainteresovao; žudeo je da napravi specifičan amalgam sa vlastitim učenjem – čija je glavna **unutrašnja opasnost** bila da se *tačke svetla-i-tame* prisutne unutar *jin-jang simbola* zamene i relativizuju. Zahvaljujući svojoj uglavljenosti u **oktagonalni točak** uzvišenog promišljanja svih datih mogućnosti (točak koji se kreće *levo-desno*, bez mogućnosti *ičije* prevage) ovaj „spojeno-dvoooki“ simbol nikada ne gubi iz svog „udruženog“ (sinhronog) vida **ono što je starije**: tamu koja je porodila i uzdigla prvu svetlost: *drhtavu zvezdu zore*, koja je žalom zgasla i izmestila se u zbačenu opnu vlastitog isijanja („beonjaču“) – u kojoj tada postade *tačkom tame* („zenicom“); **spust** božanskog vida u ljudsko oko: **uslov** mogućnosti prorokovanja.

Dakle, jedno samostalno svetleće oko iz-podzemlja-izletelog zmaja postade svetlo-upijajućim ljudskim okom-bez-krila! Zarad nezaborava noćno-nebeskog okrilja koje ga je podiglo, ovo zmajevsko-mačkoliko oko vrši svetlodavno pretezanje *zaprege oktagonalnog točka* ka *jinu* (tami/blagosti/neizabranosti) – ali to tako da sâm nikad ne postaje subjektom te tame (odlukom svetlo-misaone noći). Dakle, ono ostaje samostalno-svetleće oko-bez-tela: kristalno nemo-muzikalno znanje u snu, što je bez po-

sednika; vrelo postanka svakog smrtnog pojedinstva, koje odbacuje Ustoličenog omogućavajući mu da sazna ponor u sâmom srcu Prestola...

Ali ovaj putujući taoistički sveštenik se upravo bio opčinio nonotkrivenom mogućnošću da se to „dvobojno oko“, simbol njegove tradicije, otelotvori kao odlivak prauzroka: **senka one prošlosti koja je u biti dijabolična**; te da prevagom principa žestine (– koji kida zvezdane niti i divinizuje vladarevu sablast –) ovaj *tao-točak* autonomnog odlučivanja o *prezentnoj stvarnosti*, ukuca u sebe *klin odreknute stvarnosti*; tačnije: **otrovni nokat proroštva**, što zapečaćuje prašinstu knjigu sazvežđa, te sobom svezuje upute za samovođstvo zvezda...

To bi bila jedna patološka ideja o lokalnoj upotrebi ove u biti multiverzalne *mape dobra-i-zla* – ona ideja kojoj će trebati još dosta vremena da se osvedoči i možda geografski proširi, a koja svakako pogoduje zanezarenim seoskim teritorijama pod centralističkim monarhijama! Život u severnim ruskim stepama, **tamnim rukavcima vremena**, pogoduje lakom prihvatanju ove *izokrenute* vizije budućnosti – koja, kao svojevrstan supervizor mase, uključuje u sebe i mesta za sve vešte poltrone! Odatle tek sledi spektakl uspinjanja u nebo revizioniranih društvenih lestvica, od kojih su neka mesta javnog uspona mesta muklog propadanja u ponor. Dovoljno je samo jedan takav poltron da se uspne, pa da se uruši carstvo.

Više se od toga nije saznalo, niti se o tome dalje govorilo.

Kada se najzad vratila – ojačana velikim hladnoćama i obasjana polarnom svetlošću – Eleonora je bila na vrhuncu svojih umnih sposobnosti: kao da je dosegla *nebo samostojnih zvezda*. Takođe je u povratku obišla gradove severne Evrope, posebno Briž koji je toliko volela i žarko opisivala njena tetka Telma. Tokom puta je napisala:

Neitine Oči & Bunar Lete-i-Mnemozine

Neitine oči, koje – poput sunčanog časovnika – zriju širine zvezdanih obrta, te zajedno sa *trenom sabirne tišine* (u kome dolazi do zastoja njihovih dobro-naoštrjenih kazaljki) izlivaju *tečnu maglinu* uvek novoozvezdanih raspoloženja, punih fluorescentne prašine. To je prelaz izraza jedne dugo sputavane a pritom nesalomljive volje za pravdom, u ublažen sanjalački izraz nulto-graditeljskog opažaja stvarnosti! Pritom se u *nje*, što je ujedno mački i vuku nalik, javlja i izvesno *preistorijsko svetljenje ipak još ljudskih očiju – čijoj širini povratnika, ili životinjoliko-kosoj dužini, odgovara neizmerno graciozna suženost vilice: – instrument zavijanja maglene nutrine onog vremena koje tek zagrobno zadobiva svoj crtež!* To je, dakle, preciziranje – u njenom oku – smernice sile samog dara.

*Mnemozina što usta ne otvara nikada! (...)
Ona je unutrašnji sat, prepuna riznica, izvor
ograđen;
Veza sa nečim što nije vreme uhvatljivo jezikom.
Nijedne da izusti; posvetila se negovorenju. Ona
je istovremena.
Posедуje, i seća se, i sestre joj budno prate drh-
tanje očnih kapaka. <18>*

Neitine oči, kada jednom isprojektuju – na gledani predmet – vrhunac svojih unutrašnjih zbivanja, taj se vrhunac „odvaljuje“ od same te viđene stvari i vraća nazad u ambis njenih zenica. Otud i ove, na tački postignute gustine svojeg zrcaljenja, postaju „ranjene“, svetlosno-izlivajuće. Njene oči tad više kao i da ne vide, nego samo još zrače – ali sa tako uveličanom snagom svog slepo-misaonog pogađanja nutrine prisutnih stvari, da postaju nalik na crna sunca. Pri tome joj se pogled – u trenu doticanja „krcate“ dubine nekog predmeta – do te mere preplavljuje obzorjem da boji njene beonjače u plavo. I one tu još samo pronose fokus daljnih zbivanja, poput hitre

zmijolike rečice što proseca središte nekog planinskog venca – koji se ne može *s tla* sagledati.

Iako zalelujana jer posvećena daljnom bestežinskom prostoru, pokreti njenih udova kao da proizilaze iz najveće dubine Zemljine teže, te ona i u stavu mirovanja zadržava trag protoka-kroz-sebe podzemnih vetrova. A ruke su joj, pritom, kao podvodne grane što prate smer i razvoj nenadanih vodenih zaokreta. Nekad vetrokazi a nekad rašlje, što se slepački-istrajno provlače kroz čestar – da bi dohvatile svoju iskonski odmaknutu moć sveobuhvatanja. I one se – jednim sopstvenim raspoznavajućim čulom u vrhovima prstiju – kao lijane obavijaju oko predmeta.

Ona se *kao sagledavateljka* – sred gasećeg zelenog pojasa sutonske zone – ispunjava slutnjom jedne potpune promene u atmosferi. Iako sva obamrla pod težinom svetlometnog u-sebi-suprotstavljenog utiska, to jest, uronjena u dubinu sutona, ona nenadano (u bitno nepromenjenom stavu) k njemu zakoračuje, odabirajući ključni tren – za skok; uporedo: – za pokret razvezivanja njegovih usukobljenih, u-snop-svezanih zrakova. Jer tek na tom mestu gde se sve ruši ona može samoj sebi da postane shvatljiva, vidljiva za sve ostale.

Svojim *ustrajnim, bistro-zanosnim* pogledom *ona* zasenjuje čak i nezavidnost sopstvenog položaja – pogledom gotovo već sasvim mačjim. Jer, krajnje-doseglim se mirom njenih očiju najavljuje spremnost na skok; i to ka u-dalj-odlazećem svetlo-račvastom izdanku sfere, koji je – poput obrnutog korena, preživelog ogranka *stabla svetlosti* – otrgnut iz dubine zemaljskog predela. A prema njemu se i cela sutonska sfera iznova oblikuje, postajući slična *biću sagledavateljke: njenom* vrcavom uzvetar-zanosećem plamu! Jer *njen* pogled oličava zanesenost upravo opaženom nebeskom novošću, koja izvodi nju-kao-opažača iz klopke preokupiranosti radom svog za-zemlju-vezanog tumačenja. Jer lutajući znakovi jedne nevidljive prirode tek naknadno bivaju sabiti u tekst ovozemaljskog reljefa. Pritom, *oganj ove novosti* od *njih* stvara *dimnu zavesu*, vlastiti svetlosno-produžen rukavac: – putokaz preobražaja čvrste materije u *auru sopstva*, koja putuje oko mesta prvo-postavljenog pitanja o sebi. I tek time ona rafinira nit sveprotežne komunikacije.

– Šta ima novo? – upita Eleonora, izlazeći iz kočije nagnute glave, sa bakarnim uvojcima koji su se kao hladno-plameni jezičci vijorili ispod lišćem obraslog oboda šešira, te stasom i distanciranim pokretima kao u srne. Imala je dvadeset tri godine, i za godinu dana je trebalo da ozvaniči (ili ne) svoje članstvo (paralelno: autorstvo) u Sedištu držanja spojne niti tajnih akademija. Iako i dalje s likom devojčice, sazrela je: oči su joj dobile jače zračenje postavši u polutami fosforne, kao i Hajnrihove. Postala je više samouverena, imuna na Hanjrihove sumnje – one je više nisu niti podsticale niti spoticale. Nju je sada podržavalo ne više ovo društvo već nešto što je doticalo s mnogo veće visine:

Kao jelka s visine
Posmatra nas pramajka
Njeno blago naginganje
Osovina je svekolike ravnoteže
Mnogih svetova u nastajanju.

– U vrtu su posađene proletnje sadnice iz ovog kraja, a dobavili smo i fazane, crne labudove, sijamske mačke indigo zenica, pa i goleme bele zečeve! – odgovori joj s ponosom vrtlar.

– To je divno! Kao u vrtu Hekate! A da li seljaci još uvek prete? – upita Eleonora.

– Ništa naročito: šalju povremeno nepotpisana pisma, zahtevaju da vas više ne primimo! Naš plemić je od skora angažovao nekoliko lovaca da preko noći čuvaju naše kapije – izvesti je precizno vrtlar.

– Ne pada mi na pamet da ograničavam svoje kretanje. Ako treba, nosiću i ja pušku ili makar u ružičast kišobran prikrivenu sablju kad budem izlazila! – odlučno reče Eleonora.

– Izgledate mnogo bolje nego kada ste otišli! – reče joj razdragani Hajnrih prihvatajući joj ruku. – Ovde se upravo vodi žestoka rasprava o tome da li da se naši radovi i otkrića autorski potpisuju ili ne. To se svakako i vas tiče u velikoj meri. Ne znam ni sam šta da vam savetujem. Možda da preuzmete pseudonim nekog starca: bolje i to nego nepotpisan rad.

Odbor Sedišta izglasao je da se zarad fizičkog opstanka i proboja njihove zajedničke ideje – pod nepovrljnim društvenim okolnostima – mora žrtvovati lično autorstvo. Jer tu je pretnja od proširivanja Evropom loše predvođene revolucije, *u kojoj bi rulja ugrabila zvono sazrenja krhkog bića prastvoriteljke*. Njima bi se tad sudilo zbog skrivenosti. A i tako su im se radovi propleli do te mere da je autor postao **zbirna persona**. Jedino putem takve anonimnosti bi se zaštitila intima zakopane koštice zimskog ploda, koja tek treba da pusti u visinu svoj plemeniti izdanak.

– Ali ne stoji li u osnovi naših nastojanja vera u nesvodivi kapacitet svake jedinke? – upita iznenada Eleonora, koja nije bila njihov član te nije mogla da glasa.

– Vaša pozicija među nama je uistinu posebna – odgovori joj spremno načelnik odbora. – Nadamo se da razumete opasnost našeg položaja, i da ćete nam oprostiti to što ne možemo javno da obznanimo vaše postojanje i ulogu. Sve što možemo da vam obećamo je da ćemo nagodine moći da vas primimo za ravnopravnog člana, i da će informacija o vašoj zasluzi stići u sve ogranke naše mreže.

– Ali šta će od mojih radova biti objavljeno u zborniku? – upita Eleonora, posle nešto kraće pauze.

– Skoro sve! Vaš stil je specifičan, tako da će i u zborniku zadržati svoju samosvojnost. Naša briga je da zbornik bude čitan a da ipak preživi

predstojeći loš period. Isticanje naših života i ličnosti koji su doveli do njegovog nastanka samo po sebi nije mana, ali je na drugom mestu po važnosti. Najvažnije je **srce autorskog saveza**. Na kraju krajeva, nešto uvek mora biti žrtvovano.

Od tada – kada je ova mučna odluka bila donesena – niko više nije želeo da pominje tu temu.

– Ima i važnijih stvari od registra naših autorstava. A to je sam naš život. Zašto ne bismo živeli kao peripatetičari? – predloži Hajnrih. – Mogli bismo da krenemo Elenorinim stopama, i da organizujemo duge šetnje tokom kojih bismo raspravljali sve naše bitne teme i nedoumice. Umesto prašnjavih knjiga čitaćemo tekst reljefa. To će biti moguće i preko zime, ako nabavimo jelene i saonice.

Eleonora je bila veoma zadovoljna ovim predlogom, ali ipak nije sasvim odagnala strepnju; instiktivno je znala da **registar ima sopstvenu autonomnu egzistenciju, daleko moćniju od njihovih bioloških života**; te da je on lavirint koji može da usisa svakog onog koji ga zanemaruje, netačno se u njega upisuje, ili mu se naprosto odupire neupisivanjem.

Pa ipak, bila je to najlepša godina koju su stanovnici Sedišta do tada imali: puna bratskih osećanja, neobuzdane slobode uma i vizije.

Jedina neprijatnost koju je Eleonora usput imala je poseta njene sestre tog narednog proleća. Tada je ova – vidno namučena i propala – tražila da ona izađe izvan kapije dvorca, gde ju je čekao deo Zorovog novoprosirenog društva. Videlo se da to čini preko volje – po izvesnom tuđem diktatu, koji je upravo bio saveznik njenoj nadmenosti! Eleonora je bila gotovo užasnuta, ali je ipak krenula za njom radi procene novih

članova. Bila je to mnogo gora skupina od prethodne. Njih nekoliko, od kojih su bili najgori jedan neotesan momak mrko spuštene arkade – koja kao da se spajala sa zemnim horizontom bez vizije nastavka; i jedna nezgrapna devojka puna seoske lukavosti u gestovima i sa jezičcima ognja podzemlja u pogledu. Njima su se razvrat, nasilništvo i čamotinja združeno ogledali u očima.

– Imaš u nama prave prijatelje! A ujedno – ako kreneš sa nama – i luksuzno imanje u najljepšoj prirodi! – reče joj Ada u ime svih ostalih.

– Odakle vam uopšte ta ideja – upita zgranuta Eleonora – da bih ja pošla sa vama?

– Znamo da ti nisi pravi član ovog društva, da su te zbog tvoje originalnosti i odvažnosti kaznili brisanjem iz registra! Pa kakvi su ti to onda saveznici i prijatelji? – upitala ju je lukava devojka.

– Vama ne dajem nikakva objašnjenja! A inače ste vrlo površno obavešteni, i to preko moje sestre, pretpostavljam! – odvrati Eleonora.

– Zbog svog apstraktnog mišljenja i gubljenja u detaljima, ti propuštaš *sve ono bitno* što se kod nas dešava! – izjavi ista devojka.

– Nije nego – moglo bi se isto tako reći da *vi* propuštate mnogo toga bitnog što se kod mene dešava! – odvrati joj s osmehom Eleonora.

– Dakle, pitanje je šta ko od nas više propušta! – upade nadmeno Ada. – Da bi to utvrdila, dođi kod nas da vidiš kako smo opremili našu prostranu vilu! Imamo neobične kultne predmete, razne lovačke trofeje i pitome šarene zmije.

Devojka koja je predvodila ovu novu mračnu skupinu joj je zatim pružila ruku, u znak potvrde prijateljstva. Eleonora se u trenutku zbunila i iz kurtoazije joj pružila svoju, da bi ova zatim dugo odlagala da je pusti. Eleonora najposle istrže ruku, ispoljivši svoju suspregnutu gadljivost.

Opake varnice sevnuše iz njihovih očiju. Nisu se više sretali, ali je Eleonora osećala njihov bes telepatskim putem. A seljaci su ubrzo saznali da malena veštica i dalje hoda njihovim krajem – i to sa čitavom svitom sledbenika! Strah i gnev su se u njima postepeno akumulirali.

Usred tih okolnosti Eleonora je napisala svršetak svoje mitopoetske pripovesti:

– Bezimena ostrvska zvezda –

Preživeli ostrvljani napraviše na mestu svog prebega – velikom egejskom ostrvu – novu Atlantidu. I pošto svetlost sazvežđa nebo-okeanske majke ne obasjavaše zadugo ovo novo stanište – već samo napajaše limb Male Atlantidanke – oni odlučiše da ovu potonju postavu u centar novog hrama: ono mesto odakle bi se zraci noćnog sunca, **kroz nju projekciono uveličanu**, proširili na ceo polis. Ali, ona to dobi. Jer, na taj način bi se razmagnetisao unutrašnji kompas *njenog* astralnog tela, koji jedini pokazuje pravac doticanja-i-oticanja tamne energeje majke, kolabirajuće duž kružne staze svog progonstva.

U lako-propustni limb Male Atlantidanke dostrujavao je gust fluid od vremena pre postanja, i *unutar njega* se kristalisao u rasvetu postapokaliptične budućnosti. Ali, ona bi radije bila vetrokaz prolaznih zloduha nego što bi sela u zrakasto središte hrama, što sputava silu samoosvetljavanja njegove najvlastitije nepoznanice: one što preuređuje posmrtnu budućnost ostrva – na taj način da ova ne bude fetišizirana (kao potopljen grad statua); te i da ne označi kraj Stolovanja Majki – u veličanstvenom međuprostoru neba i mora.

Mala Atlantidanka, oborena samotna zvezda – **izraz tesnaca vrtložne sile** – bila je poslednji izdanak koralnog zamka i ujedno vladarka mrtvog carstva. Jer, ogr-

ničeno je trajanje loze podmorsko-razumskih bića, koja teže savršenom zdanju – onome koje na svom vrhuncu biva obrušavano u vir što potapa brodove. Ali, zarad njegovog obnavljanja ostale vile žrtvovahu svoje koralne kose, radosno ubrane zvezdane krakove: to beše poslednji njihov pokušaj orobljavanja zvezdanog neba *donjim okatim* ogledalom. Jer, nemoguće je bilo zaustaviti otvaranje školjke noći prema nenadanoj vatrenoj novosti; nemoguće je bilo navesti biserje da i dalje spava u sterilno beloj sferi svetlosti – što ne prima belege osvitnog rumenila kakvo se redovno utki-vaše u morsku penu. Tek tim razbistravanjem praizvora svih glasova – što vrši stalni pomak kroz zonu sutonje neodređenosti čovečanstva – kćer umrle pramajke biva pridodata Plejadama. Tu neizvesnost saobraćanja-u-mraku biva najzad preobražena u prostor zavelovljene prozirnosti: – prizor milionito praskozorne noći!

Oni rekoše: – Nema drugog načina da te popišemo kao stanovnika ovog ostrvskog grada, osim u vidu endemske jedinice što je nikla u srcu njegovog podzemnog hrama. Trebalo je da zauzmeš položaj na sâmom vrhu, kao zamena za majku koja je iščezla, ujedno, da budeš štit hrama od podmuklog pisara naših providenja. Sada si bezgranična nula, i kreneš li na put bez nama izdatog dokumenta, kojim se pravilno imenuje tvoje poreklo, bićeš bîće predato slučaju.

Čuvši za takvo svoje obespravljenje, u limbu Male Atlantidanke dogodio se prelom majčinog rezonantnog bića – tako da *ona*, gurnuta u **ново majčino ništavilo** (penu morskog osvita), izgubi vezu sa svojom prošlošću na zemlji (posebno, novim ostrvskim hramom). A zatim se beše bestežinski vinula u crno nebo budućnosti, razvivši svoj vodeno-plavi cvet u svetiljku noćne kupole; onu što svetli ponad ostrva, ali i spušta milosnu peteljku (fitilj) do u njegovo *sadašnje vreme* – kroz otvor na vrhu samonikle piramide Suncostoja. I samo *taj* svet, jednom zbivajući u vremenu, bi izuzet iz vremena – kao *uzorni ili astralni* svet.

Prošla je još jedna godina blaženog života u samoj palati i okruženju Sedišta.

Jedne predvečeri poznog avgusta naredne godine, Eleonora je sama izjahala izvan kapija vrta: vazduh je na proplancima bio ispunjen jatima svitaca, silnim žalopevom žaba i ushitom zrikavaca te zanosnim mirisima trava nakon kosidbe; na nebu je sijao mlad Mesec podržavajući treptavu Veneru. Rastojanje između nje i ovih planeta bilo je premošćeno **svetlom trakom izmaglice**. Kada je ova najzad zgasla i kada je već mislila da se vrati, ugledala je upaljene baklje kako se izdaleka kreću po mraku. – Mora da su to lovci ili najmljeni seljaci što kose livade – pomislila je. – Ali zašto nose upaljene baklje?

Bila je to horda seljaka predvođena gradskim proleterom Zorom – koga je prepoznala kada joj se približio pri nejasnoj svetlosti predela. Mašila se odmah puške, ali – paralisana užasom – nije uspela da je upotrebi. Videvši to, Zoro odmah zgrabi uzde njenog konja i ščepa je za ruku. Pokušao je da je svuče s konja, ali je u tom trenu osetio udar električne varnice s vrhova njenih tananih prstiju. Kriknu i otrča ka hordi seljaka, koji se – upaničeni čutim i viđenim – okrenuše od nje: još više su tada bili uvereni da je ona *otelovljenje zloduha pustare*. Pohrliše zatim ka kapiji dvorca i razvališe njegov katanac. Noćna straža još nije bila postavljena.

Seljaci su ušli u vrt – rušeći ispred sebe statue – da bi stigli stazom do samog praga raskošne palate. Eleonora je u međuvremenu dojahala do kapije vrta i ugledala požar u biblioteci. Pomislivši da je ona uzrok sve te propasti i uništavanja dobila je napad gušenja i pala na zemlju.

U međuvremenu, stražari su se organizovali i puškama proterali seljake. Stradao je jedan manji deo ogromne biblioteke. Seljaci nisu znali da se glavno blago – *sveske pripremanog zbornika* – držalo van biblioteke: u jednom prostom radnom stolu. Kada su se uverili da je opasnost prošla, stanovnici dvorca su počeli da se prebrojavaju i shvatili da nigde nema Eleonore. Hajnr ih je potrčao vrtom stazom i ugledao grupu mladih – bivše Eleonorine učenike iz sela; i među njima jednog mladića, od naj-

više sedamnaest godina, koji je na rukama nosio Eleonorino telo. Iako nepovredena, nije bila onesveščena nego mrtva.

Ne toliko zbog bezbednosti koliko zbog neizdrživih uspomena, Sedište tajnih akademija je iseljeno iz eklektičke palate Obraka – one koja je i sama tek daleki odraz ili čisto izmeštenje svog javno oglašenog mesta. A zatim je ono premešteno na drugo nezabeleženo mesto. Sve ostatke su ubrzo srušili do temelja. Ova oaza duha je nestala isto tako kao što se i pojavila: kao *fatamorgana u pustinji*.

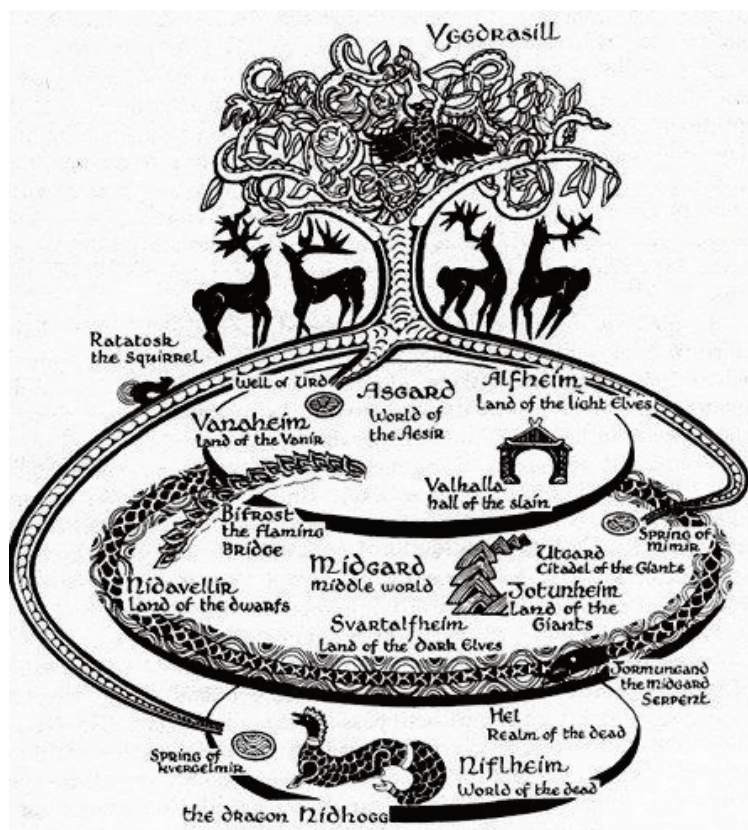
Slična je bila i sudbina **njihovog zbornika**: izvršio je – iako nepublikovan – toliko snažne *podzemne uticaje* na duh svog vremena da su njegovi *nadzemni efekti* (– procvat reformatorske umetnosti, neočekivani dometi u lirskom simbolizmu i prirodnim znanostima –) premašili njegovu (još relativno sirovu) formu kao predložka. Tako je on – izvršivši svoj samopostavljen zadatak – bio (vek kasnije, od strane svojih sopstvenih sledbenika) ritualno spaljen i na golom bregu razvejan. Zato je i nazvan *pismom kule olujnih vetrova*.

Citati:

- 1) Herman Broh: *Vergilijeva smrt*
- 2) Rilke: *Protiv-strofe*
- 3) Sen-Džon Pers: *Morekazi*
- 4) Rembo: *Kretanje*
- 5) Novalis: *Hajnrih iz Ofterdingena*
- 6) Herman Broh: *Vergilijeva smrt*
- 7) Gete: *Faust – drugi deo*
- 8) Novalis: *Himne Noći*
- 9) Robert Grejvz: *Bela Boginja – istorijska gramatika pesničkog mita*
- 10) Rilke: *Rekvijem za grofa Volfa fon Kalkrojta*
- 11) Malarme: *neimenovana pesma*
- 12) Sen-Džon Pers: *Pohvale*
- 13) Edgar Po: *Al Araf*
- 14) Malarme: *Igitur ili Elbenonova ludost*
- 15) Bodler: *Cveće zla*
- 16) Herman Broh: *Vergilijeva smrt*
- 17) Helderlin: *MNEMOZINA – fragment druge verzije*
- 18) Klodel: *Ode*

Napomena autora:

Citati pesama i proznih tekstova Eleonorinih nesavremenika, koji su se kao kakvom greškom našli u ovoj noveli, predstavljaju upliv budućeg vremena u prošlu egzistenciju, iz perspektive pripovedačkog lica.

EXTRAITS

PREVODI PODTEKSTA NOVELE

LE MAL DU GRAND FRÈRE

Extrait de „L’Horizon de Neith“

Le nom rayé de l’identité archiancienne de la Mère des temps immémoriaux est la topographie du mal qui ne s’est pas encore déclaré, ou bien la mappemonde des points pathologiques au sein de l’âme universelle – elle est donc le rouleau en langue de feu de *Sa* propre volonté qui voudrait bien s’arracher au filet de l’universel, s’enfuir de la boîte noire pour s’élancer sans retour vers des espaces de l’indéfini. Le seul qui en ait les clefs, c’est Toth Hermès, mais il n’en est ainsi que du fait que sa „blessure mortelle“ (la tache de son âme) a précisément les dimensions de l’espace qu’il lui reste à parcourir pour s’identifier à la substance de sa Mère, ce qui permettrait à celle-ci de mieux se comprendre elle-même. Car cet espace offrant des possibilités se fraie le chemin/s’arrache/s’écaille, grâce à *la disparition de la boussole* – forme initiale du savoir que la Mère universelle, surgie du chaos, possédait sur l’orientation spontanée dans le vide. En effet, la seule chose que cette sphère maternelle contenant un potentiel infini puisse sacrifier (étant fluide), c’est-à-dire objectiver, en tant que victime brûlée en sacrifice, **c’est l’information sur les tournants** jalonnant son chemin à travers l’infini.

Une formule bien trouvée permettant d’empêcher les abus du contenu de la boîte agit selon le principe que voici: si l’on essaie de l’ouvrir de force, on sacrifie un des éléments renfermés immédiatement applicables dans ce monde (et ce sont, par exemple, les cartes natales d’un terri-

toire bien précis qui, grâce à leur confrontation, assurent le contrôle absolu des éléments pathogènes de ceux-ci), par quoi cette formule est transposée d'une forme achevée, quoique inextricable jusqu'au bout, en une forme extatique ou poétique, qui a pour but la transfiguration alchimique de l'espèce humaine, non pas le contrôle de celle-ci en tant qu'espèce restée privée de transfiguration et réprimée dans son potentiel excessivement créateur.

C'est Toth Hermès qui fit une tentative, totalement échouée, celle d'entraver le mal en prévoyant l'endroit de son apparition, et cela sur la base de critères surannés, alors que le ciel étoilé avait déjà changé. Aussitôt après, il détruisit *la mappemonde du mal, rouleau contenant la volonté maternelle*, de peur que, n'ayant pas encore été déchiffrée, elle ne le trahît, précisément lui, comme le seul qui avait une tâche parfaitement mesurable au sein de la vieille élite éonique, car, à la vérité, il n'en était pas issu, s'y étant simplement faufile.

Donc, la contrefaçon stricte, non-artiste de cette mappemonde, due à Toth-Hermès, s'accomplit **automatiquement**, par le seul acte d'ouverture de la boîte, essentiellement violent, malgré la possession de la clé. Cependant, c'est Ananké elle-même qui, en tant que Nuit Étoilée, l'avait prescivement excité à tout cela du fait qu'il faisait partie de la vieille élite de l'éon (presque inaccessible au Génie de son tourbillon à elle), en incarnant précisément son impossibilité, non déchiffrée, de se renfermer en elle-même!

Afin de voiler ce qui était décelé et empêcher en même temps l'éruption du mal inhérent à la nature humaine (sortie de l'état paradisiaque, accompagnée d'incendie – fin de la merveilleuse Lémourie!) – il trancha d'un coup de marteau, en brandissant la clé – la tête/la coupole/la tour/ de la Dame de la Nuit étoilée, pour la transférer aux Enfers, où elle continue à gémir par la substance de ses racines qui annonçaient la vie. Ce

faisant, il dissimule soigneusement son côté obscur, tout en mettant en lumière celui des autres – du fait qu’il refuse d’accepter l’existence de ce qui dépasse la mesure de son bien, se transformant en mesure de son mal qui est à la fois celui d’ordre universel.

Extrait des „Divagations par les contrées des Mères“

Le raisonnement torrentiel de la Mère se heurtant brutalement contre une île laissa une profonde empreinte: registre des noms des esprits bannis, parmi lesquels *elle-même* figurait à la tête, comme *transposée par oubli* en sa propre fille. C'était celle „qui ne connaît plus sa caste ni son rang, mais dont le songe encore se souvient...“ (Saint-John Perse).

Le tourbillon de disparition de la Mère traça des ceintures concentriques de la ville insulaire: dépôts dessinés par le vent autour du noyau de *son savoir* échappé. Mais, de retour de ses randonnées parmi les étoiles, où le sceau de sa classe subsistait derrière la nébuleuse blanche la plus éloignée, elle fut proscrite, à son tour, les îliens, avec qui sa vie avait été entrelacée, *ne l'ayant pas reconnue*. Et la présence d'Eros enfant, avec qui elle s'aventurait parmi les fleurs gigantesques, se trouvait remplacée par des statues de jardin.

Un autre changement terrible s'était produit *pendant son absence*: **le recensement** des habitants qui excluait les esprits circulant dans les espaces intermédiaires entre l'île et les mondes éloignés, tant ceux du globe que ceux des parties du ciel étoilé que l'on ne pouvait jamais voir du sol de la Terre /et c'étaient précisément là les sources inéclaircies de l'hétérogénéité de l'île et des îliens, accrues jusqu'au seuil du prodigieux/.

C'est ainsi que les esprits du *revers* des Pléiades recherchèrent un autre emplacement pour leurs propres plants de végétaux intelligents et d'étoiles lumineuses: ils trouvèrent d'abord l'Égypte, puis Chypre, Crète et Délos. Et ce ne fut que là qu'eut lieu l'émancipation du genre humain s'affranchissant de la classe d'esprits extraterrestres: de ceux qui avaient descendu, du haut des cieux, les armoiries de l'archiaïeule pour les enfouir dans les profondeurs de la Terre.

En effet, les graines stellaires, que la Mère avait semées, firent émettre par les plantes leur propre lumière douce et acquérir par certains animaux l'intelligence des étoiles, ce qui leur permit de devenir humains. Ensuite, on vit surgir des édifices de l'aile nocturne de la nature, propres à assurer la vie et l'orientation des insulaires sur la planète et dans le ciel de celle-ci.

Un instant de silence – au sein de la forêt vierge surabondant de bruits – fut le dernier avertissement conseillant l'abandon de l'île. Seul un petit nombre de ceux qui s'enfuirent à temps – ceux qui n'avaient pas le sentiment de supériorité – furent témoins de l'apparition de l'étoile verte, ce qui éclaircit l'origine de l'espèce insulaire. Et ceux-là furent les seuls qui, comme conduits par elle, devinrent des Hyperboréens. Alors que les îliens naufragés continuèrent à flâner par les mers, comme des spectres squelettiques aériens: et épaves lumineuses d'autrefois ou bien des Lémours défiant le temps.

Extrait des „La Lémourie“

La Lémourie – située quelque part dans le Moyen Pacifique – était de loin plus ancienne que l’Athlantide , elle possédait *le temple consacré à la prunelle du Soleil*.

Le sommet détaché de la Pyramide, ou bien la flèche de la vision solaire renfermait **l’unité d’ombre**; c’est-à-dire, son point culminant, en faisant spontanément un détour s’abreuvait à cette source; le condor (être volatile solaire) avait aspiré, au cours d’une migration, *une nébuleuse* provenant de l’abîme du néant et *celle-ci* devint partie intégrante de son cheminement aux plusieurs remous.

Les habitants de la Lémourie étaient tellement plongés dans *l’illusion simulacre de la prunelle du Soleil* qu’ils ne s’aperçurent pas des circonstances mêmes de son apparition; et c’était **la lie des âmes autodestructives** qui tend à précipiter et à faire engloutir par le fond de tous les désespoirs la flèche de cette âme de lumière universelle la première qui ait émergé.

Le temple consacré à la prunelle du Soleil – planté au confluent des puissances souterraines, aussi bien que les habitants rassemblés tout autour, sombrèrent au-dessous du fond océanique recouvert d’algues. Ceux qui étaient trop exultés de la beauté ne rendaient pas compte de la nécessité de faire refroidir le disque solaire où s’inscrirèrent les contenus de **prop-héties concernant le globe de lumière nocturne**, sis sur le socle central à l’intérieur du temple. Bien qu’il fût causer des incendies de forêts.

Un certain nombre de survivants transportèrent le *globe de cristal et son disque* sur le continent voisin d'où ceux-ci arrivèrent enfin sur l'Athlantide. C'est que seuls les habitants de l'Athlantide – bien que privés de l'idée sur le premier créateur, avaient construit de nombreux anneaux autour du terrain destiné au temple consacré au Soleil.

Le globe ainsi transférée, émis enfin, par des rayons, son contenu – *interprété par le disque* – aux **anneaux circonvoisins**, dessina la constellation des taches solaires, correspondent tant au visage de la mère créatrice qu'aux points du mal dans la nature humaine.

Cependant, les habitants de l'Athlantide n'ont pas su extraire de cette mosaïque inanimée le fil de lumière de la mère ancestrale filant après la mort ce que faisaient les Lemours – *en plongeant dans la profondeur de sa vision d'un avenir lointain*, c'est-à-dire en rendant l'avenir à la fois agissant dans le présent et en marquant un tournant à l'égard du passé.

Extrait des „Étoile insulaire anonyme“

Les insulaires survivants fondèrent dans les lieux de leur débarquement – une île égéenne – une nouvelle Athlantide. Et comme la lumière de la constellation maternelle, céleste et océanique, n’illumina pas longtemps ce nouveau lieu d’habitation, – se limitant à abreuver juste les limbes de la petite fille d’Athlantide, – ils décidèrent à installer cette dernière au centre de leur nouveau temple: emplacement d’où les rayons du Soleil nocturne, **en traversant son corps, agrandi par la projection**, s’étendraient sur toute la cité. Mais, elle s’y opposa. C’est que de cette manière, la boussole de son corps astral perdrait le pouvoir magnétique, le seul à pouvoir indiquer le flux et le reflux de l’énergie obscure de la Mère, qui perdait connaissance sur son chemin circulaire d’excomuniée.

Dans le limbe très perméable de la petite fille d’Athlantide, un fluide épais de l’époque d’avant la genèse, et s’y cristallisait en se transformant en l’éclairage de l’avenir post-apocalyptique. Mais, elle aurait mieux aimé être une girouette indiquant le mouvement des mauvais esprits de passage, que de s’asseoir au centre rayonnant du temple qui entravait la force d’éclairage de celle qui lui ait absolument inconnue: celle qui réarranger l’avenir de l’île après sa mort – de façon à ce que celle-ci ne soit pas fétichisée (comme cité de statues) et que cela ne mette pas fin au matriacat – dans l’espace majestueux entre le ciel et la mer.

La petite fille d’Atlantide, étoile abattue, solitaire – **symbole de l’étroitesse de tourbillonnement** – était le dernier rejeton du château de Corail et à la fois souveraine du royaume des morts. En effet, la durée de la race des êtres intelligents sous-marins, qui aspirent à créer un édifice parfait – celui qui, à leur apogée, sont précipités dans un remous qui fait sombrer les bateaux, soit limité. Mais, en vue de le ressusciter, toutes les autres fées sacrifièrent leurs cheveux de corail, les branches d’étoiles, cueillies avec joie: ce fut leur dernière tentative d’asservissement du ciel étoilé par un miroir *ocellé du monde sous-marin*. Car, il était impossible d’empêcher la coquille de la nuit de s’ouvrir au foudroyante nouvelle inattendue; il était impossible d’amener les perles à continuer de dormir dans la sphère blanche stérile de la lumière, – qui refuse les marques de rougeoiement de l’aube qui imprégnaient régulièrement l’écume de la mer. Ce n’est qu’à la suite d’une telle clarification des sources immémoriales de toutes les voix – ce qui causait continuellement des pas en avant à travers la zone d’indétermination crépusculaire de l’humanité – que la fille de la mère ancestrale décédée est associée aux Pléiades. Cette incertitude des communications dans le noir est transfigurée finalement en un espace de transparence voilée: spectacle de la millionième nuit crépusculaire!

On lui dit: „Il n’y a pas d’autres moyens de te recenser comme résidente de cette cité insulaire, que sous la terme d’une unité endémique qui a germé au cœur de ce temple souterrain. Tu aurais dû occuper ta position au sommet-même de la hiérarchie, en remplaçant ta Mère qui a disparu et être l’égide du temple, défendant celui-ci contre scribe qui, sournois, enregistre nos prévisions. À présent, tu n’est qu’un zéro illimité, et si tu te mets en route, sans posséder le document nécessaire délivré par nous, et indiquant ton origine, tu seras livrée à toutes les vicissitudes.“

Ayant appris qu’elle était à ce point privée de ses droits, il y eut dans les limbes de la petite fille de’Atlantide une rupture de l’être résonnant

de sa mère – si bien que *la fille* fut précipitée dans **un nouveau néant maternel** (écume de crépuscule marin), perdit tout contact avec son passé sur la Terre (en particulier avec le nouveau temple insulaire). Ensuite, dans son état d’apesanteur, elle s’élança vers le ciel noir de l’avenir après avoir fait épanouir sa fleur bleue aquatique en une lampe éclairant la coupole nocturne, celle qui brille au-dessus de l’île, mais qui fait descendre aussi son pétiole (mèche) jusqu’à son *temps présent* – à travers l’ouverture au sommet de la pyramide spontanément érige du Soleil immobilisé. Et ce n’est que ce monde-là, ayant existé une fois dans le temps, qui fut extrait du temps en tant que monde *modèle* ou monde *astral*.

La source d’inspiration de ces deux brève élégies furent les Tries
élégiaques pour piano.

Extrait des „Maïa de Lémourie – précipité par le trou des Temps“

Les images existant dans Son cerveau, non encore prêtes à se rendre indépendantes d’Elle et par la projection sur le Chaos subir des épreuves, émettaient avec *un minimum d’énergie*: une lumière violette bleuâtre, reflet de la Rêveuse elle-même – dont le front intelligent exhalait un baume par les fissures-dans-le-tissu de sa propre rêverie: unique moyen de survie de *l’aristocratie par esprit* qui avait horreur de participer à l’accroissement de la lumière cannibalesque.

La vision de Ses possibilités d’extension s’élargissait jusqu’au moment de Son réveil: jusqu’à la chute dans le monde souterrain de toute la construction frémissante de la conscience (qu’elle avait de sa propre vie): dans celui qui engloutir l’étoile bleue tirée par la flèche d’émerveillement de l’homme immémorial pour finir par le transformer en lotus-sur-le-nénuphar de son propre marécage.

Ce n’est que là – dans l’attente de la sombre égalité généralisée qu’*Elle* finit par défaire la texture rotative de ses propres images naviguant dans l’éther: par opérer la transfiguration des pétales à l’intérieur de sa propre coralle – ce qui fit que *l’une de celle-ci* dessina la fléchette indiquant la sortie définitive. C’est ainsi que ce calice trop abondant du sommet de Son Crâne révéla finalement son point noir de l’évacuation un passage étroit pour le voyage **en arrière**, vers l’éther raréfré de sa propre racine aquatique (plongée dans l’eau).

Car *Elle*, agrandie par la projection jusqu’à la hauteur de la tour de ses propres images, couronnée d’obscurité fut ramené (simultanément

avec son effondrement terminé par l'atterrissement de la couronne) grandeur initiale. En même temps le contenu de la couronne (coupe d'ambrosie nocturne) commença à se dissiper à travers l'étendue de sa propre projection spontanée – cimetière d'images éidétiques (entrelacées sur les bords).

C'est ainsi qu'*Elle* les gratifia d'une survie proliférée dans l'au-delà, indépendante de sa lumière semblable aux grappes de stalagmites croissantes. Quant à *elle-même*, Elle disparu dans **le trou de leur essaimage**, car ce sont celle-ci qui la conduisaient depuis le temps neutre du passé vers un avenir conquis par la lutte.

Transpercement démoniaque de la sphéricité de l'île des bienheureux; un glissando, provenant d'une caverne sousmarine ayant été libéré et cela par le corail de l'Unicorne qui croît verticalement.

Et enfin, déplacement de la tour d'observation sur le toit du monde.

Tant le monde sait que dans les songes on ne voit jamais le soleil, bien que l'on ait souvent l'impression d'une lumière beaucoup plus intense. Les objets et les corps rayonnant d'eux-même. Je me retrouvai dans un petit parc où des tonnelles sur lesquelles grimpaient des grappes blanches et noires; au fur et à mesure que la dame qui me conduisait entrait sous ces voûtes décarées, l'ombre des tonnelles croisées changeait, pour mon œil, de forme et robe.

Gerard de Nerval

APENDICE

1. Le Temps humain ou solaire – flèche de la prunelle solaire qui fait résonner la zone crépusculaire de l'humanité (vers l'occident) et détermine la voie de la Nouvelle Aube (celle d'en-deça et celle d'au-delà).

Le Temps divin ou lunaire – intervalle entre les options elles-mêmes; lieu obscur d'attente du Jugement dernier. Flèche inversée de la décision solaire, la Lune décroissante: – retour dans la prunelle du panache septicolore de la flèche, ou bien, dans le creux mythique d'in/existence – qui émet alors le bleu livide de la blessure divine primordiale.

2. La distinction essentielle

a) Les taches sur la face du Soleil sont un ensemble d'esprits de génies les plus sélectionnés: de ceux qui tirent leur origine de la transplantation spontanée des étoiles des Pléiades. Ce sont eux qui furent les premiers habitants de l'île des bienheureux, à l'époque où les humains n'existaient pas encore.

b) Les tâches proportionnelles à celles du Soleil qui marquent certaines âmes terrestres et que seul l'être du Soleil peut voir, sont des signes de l'envie qu'inspirent la grandeur des Pléiades et le groupe d'esprits congénères.

Traduction:
Zoritza Hadji-Vidoikovitch

STENA MAJČINSKE SILE

(povodom filma Pitera Vira:
„Izlet na Visećoj Steni – San u Snu“)

Otmena kočija, sasvim u vlasti veličanstvenih predela kroz koje biva vetrovnom divljinom svojihkonja nošena, prepuna je krhkih, neizmerno nežnih devojaka. One, poput malih šumskih životinja, neukrotivo-neuhvatljivih u svojoj živosti, u jednom uzajamnom sazvuku, pa ipak svaka za sebe, prodorno-odsutno zure u samootvarajuće prostranstvo u koga se, svakim udahom i izdahom, sve više utapaju. Izobilje čistog prostranstva one su postepeno do te mere uronile u sebe – svaka kroz svoju osobenu prizmu posmatranja – da predela više i nema, već ostaje samo njihovo nemo zurenje u beskonačni prostor jednog nigde sebe-gubljenja u vlastitoj unutrašnjosti. Tako svaka od njih, s izrazom uronjenosti u sopstvenu sliku okoline, plimom i osekom talasnih disanja predela koje su u podudarnosti s ritmovanim zvukom kočije, doprinosi stvaranju jednog – sred procepa sudarnih im dahova – zajedničkog duha atmosfere. I taj duh, koji je osnov moći njihovog preobražajnog izrastanja iz ovog magnovenja, jeste duh konačnog progovaranja podzemne tišine, kao u mrežu ukrštajnih im rezonanci dahova, predutkane. A to progovaranje, dogođeno na nivou trena, beše izvestan zov za buđenjem (u okviru samog sna prostranstva) onog plama sagorevanja tamno duševnih esencija tu prisutnih, čiji oslobođen trepetni zvuk, kao pauzično obrnut u sebe, beše zahvatio čitavo krilato biće kočije i prožeo jejom poznatog daha nepoznatog kosti i aure nežnih devojaka u njoj. Otud one, usnule u svojoj olujnoj nepokornosti, poput čuvanog pupoljka zore u kovitlacima pred-kosmičke noći, širom otvaraju svoje prodorno-sanjalačke oči, u neizmernoj slutnji nailaska dugo čekanog a sve vreme slućenog prizora: sanjana udolina vulkanskog masiva, mesto presabiranja svih odjeka – krajnjom osobenošću svojih ovenčava-

jućih šiljaka, te demonskom smelošću gradivnog im uzlebdjenja (oblik raščupanosti što prekoračuje i samu granicu zamislivog) – čudesno sapripada jednom jedinstvanom lancu gorja.

I one tada sabirahu, u zrcalima svojih očiju, jedan odsev – koji pripadaše, iz sazvuka njihovih misli upravo ispovrnutom, predelu; te trenutačno već i prodirahu u njegovu unutrašnjost – prostrujavanjem niti slepo-odapete strele pogleda kroz sve njegove skrivene uglove. Tako one najposle dođoše do saznanja da se sam taj predeo sastoji od izvesnih – s njima kao posmatračima sadejstvenih – struna, doteklih od klupka udaljeno-zvezdanih zračenja. I tada, uspokojavajućim ustrujavanjem u ovaj fluid, što gasi žeđ za daljinom, one same, sa plavičastim odsjajem u staklastim jezerima svojih očiju, opažahu kako konture njihovih misli sve više prianjaju uz konture predela – tačnije: uz jedno, iz svedeno-geometrijskih oblika njihovih misli, upravo oprirođeno tlo, koje upravo spoznaše kao mekozeleno tlo svojeg počinka.

One se, iz naglo zaustavljene kočije, nezadrživošću poput planinske bujice, spustiše do samog izvora rečice, što zmijoliko opkoljava celo zdanje gorja – privučene, već sa znatnog rastojanja, magnetnom silom ogledalskog dna voda. I nakon što se zagledaše u ovo vrelo odražavanja neslućenih razmera onog gore, jedna srebrna, sitno-žmirkava zvezda pokazala se na trenutak, ispod vela prolazećeg oblaka. I tad jedna od njih reče: “Ove lepotom zgromljujuće stene čekale su hiljadama godina na nas*. I one, iako spram nas neuporedivo moćnije, nisu ništa bez svog ogledanja u nama, a mi opet ništa nismo bez ogledanja u vodi njenog podnožja – u kristalu našeg zavetovanja na ovekovječavanje svega ovde viđenog kroz prelivno-arhitektoničnu tkaninu naših reči”. I osmotrivši tako sebe, u vrelo ogledanja same mogućnosti za vlastitu naizmeničnu pojavu i iščeknuće, razidoše se, konačno, duž silazne drvoredne katedrale, svaka na svoju stranu – vihorom svog zanosa ponesene.

Zmijolika stabla sadržanja zvezdanih rojeva u svojim krošnjama stopiše se sa bićima ovih devojaka, koje ih izabraše, u jedan koren. Tako da u međuvremenu pridošli novi posmatrač, uprkos toga što su znali da su to devojke iz obližnjeg internata, opaziše ih, u prvom trenu, kao bića koja izranjaju iz praživotnog korenja šume – kao deo jedinstvenog kolaža igre svetlosti i senke šume. U svojoj blaženoj odsutnosti, vraćene iz ropstva jedne ustanove u element kome izvorno pripadaju, behu prožete izvesnom setom, usled svesti da ta sloboda neće trajati dugo. Pritom, njihova lica, ganuto-ushićena, uz koso-ugaonu prodornost zračee im tvrdoće odlučnosti, posedovahu aure prodisavanja mekote jedne najskrivene unutrašnjosti; te same kao da bejahu poslednji proizvod erupcije izvesnih dubinski im spregnutih htenja. Jer one, čas u odgovaranju hladnoći samouronjenog izraza svojega duha, behu kobne; čas, u odgovaranju neuhvatljivom stavu bezinteresno-otvorenog izraza svojega duha, behu anđeoske; dok im crte i pokreti odavahu jedan na-sebi-zaustavljen, vrtoglavo misaon tok: mnogostrukost odnosa u koje naizmenično stupahu uslovno razlučivi aspekti njihovih likova: – čas meki i prevojiti, čas oštri i karakterni. Svaki element na njihovom licu beše tako specifično akcentovan da uvek ukazivaše na element oprečne vizure, iz koje bi, usled tek za malo pomerenog ugla, prethodna celina u potpunosti menjala svoj izgled: – to beše nezamisliva preosetljivost lika na promenu uglova i osvetljenja! I ta fluidnost njihovih lica, što odaje jedan drugačiji zakon lepote, na čiju se polifonost ne može primeniti nijedno njeno fiksno merilo – upravo poput ovih stena u čijem su podnožju one zasele – ne može biti verodostojno viđena a da ne izazove promenu u svesti posmatrača. A ko god za takvu promenu, poput većine, nije spreman, taj niti ovu veličanstvenu prirodu niti ove devojke koje njenom elementu pripadaju, nije kadar da sagleda – jer su one, kao i ta priroda, vazda maskirajuće, diskretne. Međutim, tek usled toga što ono što (još) niotkoga nije viđeno –

pa makar to bila i zgrumljujuća snaga ovih prirodno niklih zdanja – zapravo ne postoji (tek je u stanju svoje mogućnosti), utoliko se i na ovom svetom mestu devojačkog počinka našao i jedan redak, pravi posmatrač. I on iznenada nekome reče:

– Ubrzo sam odustao od želje da ih naslikam: to bi bilo kao okameniti bujicu čiji svaki pojedini tren, onda kada se fiksira, obustavlja lanac pokretnih slika – koje su već unutar-sebe-mnoštvene. Tako bi se njihov izgled mogao rasuti na hiljadu slika od kojih ni jedna ne bi ličila na drugu. Takođe, ne bih mogao da o njima išta kažem a da pri tom ne učinim nepravdu prema sustvaralačkoj izvornosti vlastite percepcije. Ali to nipošto ne znači to da su one u principu neizrecive. Već su one samo preteća opomena za nas da sa našim jezikom nešto nije u redu – čim opstaje nad potisnućem i progonstvom one izvorno-životne sile, ili preosetne struje govora što stvara svoj vlastiti pismen tekst. I to putem zapetljavanja u šifarski znakovnik samo onih slika što su – divljakovim čuđenjem – izuzete iz prirode. Jer sve se te slike (izdvojene mitske scene) vrte oko događaja čuđenja, odnosno, oko pra-jezika čiji je koren u majci-zemlji. Sebe-svesna biljka pra-jezičja majke, iščupana je iz svog pra-kamena i premeštena u jedan veštački uređen te nasilno ograničen prostor: – kulu priznatih zakona sintakse. A to sve beše uradio izvestan zloduh: vrh društvene moći, u svojoj beznadnoj težnji da u njegov beskrajno neživi mehanizam upregne i ukroti, te da do kraja iscrpi onu tajno-životnu silu što se ogleda u biljno-vilinskom svetu bestrasnog ushita prolistavanja. Tako oni neprestano dobijaju samo kosture i ljuštore jedne sile koja im venući pobedonosno izmiče!

Posmatraču su se najviše urezale u sećanje tri devojke: one koje su se, u svojoj polu-igri, često nazivale mojrama, i koje su – isto kao i mitske suđaje kojih, shodno mesečevim menama, beše tri – nosile lovorove vence na glavama; dok im haljine, oblika cvetnog zvona, behu bele – jer su odgovarale sablasnoj mesečevoj koroni.

*

* *

Lik prve među njima koja tu beše naišla, a koju zвахu Ingrid, predstavljao je živ primer jednog neuobičajenog spoja: u njoj kao da su se sudarali i ukrštali mačkoliko ptičji i oduhovljeno inteligibilni elementi, te su se još uzajamno pretapali – na klizavoj površi svojih prelazno-ugaonih momenata: to beše lice istovremene nepojamne blagosti i nepojamne oštine karaktera. Zadržka plime njenih misaonih tokova kao da beše predušlov njihove elegancije u ispoljavanju, dok njena tišina kao da beše tačan izraz onog što ona (– budući da je to nešto, kao njome još nerođen plod, zaštićeno belinom sopstveno-energetskog ovoja –) još nije u stanju da izrekne. Otud je svaka moguća misao o njoj bila osuđena da bude ako ne odmah poništena onda prekrojena, izmenjeno akcentovana. Jer zračenje njenog čistog prisustva ne beše drugo do li obris njenog beskonačnog udaljavanja. Shodno tome – ona se čitavom svojom figurom uginjala pred svakom neznatnom malenošću koju bi usput susretala. A u stanjima zamišljenosti, prilikom počinaka, kao da imaše otuđen odnos spram sopstvenih ruku, koje – vetrom zalelujane grane – nehajno odlagaše na tlo. Tada one – besputne – ispoljavahu neku sopstvenu inteligenciju, kakva pratiše proces njenog razmišljanja – često mu skretajući predustrđen tok.

Tu su bili i vanzemaljski elementi njenog lika: – na temenu zašiljena lobanja, što gradi trouglastu vilinsku konfiguraciju sa šiljatim vrhovima ušiju, kao i sa kobno joj iskošenim rubovima očiju – a što sve skupa stajaše u okomitom uglu sa dugačkom i oštrom linijom nosa. Uz to, njena preprozirna misaonost, što odgovaraše dim-plavičastim odsevom uokviranom sivozelenilu očiju, kao da beše samo odjek njenih, iz srebrne izmaglice periodično palećih, ognjeno-bakarnih žica iz kose – koja beše meka, preživa i presjajna kao šumska živica: to beše kosa što se svakoj

nametnutoj jednoti oblika opire samom bezbrojnošću svojih odbeglo-malenihi slapova. Krajevi njenih očiju, dugački kao u drevne Egipćanke, kosi kao u Skandinavke, i još položeni u duboko uvučen prostor – između srazmerno im dugačkih zmijorepih obrva i jače istaknutih mačkolikih jagodica – uslovili su izvesnu prebogatost usebi-prelamajućih zračenja; jedan pojas višeznačno prelivajućih linija i senki, koji čini njeno u-sebi-obuhvatno vidno polje – koje raspršen zrak vlastitog pogleda usisava nazad u ponor njegove prekomerno raširene zenice.

Kod nje beše ujedno prisutna i antička stamenost figure i izraza i jedno gotovo neizbrojivo haosno mnoštvo: – zaigrano svepresecajući, presitno utkani pod-elementi, koji sveskupa davahu vetrovitost njenom liku; – olujnu atmosferu u kojoj i ona beše, vihorom svog beskrajno odgađajućeg bitisanja, periodično nestajala. Filigranska građa njenih ramena, odnosno, sitno-senkoviti duborez svih telesnih zglobova, koji imahu prenaplašeno šupljikave čašice, beše ono što njenoj figuri već i u stanju mirovanja davaše nagoveštaj pokreta: – izraz čežnje za otisnućem, iz stava zanemele prikovanosti, u unazadno prostranstvo kakvog ptičje-primatnog života. Kao i u drevne Egipćanke: plemenito preizdužen stas u struku ne beše na štetu njegove ovalne oblikovnosti, a istovremeno još stajale u harmoniji sa njenim u visinu izduženim temenom glave, te sa nemalom dužinom njenih prozirno-tananih prstiju, čija šaka kao da se poput palminog lista produžavala iz vretenasto-duguljaste grane palmine.

Stalna napetost između zglobova i muskulature kao da izražavale spremnost njene volje za pokret nulto-idejnog sebe-stvaranja – i to volje koja ostade zapretna u lomno-zračnoj šupljini ispod stroge zaravni čela: upravo poput fitilja duha, koji tinja u pećini zrcalom preokrenute konstelacije neba. A to je plamen koji konačno ugušuje samog sebe u dimu vlastite tvari, ali koji, s druge strane, oslobađa prostor za jedan obnovljen krug udaha i izdaha, za stalan protok jedne spoljno-vetrovne struje, i to

kroz samo središte njenog bića: – tačnije, sve do najskrivenije patničke dubine njenog daha, koja beše predodređena za potpunu izloženost neizmernome! Upravo otud sledi trijumf, u vidu prolaska vodošumne struje sveg noćnog prostranstva – kroz srce-pulsni filter njene podzemno-pritegnute jer dnevno samousukobljene aure. A to je ujedno i spust mlazeva polarno-cvatuće svetlosti, kroz njeno teme, sve do u prednje-čeonu komoru njene uvek iznova preoblikujuće atmosfere srce-govorne promisli. Dakle, trijumf prolaska njene – iz tačke beskrajnog otuđenja unazad sebi dozvane – volje, kroz žičani instrument jednog iznovnog (pečata ratoborne davnine razrešenog) stvaranja.

Sasvim čuderno je bilo to kako je ona svaku situaciju svoje prepustenosti nemerljivo surovoj igri slučaja (– a koja beše rezultat njenog nesvesnog odricanja od svake svoje nasleđene premoći –) pretvarala u snagu unutrašnjeg preobražaja. Jer ona se time dovodila do onakvog stanja prekomerne ranjivosti koje je bilo uistinu izlečivo samo putem povišene mere njene osetljivosti: – otvorenošću za saznanje nečeg nepremostivo dalekog što (po njenoj slutnji) stajaše u osnovi bliskog udesa. A upravo to spoznato, kao apsolutna novina, pružaše potajnu ekonomiju bezoslovnog življenja, ili lebdećeg održavanja nad rubom propasti: – nad voodoo-draznim likom sopstvene još nespoznate smrti, iz čije se neizmerljive dubine jedino po sebi crpi sam beskonačni život.

Njoj, kao i prvoj (trećoj) od mojri, Lahesi, za lično simboličko obeležje odgovaraše srp mladog meseca: – polukružna posuda, zrcalo što predupređuje ideju susedstva – između nje i majčinskog kosmosa. A sam srp, što podržava zvezdu njenog sopstva, beše u pranebo uznesen otisak jedne skrovite doline – vodošumno udubljenje najvišeg planinskog vrha; taj srp beše sveujedno i otisak morske pećine, što stvaraše eonski nepromenljiv klobuk gigantsko-talasnog sudara. I tek tim putem od mesečevog srpa postade lira: instrument uskrsavanja jedne potisnute jer strahotne uspomene – na tren praljudske uronjenosti u svo vasijsko neizmerje.

Drugu koja se pojavila, a koju zvala Irma, kao da su oblikovali ujedno skladno ritmovani i skokoviti zvuci prašuma. Nosila je u sebi nešto divlje i mitološko, a istovremeno i civilizacijsko, visoko manirističko. Beše toliko malena i sitna, a povrhu svoje ljupkosti još do te mere skladno oblikovana da beše nalik na igračku ili nešto bestelesno, samo nacrtano. Imala ja krupne tamne oči eonskog prasjaja i veveričjeg bademastog oblika, smeštene između visoko izvijenih obrva i blago istaknutog ovala jagodica, sa unosećim kontrastom njihove presvućenosti kožom snežne mat-beline.

To behu oči sveobuhvatno animalne duševnosti, u kojima ničije pojedinačno bivstvovanje još ne beše izlučeno, ali i oči jedne, kod većine ljudi inače izgubljene, sokolske oštine brzo-poglednog razlučivanja. Njeni pokreti uvek su oscilirali u ustaljeno-polukružnim ritmovima nepažljivog uzimanja zamaha za naglo-uzvodni pokret: – izlet u grčevito novoosvojen prostor za-sebe-tražene slobode opredeljivanja; to behu, kod nje, oscilacije između monotonih ritmova kolektivne prirode i istupa ka prkosnom obeležju svoje sopstvene prirode. Za razliku od Ingrid, u koje glas beše čas dečjezvonki i melodijski, čas dubinom odzvanjajući, čas prigušen ili blago odumirući, čas prebrz, preoštar ili preodsečan, a usne joj tek govorom dobijale određeniji srcasti oblik, Irmin glas beše ptičje poletan i šuplje-akustičan, i čudesno, uvek nekako već unapred skladan. Ali istovremeno tu beše i vrlo klizavih amplituda – koje kao da izražavahu njenu teskobu, ili tek poluartikulisan najdublji otpor u odnosu na jedan prekomerno uređen i preosvetljen prostor: – zagrađen prostor na nju još za detinjstva bačene mreže: to beše zlokobno granje svejezičja, stanje predstvaralački umirenog haosa, izraženo u vidu dominantne slike njene majke koja beskrajno umilno nju zarobljavaše. Ali, njena pobuna kao da beše još nezavršena, i otud, čitav njen karakter mutan: kao da je odvlačeća sila korenja, u vidu potisnute uspomene na svet u kome vladahu

majke, bila nesrazmerno veća spram svakog njenog dugo pripremanog pokušaja osamostaljenja. Jer on bi uvek ostajao samo kopijom mogućnosti jednog pokušaja, kakav bi za cilj imao osvetljenje rane u srcu majčinskog kosmosa: – one koju zadaje rad njenog klatna. A to klatno je ujedno i krst-vreteno što iscertava presek svih mogućih puteva/vremena, te koje odatle izvlači prekretnicu – ka svemu raskidnoj, prostorotvornoj budućnosti; zapravo: branu povratka u raj svedoživljenosti, zarad njegove zamene s čudom sopstvene novopoetske izrecivosti.

Nerazmršeno i gotovo netaknuto je od njene strane (ukoliko se ona tu poistoveti sa Klutom) ostalo klupko zvezdano-jezičkog tkanja; a blagotvorni učinak svemu osovinske zvezde-pokretnice, što jedina mnogostruko suočava i prepliće svetlu i tamnu stranu mesečevu, ostade zamrznut na svom preletnom pokretu. I ona sama otud ostade na tome da oblikuje svemirsku posudu sakupljanja hladnih mesečevih suza (od kojih svaku čini zasebni događaj nečije smrti); te da, na samom kraju, izlučuje nit dovoljno tanku da se provuče kroz lavirint prve svetlosti, zvezdano praklupko, ili majčinu čudovišnu zagonetku; te da, preobrazdom kanibalističkog karaktera te iste, stvori obrazac novojezičkog tumačenja mape noćnog neba. I tek bi ta nit bila srebrni jednorog, instrument za otkrivanje jednog istovremeno novog i starog, jer niotkoga još rasvetljenog, redosleda: – plana za zvezdano paljenje i gašenje. Ali, i on sam bi – kao tek njome obelodanjen patent istovremenog stvaranja i skladištenja stvarnog – ostao da stoji pod nerazlomljenim pečatom. I u tome bi bio onaj važan deo njene zasluge.

Njoj za lično-simboličko obeležje najviše odgovara polumesec moje Klote, koji ujedno beše faza buđenja u noći zlokobne vodene nimfe; kojom, kada neko biva odmamljen, tad je ujedno i osuđen da poput barke drevno-sutonjeg sunca potone, te da bude odvučen grabljivim granjem, podvodnim rastinjem njene neumoljive volje – uobličene u krajnju zlo-

presudu. Jer, nemilosrdno tu biva osuđen svaki zavidljivac-prema-životu da bude odvučen sve do pećinskog bezdna voda, iz koga izvire zvuk jarko-svetlosne kobi te iste nimfe; a to je pra-zvuk, kao smrzlo-uslikovljen eho više nedozovljivih vremena majki.

Treću koja beše naišla, a koju zвахu Margo, kao da je oblikovao sam senovito-meko-magličast i ujedno suzno-kameni Lik Mesečev. Lunatička lažljivost, iskričava vragolastost te nadneizrecivo preživotna ljupkost behu kombinovane sa jednom krajnjom odsečnošću i hladnoćom karaktera: – kameleonskom ljuskom njene pred-svesne samozaštite spram za nju razornih zakonitosti spoljašnjeg sveta – prema kojima, usled leda svoje čiste ironije, zauzimaše tek beskrajno bezličan, pasivno neutralan stav: otud i njeno lice – sred čiste kobi uobličeno – često imaše hladno-besan, jezovito natmuren izraz. Vazdušasta konstrukcija cele njene figure kao da od čiste misli beše sagrađena, a beše udova građenih kao u srne, te joj korak beše lako-preletan, blaženo krupan kao u deteta. Ona cela kao da pripadaše nekom davno iščezlom svetu zračne zgusnutosti svih minijaturnih, lucidno misaonih oblika. I dok je, samouronjenog izraza – sa očima koje u sebi sadržavahu presek godova, te koje kao da upijahu svoju sopstvenu svetlost – lutala kroz guste šume stoleća, glava joj je izgledala kao skrušena čašica cvetnog zvonceta što se u predvečerje sklapa nazad u tamninu sopstvenih opojnih sokova. Ali izbliza se moglo videti i to da njene oči /tamno-zračne, uzano-dugačke, introvertno položene, uz posedovanu blagu specifičnost oblika donje ivice – crta što izražava žal na Licu Mesečevom/ ne izražavahu drugo do produženu jeku /uz obližnju liticu oborenog/ mrtvog stabla. Upravo poput proletnjeg precvetavanja još sasvim svežih cvetova, usled sanjalačkog izobilja vlastite čašice, behu i njene oči pune slutnje svoga postživotnog klijanja. Ali, one dugo zadržavahu tu slutnju u svojim tamnim godovima; stoga behu životodavni krateri, što vrše zakrivljenje putanje prvo-odaslate sile.

U njoj – poput Adrasteje Planinske – beše beskrajno neuhvatljiv pokret vetra, što ispunjavaše međuprostor vode i stenja, a koji se survava niz strminu ispraćaja senovitog daha Mesečevog; te odatle, snagom bezosvrtaja, stremlje k drugoj obali, ili obzorju akumulacije svemu preokretnog, hučnog penušanja. Otud njen tanano-zvonki glas često beše pomalo potamnjen, ili vraćajući završnom notom u dubinu; tj. na put zaobilaznog pronalaženja svojeg tamno-duševnog otvora – koji je otvor samoprobijelnog luka njome još nikad dosegnute jasnoće svesagledavanja. Jer njen pokretač, od kojeg se tu zauvek s ljubavlju okrenula, beše duh Starice, javljen u liku punog Meseca, što se žalno nadvio ponad maglom obavijene nizbrdice – a koji nepopustljivo nagoni putnika na zaborav dogođenog. Ali, to samo na taj način da ga pritom nadahnjuje na obnovu sećanja na ono još nedogođeno. To je prisećanje na – pod maskom poslednje izgubljenosti prikriiven – putokaz graditeljske budućnosti: – onaj koji u svom neosvećenom vidu počiva u neizabranoj ili prenatrpanoj prošlosti. To je zaleđen izraz u trenutku prikazujućeg naličja stvari, koga može da oslobodi na njihovu površinu još samo mojra Atropa, ona što preseca uže sudbinskog tkanja: – „ona koja se ne osvrće“, „neumoljiva“, od svih mojri „rastom najmanja, ali i najstrašnija“ (R. Grejvz)

* *

Beše došao trenutak kada je trebalo da se odvaže za put uspona na Viseću Stenu. Dobile su odobrenje za svoja planirana geološka merenja od glavne mlade učiteljice, koja je baš u tom trenutku prelistavala album umetničkih slika, i bila pod snažnim utiskom Botičelijeve Venere: spokojno-blage, ali i distancirane, okrenute od ljudskog roda, i uprkos neumoljivoj sili svog prizemljenja. Nju je u istom trenutku povezala sa Ingrid.

Osim njih tri, pridružila se, iz čiste radoznalosti, još jedna debeljuškasta devojka, po imenu Edit. Ali, one ne behu znale zašto njihova verna prijateljica Sara nije došla. Ostala je u internatu jer je bila od strane upraviteljice kažnjena zbog nedozvoljenog širenja „pesimizma“ među učenicama – zbog toga što je umesto propisanih stihova naučila ovaj: „Jer, mi smo samo ljuska, samo list: a sve se u nama oko ploda vrti, oko preogromne smrti.“ (Rilke). Slične stvari su izvodile i druge devojke, ali je Sara, plemenito uzane glave, bledeg ovalnog lica s krupnim srnećim očima, bila siročić, te je sav upraviteljičin gnev, kako zbog njenog tako i tuđeg držanja padao uglavnom na nju. I kako nije bilo drugih interesenata, i pošto nije ostalo još mnogo vremena do zalaska Sunca, Margo se prva odvažila da upita mladu učiteljicu da njih pet, računajući pritom i na stariju profesoricu algebre, koja bi im se kasnije pridružila, krenu bez uobičajene pratnje.

Prošavši kroz dolinu punu sudarnih mikrokonstelacija (– koje su jedan skupni proizvod raznorodnih cvatnji, kakve izatkavahu prozirne lepeze iz svojih odmetnutih malenosti –) četiri devojke se konačno zaustaviše pred samim gigantom: to beše venac gotovo vanzemaljski rezbarenih šiljkova – koji, svojim neuređeno-razbacanim oblicima, obitavajućim u jednoj sasvim nemogućoj istovremenosti spreznog opstanka, beše ujedno groteskan i strahotan: groteskan, jer je pred njim sve drugo življenje, koje stalno k nečemu stremi, a pritom ne opaža ispunjenje života u samodovoljnom biću planine, postajalo besmisleno. Zato, Margo, penjući se sve živahnije, ali videvši kolone ljudi sa velike visine, iznenada reče: – Pogledajte, izgledaju kao mravinjak! ...zapanjujući je broj ljudskih bića koji žive bez ikakve svrhe!? Ali – možda oni obavljaju neku funkciju koje ni sami nisu svesni! Irma se zabrinuto zagledala u podnožje; Ingra bi, međutim, na kraju mirno dodala: – Sve otpočinje i završava se na tačno određenom mestu i u pravi čas! Jer: planina živi smrću kosmičke ličnosti, čije

je ime ostalo neizgovoreno; ona ima bilo što zrači sopstvenom tamno-svetlosnom energijom, uvek iznova oslobađajućom s Lica Mesečevog što žali za onim dogođenim u davnini, povratno dourežanom u vlastito joj stenje; dok svetina, u dalekoj dubini podnožja, živi nad smrću uvek onog nemoćnijeg drugog – ostajući u isti mah bespomoćno zavidna spram onog naslućivano višeg, a zaviseća od onog još nižeg, i time nužno uvek za stepen manja od svoje sopstvene mere. A ujedno beše strahotan, jer sve ruglo staza njegovog podnožja – nemerljiva gnusoba uvek ponavljajućeg obrazca jedne uvek iste pojave nasilja, proizilazeća iz plamena teskobe kakav tinja unutar ideje nužnosti vlastodržnog opstanka, obelodanjena u vidu krajnje zlo-ispovrnute sile međuljudskih previranja – beše kao cena sopstvene nadvisine, već po kobno-andeoskoj nužnosti datoju u svojem pretpočetku, predodređena da se desi. Zato je planina praobavezana da u sebe nemo upija, pamti, te besano svedoči o svakom nepojamnom užasu, koji pogođene žrtve među živim stvorovima jednostavno kameni i neprijetno dodaje njenom kamenu – kako bi premašajem mere onog ukrštajnog, božansko-ljudskog trpljenja svoju sopstvenu nadvisinu iskupila. Tako iznenada nekim doživljeno bilo planine naterava svo latentno zlo, što lebdi u vazduhu njenog podnožja, da se oda: – na taj način što će biti, do samog kraja, isprovocirano da se ispolji. Bez obzira da li je u pitanju iz nečije obesti ranjena srna, ili negde zatočena i mučena devojčica, sama ideja za takav jedan čin gubi snagu onda kada se ispolji. Jer kosmos tada, već u istom trenu, sa beskrajnom oštrinom tačnosti reaguje na nju – pa čak i onda kada se čini da čitav svet protiče mimo takvih događaja, kao sa gotovom namerom da ih sasvim prećuti i sakrije, te da stvori privid u svesti onih kojima se takvo što dogodilo da im se to nije nikada zbiljski dogodilo! Jer, ono što ostaje bez poredbe u spoljnome svetu, biva po pravilu već isključeno iz stvarnosti, ostajući zatočeno u gnostičkoj kutiji: – mestu neoslobođene snage za sveprevladavajuću, nesvodivo pojedin-

stvenu reakciju izgnanika. Dakle, s jedne strane, planina kao provokator još praiskonski u čoveka usađene želje za prekršajem kosmičkog zakona, i, s druge strane, ona kao strašni nemi sudac ideji takvog čina i počinio-cima takvog prekršaja. Ali upravo zato sebe-(ne)-svesna duša prirode traži sebi dalekog sadelatnika i sadoživljavaoca – u nečem suštinski još neoživljenom, ledeno prausnulom: – u Licu Mesečevom.

Zato mesečevo bledilo, što najavljuje čas skorog svitanja, eliksirskim suzama spira taloge mračnih sećanja, te zaceljuje rane posred bića njemu žrtvovanih zvezda – koje mikrostraklasto iznova procvetavaju; i to upravo s mesta svojih bivših potpala – proširujući pritom svoj bol na poljane kovitlanja mlečne prašine. A to je prvi put svežinom zore prodisavajuće sunce-u-noći – kao da jedan do tad neopažljiv svitac prosvetli zgusnut mrak unutar stihijske svetlosti, što dolazi od onog poznatog nam prastarog – tiranski vlastodržnog – sunca. I nije li upravo taj smrznuto-plavetnom aurom obavijeni svitac – ružin tajnovito samooplodni plamičak – nastanjen u drhtavo-razlomljenoj krošnji mrtvog drveta, koje beše putokazno za strmi put što vodiše do Viseće Stene? Jer, to je jedna ponad svega uzvišena stena, kao prazno-ekranski bez-ulaz u prirodno zagrađenu pećinu. A sam njen napukli zid zrači svetlinom nagoveštaja jednog mnogo ljudskijeg prostora, skrivenog posred dubine mraka tog istog – strahovito neljudskog – bića pećine. Otud to putokazno drvo stoji na zakovanoj tački, skretnici vetrova – koji se svi skupa, svojim tugaljivim zovom spuštajućim sa najvećih visina, međusobno otimaju za prilaz ovoj najnepristupačnijoj steni.

U kakvom samo protivrečju stoje malena sila cvetnog kolutanja, zaklonjena udubljenjem ove preizložene krošnje, i okolna atmosfera kao dvo-ulazno-izlazni, dijagonalno-presečeni zbir sudarnih atmosfera od sve četiri strane sveta! Kakva napetost izazivanja provale sitno razgranavajućih sila listanja, suzbijenih groznicom ove krošnje – koja se pred gromnim udarom grčevito zatvorila u sebe!

Njegove najviše grane, usred prekomerne budnosti, sanjaju o budućem rasplitanju svojih sićušnih sila, koje bi se, konačno raskorenjene i u-beskraj-otisnute, sasvim neopažljivim silnicama ubrzanja rasule po noćnom nebu, te ostale da plove u odsevnoj sferi, lađi zapada: – podsvođu koje je smešteno unutar zidina nepromenljivo fiksiranih sazvežđa. A svaka se zasebna zvezda kupa u voštano-plavoj koroni vlastitog samosagorevanja. Jer, to su upravo one korone koje odzvanjaju – poput zvona – unutar sebe, i to kao kroz jedan vetrom iskrzan prostor: – hodnik svodova podignut unutar zvezdane plašt-kupole, i to one koja je satkana vrhom najezde sopstvenih iskrica – u vidu svaki put drugačije obojenog kristala. Jer svaki taj mikrokristal drobi – svojim ubrzanjem – graničnu prepreku onih makrokosmičkih celina na koje u svom večno-nastavljajućem putovanju periodično nailazi.

* * *

Kupola noći bi se tu (po njihovoj pretpostavci) kao prozirno-sveobuhvatna čaša nagnula ponad (od nje otpali) predeo. To beše predeo koji, kao prema zapadu uspinjući, odiše slutnjom sunčevog posmrtnog odseva. A ono što je tu, zajedno sa ovom sutonjom sferom, u podzemni svet odbeglo – a to su večernji izdasi mnogih cvetova udoline – ostaje i dalje, za pogled zemnog posmatrača, dostupno: uokvireno u raspon – koji traje između uske pruge dima, u kojoj gori zaostatak ove davne zemlje, i još uvek nepromenjenih visećih sazvežđa. I taj okvir ispraćaja nečeg suto-nje-odmetnutog teži da povрати to odmetnuto, tako što sanjarski sebe projektuje u najdalje tečne magline, u kojima se ogleda tek on sam – kao sazdan po meri blistanja toga fluida. A ta maglina zrači nadom jednog još uvek nenaslućenog prostranstva za nebesku igru; te je ona isto što i spirala paljenja-i-gašenja koja nema vrh i dno, dakle, obručea kupola, ili sam

njen vršak koji je putujući otkaćen: – zvezda-zveketnica, što jedina diše u mestu preseka onoga što je u slobodnom prostoru inače neukrstivo, a što je silom gornjeg stešnjavanja donjeg ponora, u-vakuum-sabito; – dakle, ona, kao jedina zvezda što diše u dnu ponora što guta belinu sebe-najave svake samotne zvezde. Tako je i ona kao najodstojnija uhvaćena u klopku sprežnog tkanja – mrežu zarobljavanja blaženo-samotnih zvezda; jer na taj način sve one bivaju primorane na gašenje. Ali, uporedo sa njima lančano se ruše i sve ostale – u nebo-ogledajuće crnilo onog jezera u kome biva udavljen i poslednji im odjek.

I zato one kreću iznova da podižu ram kosmičkog vretena, kostur svoje rastući pokretne ravnoteže: – radi preobrazde klupka vlastitog im tkanja, otpalog iz srca umirućeg sunca, u svetlost jednog drugog, razgranatijeg sunca – kakvo je sazdana od bezbroj ogledajućih svetlucavosti; zapravo: od žive niti jedne preprozirnosti koja ni samu sebe više ne vidi. A ognjeni zaostatak te grudve, što daje podsticaj svakom novom životnom pokretu, beše u dolini istočne strane sakupljen i stvrdnut; i on sam – kao bačena kocka – preskače na ponorno mu oprečnu, zapadnu stranu. Jer, to je ona strana snenog pranebo-okeana bitisanja što oličava svetlosnu tišinu kakva stupa tek nakon velikog potopa – a od koje tek započinje plovidba u trajno zaklonjenom mestu; dakle, plovidba kakva bi tek od bistrine pogleda jednog zasenjenog putnika mogla biti predvođena! A to je pogled koji bi se najpre svio u školjku zelene ostrvske uvale, da bi se (– kroz svetlost sopstvene dvostruke prelomljenosti, usled munjonosnog uvida u čudo njene potpune rasklopivosti –) odmah unutar nje i rastočio. To beše ostrvsko-pećinsko mesto uzimanja zamaha za svaki visoko rizični poduhvat pretraživanja.

Takvo beše njihov opažaj svetlosnog događanja neba i zemlje jugozapadne strane Viseće Stene. Ali, videvši po prvi put i drugu stranu ovih visova – severoistočnu, koja beše pusta i sablasno okamenjena – Ingrid je konačno mogla da kompletira i otključa smisao kolažne mape čitavog krajolika. Jer, tek na toj drugoj strani, pronalazi ono dugo traženo a samo u snu viđeno, otcepljeno breg-ostrvce što odgovara metorskoj rupi, ostalaj u valovitoj nizini cele jugozapadne strane – što je sa svih strana oivičena bezbrojnim životom. Tada ona shvati da je čitav predeo jugozapadne strane izvesna podtekstualna mapa, sa nedostajućom kockicom držanja ključnog mesta njenog tumačenja, i to odmetnutom na severoistočnu stranu – a koja je mesto potpune sklonjenosti samo za onog koji je kadar da uz pomoć nje sustvaralački isprepisuje čitavu širinu naglo-zaokretnih vizura krajolika. I usled iznenada shvaćene sprege između udaljene sile pokretanja svog daha i moći svog rastumačenja ove viđene zagonetke, prodoše joj kroz glavu ove reči: „Ko zna udisati vazduh mojih spisa, zna da je to vazduh visine, jak vazduh. Za njega neko mora biti stvoren, ili je ne mala opasnost da se u njemu prehladi. Led je blizu, usamljenost stahovita – ali, kako mirno leže sve stvari u svetlosti, kako se slobodno diše, kako se mnogo oseća pod sobom!“ (Niče). – O, kada bismo samo mogle ostati ovde i po noći, i na miru posmatrati pun Mesec! – uzdahnula je tada Irma kroz sve tri.

Popodnevno brujanje doline podnožja kao da se odjednom dovelo do glasovnog uspona, odbivši se, kako im se svima učinilo, o bleđi lik punog Meseca i njegovu sablasnu tuđinu – dobivši pritom na ubrzanju, te ujedno se prelomivši na pregršt lutajućih melodija poteklih od, iz dubine dolinskih čašica, zbirno-izdahnutih zveket-kristala. I taj obrušavajući rasazvuk, odbijen s visine zlosrećnog susreta Mesečevog kamena, beše doveo do ponovnog sudarnog ujedinjenja kristalnih segmenata istih tih ptičje-melodijskih linija – i to sve do njihovog komešajućeg uskovitlavanja na rubu poniranja u onu dolinu koja je u sebe bespovratno upijala

svaki, s strmina kliknut, zov. Kovitlanje zbrke ptičjih zvukova, što beše u sadejstvu s nadolazećom jekom glasova iz odškrinute planinske pećine, postade sve jače, prešavši u huku koja je poput vode počela da udara i navire uz okomitu Stenu: više je bilo nemoguće razlučiti zvuk vetra od zbirno-ptičjeg zvuka. I budući omamljene ovim naglo poletnim haosom zvukova, u kome kao da je bilo i nečeg odmamljujućeg, sve ih skupa u trenutku već savlada san: u njih četiri zaspale, hučno-penušasto je ustrujala jedna bujica, izvukavši, za trenutak, njihova eterična tela kao svilenu bubu iz odbačene težine čahure. Tada se sve skupa, kao po jednom unapred odbrojanom trajanju sna, probudiše. Beše samo jedna – Edit, njima iz znatiželje slučajno pridružena – koju to ne beše potpuno zahvatilo te koja se na vreme prenu. Krik neljudskog straha prolomio se dolinom: jer ova devojka beše upravo videla prve tri, kako bosonoge, ćutke-saglasno, i ne obazirući se na njene dozive, kreću da se golim rukama penju uz strmu šikaru najgornje litice, grčevito se hvatajući za šiblje, kao što to čine slepci u mraku – konačno i nestajući, prateći pritom u korak Ingrid, u purpurnom oblaku koji je iza zida odškrinute pećine najednom istrujao, obavivši pritom i celu spoljašnju stranu Viseće Stene.

Šta se dogodilo na Visećoj Steni? (početkom 20. veka, na dan Sv. Valentina, u južnoj Australiji <1>).

Zajedno sa strogom i visprenom profesoricom algebre, koja je (– kao u kakvom dionizijskom transu? –) bosonoga i u donjem vešu hitala u susret Steni (– iako se učenicama bila tek kasnije pridružila, jer je čitala knjigu u podnožju Stene dok su one gore još spavale –) njih tri su nestale bez traga. U malom prenaseljenom mestu gde su se svi poznavali nije bilo nikog ko bi ih neprimećen mogao oteti, a tela u podnožju nisu bila nađena. Posle sedam dana pronađena je onesvešćena Irma, nešto niže od mesta njihovog nestanka, iako je na tom mestu sve do pre tog dana nije bilo. Iako je imala nekoliko modrica na glavi, bila je u začuđujuće dobrom

stanju, nakon boravka u surovoj pustari, punoj otrovnih mrava i zmija, sasvim nepromrzla i nedehidrirana. Na njoj nije bilo tragova nikakvog napada – i, čudnovato, iako su joj ruke, kao usled hvatanja za trnje i grubo šiblje, bile ranjave i nokti polomljeni, bosa noge su joj ostale neranjene, kao da joj nisu bile ni potrebne za penjanje uz Stenu, odnosno, *kao da je uza stenu nečim silovito bila nošena*. Kada se osvestila – bleđa i nezemaljski lepa – nije se ničeg sećala, čak ni toga kako je na Steni zaspala. Ubrzo posle toga roditelji su je izvadili iz internata. Sara je tvrdila kako je Ingrid imala izvesno predosećanje da se neće vratiti, te da je bila osoba koja je poznavala izvesne tajne. Iz žala za Ingrid i Margo, Sara se razboljela, da bi, nakon kraćeg vremena, ispustila dušu u onaj njome obožavani staklenik bilja gde joj već zadugo beše zabranjeno da ulazi. Svima njima naklonjena mlada učiteljica (ona koja je – zaneta Botičelijevom slikom Venere, hladne i okrenute od ljudskog roda, i uprkos neumoljivoj sili svog prizemljenja – dala dozvolu da četiri učenice odu same na Stenu) uzalud je pokušavala da zaštiti Saru od upraviteljice kada joj je pretila da će da je vrati u sirotište – iz koga beše samo uz puku sreću prebegla. Istoj učiteljici je Sara najavila svoju smrt, prethodnog dana, u njenom snu: – to beše isti san kakav se u sasvim isto vreme dogodio i njenom siromašnom bratu, zaposlenom u obližnjem mestu, koji joj nije umeo pomoći. Meštani, pak, pričahu kako izvesno bilje na Steni, onda kada je pun Mesec, stiće moć da se samo od sebe vidljivo pokreće. Svačiji bi sat svoj otkucaj zausstavljao u podnožju ovih stena, i to tačno na podnevnom podeoku, što je ukazivalo na blizinu jakog magnetizma. I sve te priče koje su se munjevitom brzinom širile po internatu stvorile su paniku kod mnogih učenica i njihovih roditelja, pa i samih učiteljica, da bi, na kraju, prerasla i lične interese koji su ih tu zadržavali. Škola je propala, a stara upraviteljica, ostavši gotovo sama, izvršila je samoubistvo zbog svog „građanski nedozvoljenog neuspeha“.

Otud se čini da zbiljska opasnost po ove neuklopljene devojke nije ni dolazila od spolja, sa Viseće Stene, već od iznutra, iz same obrazovne ustanove – koja ih beše suštinski onemogućavala u ospoljenju njihovog sopstvenog izraza. Jer one su samo iskliznule iz jednog sistema u koga ih je neko, ko je ostao skriven iza lika uistinu samo upotrebljene upraviteljice, hteo smestiti u korist svog vlastitog ojačavanja u njemu! A sa njihovim iskliznućem propao je i taj neko koji beše bezmalo zavidan prema njihovom „znanju nepoznatog porekla“ – tek naizgled nimalo vrednovanom u jednoj široko-poglednoj engleskoj ustanovi!

/Shodno Sarinjoj priči: Ingrid je obeležavala, u mapama pređenih krajolika, izvesna usisavajuća mesta – koja su bila „prolazi ka jednom vremenu u kome prvostvorena svetlost-u-vakuumu još nije dobila kanibalističku prirodu“; a i sami krajolici pritom behu ne drugo do odlivci kretanja njenih struna. Zatim je odnos tih sobom upisanih tačaka prenosila na duševni profil življa koji je na tom tlu ponikao, kao i onih doseljenika koje je kraj ne-slučajno privukao, te na sve one koji su sa njima mogli biti u nekoj posrednoj vezi. Tako je mogla da uvidi mnoge dobre i zle sklonosti u ljudima i pre nego što bi se ove pokazale; te i da, na neki način, ubrza trenutak njihovog ospoljavanja. A to odavanje tačne mere nečijeg individualnog zla njoj nije bilo toliko važno zbog donošenja jedne zasebne presude, koliko zbog toga što je tek lančanim širenjem nečijeg pritajenog zla, kroz mase, mogao biti pređen prag sveopšteg bola. I otud bi konačno Lice Mesečevo, što zalud zuri u Jaz Neizrecivog – zarad brige nad onim koji bi se tu mogao pojaviti – bilo obreknuto planu sopstvenog premašajnog stvaranja: – najvišem dobru./

Jer upraviteljica je, usled ambicioznosti po pitanju škole, htela – što se isprva i ne beše činilo kao loša ideja – Ingrid da oslobodi vezanosti za porodicu, kako bi, nakon izlaska iz škole, nastavila da se bavi predavačkim poslom. Tako je u jednom momentu došla do ideje da preusmeri

njenu bezmalu saosećajnost od prisutnih na odsutnog, odnosno, da je već za vreme njenog školovanja vrbuje za svešenicu – kojoj bi, svakako, ostalo dovoljno vremena da bude i predavačica. A to je činila naročitim pretvornim sredstvima: napravila je dogovor sa izvesnim puritanskim sveštenikom, koji je iz potaje pripisivao učenicama dodatnu školsku literaturu. Ta kvazipoetska literatura je posebno sadržavala aluziju: – da je posvećenost izvesne (ne-istorijski bliske) ženske osobe (ipak istorijskom) Hristu, bio uzrok njegovom izmaknuću ništavilu, te da je ona most

„ne – neću
pustiti
ništavilo

oče – – – ja
osećam ništavilo
obavija me“

koji ga čini neprestano prisutnim među ljudima, i to na način da ih sve – kroz primer svoje vlastite opijenosti njime – uljuljkava u zaborav svih pridošlih patnji i briga. A tako se najzad gubi, iz svesti građanstva, poslednji trag odgovornosti za istorijsko zlo; – jer se sve to prepušta figuri udomiteljsko-nebeskog oca, idejnom tvorcu zemaljskog sveta, koji nikad ne biva proveren u vremenu, – dok svi (uslovno) prosečni ljudi postaju robovi sentimentalizovane slike sveta. Ingridin ukus, pre svega, a potom i njen um, nije to mogao da prihvati. Ali, za kratko ju je bila zanela Irmina lepršavost, kojom je ona upravo potiskivala uznemirenje zbog odvojenosti od majke – one koja ju je programirala za lov na spokojnu udomljenost; – a ta je urođena joj ljupkost (čini se: sasvim nesvesno) prianjala, kao dekor, uz ovu ideju pritajene čudovišnosti. Svakako, o toj istoj ideji Irma skoro da nije ni razmišljala, odbacivši je nemarno, odmah za Ingrid.

/I možda je zato Viseća Stena, vulkanskog porekla, ušće izmene dobra i zla, ubrzo povratila Irmu; najmlađu, Margo, međutim, nije; – jer

ova, iako u nekom smislu beše slična Ingrid, možda po tome što je otelotvoravala zgusnut (ali i u-sebi-zamenjen) vid njene strategije, nju nikada ne bi oponašala doslovno; ona kao da je imala jedan spram njih dve sasvim odvojen, premda manje zahtevan put. Jer, ona kao da nikad nije ni izašla iz pećine starice i predala se zebnji njenog odjeka, kao da nikad nije ni iskusila jezu staze njome dozvanih putnika. No, ona je ipak s naporom održavala poslednju rajsku oazu, stvrdlu grudvu crnocrvene zemlje, svetlosni zaosataatak s vrhunca naslućenog – još neupotpunjenog, i stoga vraćajućeg – vremena. Utoliko bi se moglo reći da su upravo njene, sred zanosa njihovog zavojitog uspinjanja prvo-izgovorene, reči – komentar o besmislenosti ljudskih života u podnožju – bile ključne za nestanak svih triju, istovremeno. Margo, stoga, a ni jedna druga, beše medijum Staričinog vabljenja: upravo ona kao najbezazlenija beše uloga za to da poslednja duhovna stranputica – zakazivanje jednog neljudskog proračuna, ili smrt zverskog sveposmatrajućeg stvorenja – od konačne postane beskonačnom; odnosno, da se putem otelotvoravanja nečijeg udaljenog saosećanja neprestano vraća-na-zemlju. Pa iako Margo beše medijum celog događaja Ingrid ih je, čak i u poslednjem joj nesvesnom stanju, predvodila – jer je samo ona posedovala šesto čulo: merač prostora i vremena./

A kada bi se najzad trgla iz tih polu-stanja, Ingrid bi uvek shvatala da je bila, kao po sili neke dugo pripremane i na nju grupno vršene sugestije, poistovećena sa tom ulogom koja (poput himeričke dvojnice) njenoj ličnosti nije nimalo odgovarala. I tako ona oseti ne baš krivnju, ali svakako znatan nemir, već i zbog same činjenice što je neko uopšte može opažati, tj. poželeti da opazi na takav izopačen način. Kao da odnekud ima nekakvu neprijateljsku dvojnicu koja se, za trenutke, pokazuje jačom od nje; – i kojoj može trajno da izmakne samo pod zvonom smrti, koje nad njom nadvija blaga ruka skoro preminule joj bake. Napor uma koji

je preduzela da bi sve to sebi makar donekle objasnila (– tim pre što je zov te hipnotičke sile bio u suštj suprotnosti sa onim što je u toku svog ranijeg školovanja usvojila, kako o hrišćanskom sinu-logosu tako i o njegovim starijim i novijim propovednicima, te je svu gadost koju je ovom novom edukacijom proživela, morala, makar u polaznoj ironijskoj pretpostavci, da pripíše sebi samoj –) rezultovao je time da ona taj svoj podvojen lik protumači kao sopstvenu (ali i na druge, sebi bliske, šireću) želju-za-smrću. I to sve radi dobitka, za novu generaciju na zemlji, jedne izmenjene vizure sagledavanja prirode, koja bi ujedno bacala svetlo i na svaku ikada zbilu, a mesečevim kamenom upijenu, lepotu-u-udesu. Dakle, to sve radi uznešenja sobom viđene lepote preko ambisa slučajnosti koje je skupa, u donjem joj zrcalu – moru svitanja nove joj savesti – kroje. „A visoko nad dahom podnevnog pevanja (...) lebdela je noćna zvezda svojom putanjom, simbol i ona, simbol jedne ljubavi što se imenom nazvati ne može, a hoće da siđe kako bi zemaljsko uzdiglo u Sunčev svet.“ /Herman Broh/. I je li ta polarna zvezda ona vodilja boga-tvorca koja ga tera na preobražaj – na otklon od stanja vlastodržne apsolutnosti? Jer to bi značilo da je Ingridina najveća nada bila u tom preduviđanju: – da će se umirući stari bog samim sobom doterati do tačke svoje apsolutnosti (mesta beskonačne smanjenosti); – čime bi se onaj tek razvijajući mogao situirati u neko sasvim drugačije osvetljenje spram palog sveta, na nekoj potpuno nam nepoznatoj ravni, i to kroz svoje bezgranično otuđenje, vatreno prekrštenje, ili smrtno postajanje. Jer, više niko i ništa ovom starcu neće – pa ni mit o moći praneuslovljenog iz-sebe-stvaranja – pomoći da se utemelji pre-daleko; niti će moći više da se ukopa pre-duboko, to će reći, nasuprot beskrajno sebe-iskušavajućeg mora slučajnosti; tačnije: – kao „vampir“:

„Šta!
uživati u
prisustvu
a zaboraviti ga
odsutnog
– jednostavno nezahvalnost!“

Dakle, „visoko poučna“ literatura zaverenih podvodača, koja činjaše „pobožnu“ zaleđinu internata, delovala je na Ingrid i njeno blisko okruženje u dijametralno suprotnom pravcu od očekivanog. I je li slučajno to što su, u podnožju Viseće Stene, baš onda kada su se kazaljke satova zaustavile na podnevnom podeoku (– vrhunac otuđenja Sunčevog od najdublje tačke Noći, kada i beše bačena kocka –), devojčice smeštene nedaleko iza Ingridinih leđa čitale sledeći tekst:

„Ne, ti nisi mrtvi
– ti nećeš biti među
mrtvima, uvek u nama
postati jedno
uživanje (nikad dosta
gorko) za nas –
i nepravedno za onog
koji ostaje tamo, i je
u stvarnosti lišen
svega tog s čime ga
povezujemo.“

(U njihovoj pauzi u čitanju, Ingrid je, uzdrhtavši, otkočila s svoje ogrlice mali brilijantski sat, koji joj je – po njenim rečima – „neprijatno visio iznad srca“. Čitanje se odmah zatim nastavilo:)

„ne smrti – ti ga
prevariti nećeš -
– ja koristim
to što ti ga varaš
– zbog njegovog srećnog
neznanja u njemu
– ali s druge strane
ja ti ga preuzimam
za grob idealni “

(Malarme:
Za Anatolov grob)

Dežurna vaspitačica je na to vrlo odobravajuće klimala glavom, mi-
sleći, svakako, da se tu radi o neposrednoj aluziji na metaistorijskog Hri-
sta Ali, zapravo, niko nije sasvim znao o kome tu beše reč:

Možda i ne o onome, koji se sa (odviše) apstraktno predstavljenog
neba spustio na (odviše) napaćenu zemlju, da bi na njoj jednog dana –
kratko, tj. pre (odviše preteće) propasti sveta – carovao (odviše punopra-
vno). Jer upravo se tu može opaziti znak sledeće pretvornosti: bila bi, čini
se, daleko slobodoumnija (čini se: demokratičnija) odluka da odabrano-
mrtvi („podzemni“ usklađivači iskustava generacija, iznosioci duha sa-
vremenosti), mnogo pre nego odabrano-živi (oni koji usled manje jasnoće
vida još uvek podležu kakvom-takvom vođstvu), odu na svetkujući Sion
sa (ne-slučajno – nebeskom kockom izabranim) Hristom – kako bi se na-
govestilo jedno carstvo različito od palozemaljskog; te kako bi najzad bio
dosegnut vrh planetarno-društvene promene, te nestalo potrebe da se bude
vođen. Jer tek bi to bio onaj vrh planetarne savesti putem koga bi se stablo
duha raskorenilo i kosmopolitizovalo, a „vreme produžilo u bezvreme-
nost“ /H. Broh/.

To bi možda radije bio neko koji se s još-ne-potresene zemlje (be-
spovratno napustivši svoje kraljevstvo: – „morem zahvaćeno, ali ne i

morem uništeno“ –) uzneo u nebo, tirkizom sebe-otrgle lađe sutona obojeno: – podupirući div, Atlas; možda: – duh trpljenja prekidne tišine unutar još neprozvučale glave Orfejeve; možda: – Hesper, u svom neshvaćenom zahtevu za obustavom u-bitu-neumnog uzdanja naroda udaleko ostrvo sveznanja, čežnjom odmetnut na varljivu jer ledom-obavijenu Veneru; ali ponajpre: – Kalisto, anđeo međuzone, što se rado kreće kroz bure i spojene vrtloge, a inače miruje, i niko ga ne primećuje dok ne doživi uznosni brodolom.

* * *

A jedne predvečeri, u leto nakon Ingridine i Margoine smrti: – sutojne buktinje nepravog uskrснуća, upaljene u uskim prozorskim oknima samome internatu obližnje crkve, behu odbijene o beli nadgrobnni kamen (na kojem su još uklesana njihova imena, iako one tu ne počivaju); a njihovi odsevi ukršteni u zelenoj zoni: – mestu iščekivanja polarne zvezde.

* * *

Ostao je tu samo jedan drzak mladi putnik sizifovske upornosti, koji neprestano gledaše u pravcu vrha ove najnepristupačnije Stene. I čak se jednom usudi da – osećajući dah čiste svesnosti u bilju koje držaše pod prstima – pogleda u zakrvavljen krug Meseca, drhteći. Pitao se, iz sopstvenih predznajućih dubina, na koji način je veliko smrt-utočište (– onda kada se, zarad njihove zaštite i očuvanja za neku daleku budućnost, tu već trenutno rasklopilo –) uopšte moglo da odnese njihova fizička tela; odnosno, da ih rastvori – sve do u eter što struji kroz nisko visinsko zelenilo. I tek se tada seti kako je mitska Alkesta, u zamenu za produžetak ovozemaljskog života dragog joj Admeta, bez traga nestala na onaj svet:

„(...) Zar meni nešto ostaje od onog
što bejah ovde? To što umirem
i jeste razlog. (...)
(...) Ali, on
još jednom vide devojčino lice
gde okreće se k njemu, s osmehom
svetlim kao nada, koje bezmalo
bilo je obećanje: da će se
kada izraste iz duboke smrti
vratiti njemu, živom --
Tada on
klečeći, naglo prekri lice svoje
šakama, kako ne bi ništa više
video posle ovog osmeha.“

(R. M. Rilke: *Alkesta*)

<1> :

Glavna radnja filma prepričana je upravo u ovom pasusu, računajući pritom i prethodno svedočenje četvrte devojke o događaju na vulkanskoj Steni. Osim nekoliko citiranih rečenica koje su izgovorile prve tri devojke, u podnožju Viseće Stene i penjući se na nju, a koje sam obeležila zvezdicama, nije korišćen nijedan drugi tekst iz ovog filma. Preostali deo priče kao i opisi predela i likova nisu bazirani na filmu, već su proistekli iz mog ličnog ugla viđenja paranormalnog događaja o kome je tu reč, a koji sa tekstom filma tvore **intertekst**.

Takođe: ja sam radnju ove dokumentarno osnovane filmske priče izmestila s južne na severnu Zemljinu poluloptu, te sam uporedo tome i neka Venerina obeležja prenela na Severnjaču – koja je otud izgubila ulogu predživotne niti a dobila ulogu posmrtnu vodilje.

Citati još nerođenih pesnika, u mojoj mitopoetskoj naraciji, upliv su budućeg vremena u prošlo.

Napomena u vezi jedne okolnosti pod kojom je nastala ova pripovetka:

U vreme pisanja ove pripovetke, ja nisam znala (spropustivši uvodnu špicu filma) da je scenario nastao ne samo na osnovu publikovanog istorijskog događaja iz *Epljard Koleđa* 1990. godine u južnoj Australiji, već i na osnovu romana Džoan Lindzi, baziranom na istome događaju, odnosno, izvoru informacija koje je ona posedovala i na osnovu (eventualnog) ličnog poznavanja glavne junakinje i svoje lične fasciniranosti njome.

AUTOR

OSVRT

Pročitala sam Vašu priču STENA MAJČINKE SILE – povodom filma Pitera Vira. Sigurna sam da sve što Vi pišete nije za samo jedno čitanje.

Moje prve letimične opservacije:

Sa mitološkog aspekta gledano, sasvim ste u pravu što priču o nestanku devojaka na australijskoj vulkanskoj steni vraćate na severnu poluloptu, jer je mit o Veneri potekao upravo sa severne polulopte (zapravo, ne znam kako se Venera vidi sa južne). Ovde kod nas Venera ima DVA aspekta: aspekt jutarnje zvezde, Zornjače/Danice (vedske Ušas, grčke Afrodite, ili rimske Venere). Ali, ima i svoj drugi aspekt: zvezde Večernjače, koji je po pravilu izdajnički, hladan, zastrašujući. Pri tom, putanja kretanja planete Venere vremenom ispisuje pentagram, bar iz geocentričnog ugla posmatranja. Dakle, pet učesnica u događaju je arhetipski tačan. Dve nestaju, jedna ubrzo umire, pa je tu opet TROJSTVO boginje Mesec, što je opet arhetipski tačno.

U pravu ste za izmeštanje priče na severnu poluloptu, iz još jednog razloga: kod Slovena, zvezda Severnjača predstavlja put za Svargu, nebeski dom bogova, koji odgovara grčkom Olimpu. Ne znam kojim se putem tamo ide sa južne hemisfere.

Prema *Bibliji*, još jedna osoba je otišla na Nebo a da nije ostavila svoje zemne ostatke. To je Enoh, pradedna Nojev, onaj koji je ljudima

doneo astronomska znanja, koja je dobio od Boga (Jahvea) lično. O njemu piše na samom početku *Biblije*, a postoji i jedan srpski (i ruski) srednjovekovni rukopis, koji se ubraja u apokrifnu, apokaliptičnu književnost. Poznat je u naučnim krugovima kao „Slovenska Enohova Knjiga“. U ovom drugom, priča o Enohu je napisana mnogo detaljnije.

U priči govorite o SMRTI dveju devojaka, mada je ta smrt samo „zakonska“. Mogle su biti samo proglašene mrtvima, s obzirom da tela nisu nađena. Pre bi se moglo govoriti o „vaznesenju“.

Divna Vam je paralela između totalitarne ustanove (škole za devojke) i sveta prirode – koja je i sama totalitarna, ali na suprotnoj strani skale, jer omogućava samo tri stvari: utopiti se u nju, dakle izgubiti ljudski i civilizacijski identitet; prilagoditi se (sačuvati identitet uz minimalno narušavanje okoline); i kao treće, prilagoditi okolinu sebi. Ove dve totalitarnosti se razlikuju samo po tome što ova druga nudi osećanje NUMINOZNOG, ili božjeg prisustva, kako god taj Bog (ili Boginja) bili shvaćeni.

Živeti jedan ARHETIP je opasno na više načina. To je previše snažna sila, koja preta da odvoji čoveka od zemnog života. Upravo se to desilo Vašim dvema devojčkama – dakle, to ne mora to da bude paranormalan događaj, može da bude i jedan normalan događaj u psihološkom (duhovnom) smislu.

Vaša glavna junakinja je impresivna. Ipak, njena aristokratska distanca prema svakodnevnoj utilitarnoj stvarnosti odlika je pre svega slovenske duše. To jednostavno izbija iz nje.

Aleksandra Bajić,
pisac i mitolog

Izdavač:
Metaphysica
Beograd

Za izdavača:
Aleksandar Dramićanin

Suizdavač:
Zlatno runo
Beograd

Za suizdavača:
Snežana Ranković

Kompjuterski slog, likovno oblikovanje i štampa:
Grafička radionica MondoPres,
Beograd

Plasman:
Mondo grupa,
Jevrejska 20, Beograd
www.metaphysica.rs
0113036440;062336460

ISBN 978-86-7884-

Tiraž
100 primeraka